ஆகாய மேடை கட்டி...!

ஜெய்சக்தி

நூல் விவர அட்டவணை

நூலின் பெயர்	: ஆகாய மேடை கட்டி...!
ஆசிரியர்	: ஜெய்சக்தி
உரிமை	: ஆசிரியருக்கு
மொழி	: தமிழ்
முதல் பதிப்பு	: அக்டோபர், 2010
தாள்	: 11.6 kg. வெள்ளைத் தாள்.
நூலின் அளவு	: 1 x 8 கிரவுன்
அச்சு எழுத்து	: 11 புள்ளி
மொத்தப் பக்கங்கள்	: 272
பைண்டிங்	: சாதா அட்டை
நூல் வெளியிடுவோர்	: ஸ்ரீ செல்வ நிலையம் தபால் பெட்டி எண்: 5571, பு.எண்: 107/1, ப.எண்: 32/1, கௌடியா மடம் சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை-14.

விலை: ரூ.100.00

கணினி அச்சு	: வேலன் லேசர் - 94441-01753
அச்சிட்டோர்	: கே.வி.எஸ். ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-14.

அன்பு நிறை வாசக நெஞ்சங்களுக்கு,

ஜெய்சக்தியின் வணக்கங்கள். 'ஆகாய மேடை கட்டி...!' என்ற இந்த நாவல் 'பெண்ணே நீ' பத்திரிகையில் பதினெட்டு மாதங்கள் தொடர்கதையாக வெளிவந்து வாசகர்களின் ஆதரவைப் பெற்றது. 'பெண்ணே நீ' பத்திரிகையின் ஆசிரியர் திருமதி. கவிதா கணேசு அவர்கள் தற்கால சாதனைப் பெண்மணிகளில் குறிப்பிடத்தக்கவர், திறமையானவர், பண்பாளர். அவர்கள் இந்தக் கதையை மிகவும் ரசித்தவர்.

துறுதுறுப்பான இளம் ஓவியர் திரு. ஷ்யாமின் படங்கள் இந்தக் கதைக்கு வெகுவாக அழகு சேர்த்தன. அது மட்டுமல்லாமல் இந்தக் கதை அவருக்கு மிகவும் பிடித்தமானதாகவும் இருந்தது. அவரால் பாராட்டவும் பெற்றது.

'ஒவ்வொரு அத்தியாயத்துக்காகவும் ஒரு மாதம் காத்திருக்க வேண்டியிருக்கிறதே' என்ற ஆதங்கம் வாசகிகளுக்கு நிறைய இருந்தது. ஆனால் சில விஷயங்களுக்காகக் காத்திருப்பதும் கூட ஒரு சுகம்தானே! திருமதி. கவிதா கணேசு அவர்களுக்கும் 'பெண்ணே நீ' குடும்பத்தின் அன்பான அங்கத்தினர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

முதன் முதலாக எனது 'உயிர்த்தியின் சோதி' என்ற நாவலை வெளியிட்டு நாவல் உலகில் நான் பயணம் செய்யக் காரணமாக இருந்த ஸ்ரீ செல்வ நிலையத்தார். இந்த நாவலை வெளியிடுகிறார்கள். கூடவே இன்னொரு போனஸாக 'மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே!' என்ற சிறியதொரு நாவலும் உங்களுக்காக..! படியுங்கள்! சுவையுங்கள்! கருத்துக்களை எழுதுங்கள்!

அன்புடன்

– ஜெய்சக்தி

உள்ளே...

1.	ஆகாய மேடை கட்டி...!	5
2.	மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே!	140

ஆகாய மேடை கட்டி...!

1

நல்ல காட்சி!

அழகான அற்புதமான காட்சி!

இளவழகன் எப்போதும் இந்தக் காலை, மாலை நேரங்களில் இயற்கை ஜாலம் செய்து தீட்டுகிற ஓவியங்களை ரசித்துப் பார்ப்பான்.

மெல்ல ஜீப்பை ஓட்டிக் கொண்டு வந்து கொண்டிருந்தான். இரண்டு புறமும் பார்வை மாறி மாறிப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

அதே நேரத்தில் நர்த்தனாவும் காரை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தாள். அதே சாலையில்!

அழகான ஒரு சின்ன மாருதிக் கார்! சிவப்பு நிறத்தில் ஜொலித்தது. அடிக்கடி அவளே துடைத்துத் துடைத்து மெருகேற்றி வைத்திருந்தாள்.

இளவழகனின் ஜீப் வந்து சென்று கொண்டிருந்த அதே பாதையில் ஆனால் ஐந்து நிமிட இடைவெளியில் அவள் கார் முன்னால் போய்க் கொண்டிருந்தது.

கோயமுத்தூரிலிருந்து மேற்கு மலைத் தொடர்ச்சி நோக்கிப் போகிற பாதையில் ஒரு கிராமம். அதை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தாள். வழியெங்கும் தெரிந்த அற்புதக் காட்சிகளை ரசித்துக் கொண்டே இருந்தாள்.

சாலையில் பெரிதாக கவனம் வைக்கத் தேவை இருக்கவில்லை. எப்போதாவது ஒன்றிரண்டு இரு சக்கர வண்டிகள் போனதோடு சரி! அதனால் பயணம் இலகுவாகவே இருந்தது.

அந்தக் குறிப்பிட்ட இடத்தைக் கடந்து அவளால் போகவே முடியாது போலத் தோன்றியது. அப்படி ஈர்த்தது.

காரை நிறுத்தினாள்! இறங்கி வானம் செவேலென்று சிவக்கிற காட்சியை சூரிய ஒளி, மரங்களுக்கு நடுவே தன் வைரக் கற்றைகளைப் பாய்ச்சுகிற அழகை நின்று பார்த்தாள்.

கஞ்சி மடமடப்பில் மின்னிய சேலை! பொருத்தமான மஜந்தா நிற ஜாக்கெட் இயற்கை தன் தூரிகையைக் கொண்டு வரைந்து கொண்டிருந்த அந்த ஓவியத்தில், முகத்தில் ஒளி பாய, அவள் மிகப் பொருத்தமாகவே நின்றாள்.

''லேண்ட்ஸ்கேப்'' என்பார்களே அது போலக் காட்சி அழகாக இருந்தது. சூரிய காந்திப் பூக்கள் முன்னாலே

இருந்த நிலப்பரப்பில் ஆடி அசைய, கொஞ்சம் பின்னால் தென்னந்தோப்பு! அதற்குப் பின்னால் ஓய்வுக்காகப் படுத்திருக்கிற யானைகளின் வரிசை போல மேற்குத் தொடர்ச்சி மலை!

சற்று மேலே ஒளிக் கீற்று சூழ சேட்டை செய்து சிரிக்கிற சின்னக் குழந்தைகள் போல சின்னச் சின்ன மேகத் திட்டுக்கள்.

கண்களை மூடி அந்தத் தூய்மையான காற்றை சுவாசித்து இழுத்தாள். மிகவும் சுகமாக இருந்தது.

காட்சியின் அழகை உள்வாங்கித் தன்னுள் கரைத்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே சற்றுத் தள்ளி இளவழகனின் ஜீப் வந்து நின்றது.

தனியாக ஒரு பெண்!

காருக்குப் பக்கத்தில் திகைத்தாற் போல நின்று கொண்டிருக்கிறாளே என்று தோன்றியது. அதிலும் தெரிந்த முகமாக இருக்கவில்லை.

புதிய முகமாக இருந்தது. அதனால் என்ன ஏதென்று கேட்காமல் மேலே போக மனம் வரவில்லை. ஜீப்பை நிறுத்தி இறங்கினான்.

''ஹலோ... மேடம்!'' என்றான்.

ஏதோ கனவுலகிலிருந்து விழிப்பவள் போல அவனைப் பார்த்தாள்.

''ஏதும் ஹெல்ப் வேணுமா?'' என்றான்.

''ம்..?!'' என்றாள் புரியாதவளாக.

''இல்லே! தனியா நிக்கறீங்களே! கார்ல கீர்ல எதுவும்..'' என்று அவன் இழுத்து நிறுத்தும் முன்பாக அவள் அவசரமாகத் தலையாட்டினாள்.

''அண்ணே! இதுதாண்ணே வம்புக்கு வர்றதுங்கறது'' என்று சிரித்தாள் சிறு வயதுப் பெண் ஒருத்தி.

இளவழகன் அவர்களுக்குப் பதில் சொல்லாமல் உள்ளே பார்த்து,

''மருதப்பண்ணே! இந்தக் காளியம்மா கூட்டத்துக்கு ஏதோ வேணுமாட்ட இருக்கு. என்னன்னு பாருங்க!'' என்றான்.

மறுபடியும் சிரிப்பு!

''க்கும்! எங்களையின்னா.. வெரட்டுறதுலயே இருப்பீங்க! பாக்கலாம்! நாளைக்கு உங்களுக்குன்னு ஒருத்தி வருவா இல்ல. அப்ப விரட்டிடுவீங்களான்னு பாக்கலாம்'' என்று ஒருத்தி சொல்ல அவன் தன் அழகிய சிரிப்புடன் அவளைப் பார்த்தான்.

''காளியம்மாக்கா! நேத்து உன்ற வூட்டுக்காரரு. என்னமோ.. தண்ணியப் போட்டுட்டு.. பெரிய தர்பாரே நடத்துனாராமா..!'' என்றான்.

''ஆமா! அந்தய்யன் தர்பாரு நடத்தி அஞ்சாறு ஆச்சு! பளைய நினைப்புல சும்மா கையக் காலை வீசுனாரு..! நானும் போனாப் போகுதுன்னு வுட்டுட்டேன்'' என்றாள்.

எல்லாப் பக்கமும் இருந்து சிரிப்பலைகள் கிளம்பின.

இளவழகனும் சிரித்தான்.

''அக்கோவ்! வுட்டா நீ அடிச்சுப் போடுவியாட்ட இருக்கு..'' என்றான் சண்முகம்.

''அந்தக் கொரகத்தைப் பேசாதே! நான் ஓங்கி ஒண்ணு வுட்டன்னா.. அந்தாளு பொசுக்குன்னு விளுந்து போடும்..! சும்மா பந்தாக் காட்றது'' என்றாள்.

மறுபடியும் சிரித்தார்கள்!

வயதில் இளைய அந்தப் பெண் புனிதா சொன்னாள்.

''அண்ணா! காளியம்மக்கா.. மாமன் பேருதான் காத்தவராயன்! அவரு இப்பக் காத்தவரு இல்லே. காத்தா... வர்றவரு...! காத்தா... வர்ற ராயன்'' என்றாள்.

''அப்படிப் போடு!'' என்று இளவழகன் ரசித்துச் சிரித்தான். அவன் அப்படிச் சிரிப்பதை எல்லாரும் ஒரு வித வாஞ்சையுடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள். அவர்கள் வாழ்க்கையில் ஒளியேற்றுகிறவன் அல்லவா?

அவர்கள் தன்னைப் பார்க்கிற விதம் பார்த்து அவன் முகத்தில் லேசான வெட்கம் படிந்தது. அதே நேரம்!

மருதப்பனும் ஏதோ நோட்டை எடுத்துக் கொண்டு வர.

''அம்மா! தாயிங்களா! நம்மளை ஆளை விடுங்க!'' என்று அவன் கையெடுத்துக் கும்பிடுவது போல நடிக்க அவர்கள் எல்லாரும் மருதப்பனை நோக்கி சிரித்துக் கொண்டே நகர்ந்தார்கள்.

இளவழகனும் அவர்கள் போவதை லேசான சிந்தனையுடன் பார்த்தான். முதலாளியே தங்களுடன் விளையாட்டாகப் பேசுகிறார் என்பதில் அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி கிடைக்கிறது என்பதற்காக மட்டுமல்ல அவர்களுடன் நின்று பேசுவது. இது மாதிரிச் சில தருணங்கள்தான் அவர்கள் வாழ்க்கையை ஓட்டுவதற்காகக் கிடைக்கிற ''கிரீஸ் ஆயில்'' (மசகு எண்ணெய்) என்று அவன் நம்பினான்.

உள்ளே எழுந்த பெருமூச்சை அடக்கிக் கொண்டு அவன் திரும்பினான்.

''அண்ணா? இதெல்லாம் செயற்கை உரமாட்ட இருக்கு!'' என்றான் செங்கோடன்.

''ஆமடா! இரண்டு விதமாவும் பண்ணினாத்தானே டிஃபரன்ஸ் காட்ட முடியும்?'' என்றான்.

பூந்துறை கிராமத்தின் முக்கியப் புள்ளி இளவழகன்! ஊரே அவனைக் கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தது. அந்த அளவுக்கு அவன் அந்த கிராமத்திற்கும் செய்து கொண்டிருந்தான்.

படித்தது வேதியியல்! எம்.எஸ்ஸி! ஆனால் அவன் தன் சுய அறிவை வளர்த்துக் கொண்ட விதம் மிகவும் அற்புதமான கதை!

வெளிநாட்டில் கூட வேலை கிடைத்தது! நண்பர்கள் நகரங்களில் தொழில்களுக்கு ஒரு கூட்டாளியாக அவனை வளைத்துப் போட எத்தனையோ முயன்றார்கள். ஆனால் அவன் விலாங்கு மீன் போல அந்த முயற்சிகளில் இருந்து நழுவிக் கொண்டான்.

பூந்துறை கிராமத்தை ஏதோ பிறந்த பச்சிளங் குழந்தையைப் போலத் தன் கரங்களில் ஏந்திக் கொண்டான்.

ஒரு இருபத்தாறு, இருபத்தேழு வயது இளைஞன் செய்கிற விஷயங்கள் அந்த ஊருக்கே பெரிய ஆச்சரியமாக இருந்தது.

பேச்சு பேச்சாக இருக்க ஜீப்பிலிருந்து மூட்டைகள் இறங்கி விட்டன. சண்முகம் ஜீப்பை எடுத்துக் கொண்டு போய் ஓரங்கட்டினான்.

''அண்ணா! நேத்தே... அம்மாகிட்டேயிருந்து எங்களுக்குத் திட்டு! ஏண்டா! எந்நேரமும் அவனைச் சுத்தி நின்னுகிட்டுக் கூத்தடிக்கறீங்க! நேரங்காலத்துல வூட்டுக்கு அனுப்புங்கடான்னு'' என்றான் மணி.

இளவழகன் புன்னகைத்துக் கொண்டான். பண்ணை வீட்டுக்கு வெளியே இருந்த அந்த விசாலமான இடத்தில நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

வலப்புற ஓரத்தில் ஒரு பெரிய கொட்டகை மாதிரி இடம் இருந்தது. அதை நோக்கிப் பிஞ்சு பிஞ்சாய் குழந்தைகள் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

உள்ளேயிருந்த சமையற்கார அருக்காணியம்மா அவனுக்கு தேநீர் கொடுத்தனுப்பட்டுமா என்று கேட்டனுப்பினார்.

''வேண்டாம்டா! வர்ற வழியிலேயே குடிச்சாச்சு'' என்றான் இளவழகன்.

பெண்களிடம் பேசுகையில் இறக்கி விட்டிருந்த வேட்டியை மறுபடியும் லாவகமாக மடித்துக் கட்டுகையிலேயே அந்தக் கார் கொஞ்ச தூரத்தில் வந்து நின்றது.

''அண்ணா! யாருன்னு தெரியல! யாரோ சமூக சேவகின்னு பேசிக்கறாங்க'' என்றான் செங்கோடன்.

''ஆமடா! வளையலு, நெக்லஸு, லோலாக்கு மாதிரி இப்ப சமூக சேவையையும் அப்பப்ப எடுத்து அழகுக்கு மாட்டற மாதிரி கௌரவத்துக்குன்னு மாட்டிக்கறாங்கடா'' என்று அவன் சிரிக்க நண்பர்கள் முகத்தில் ஈயாடாததைக் கண்டு குழம்பினான். அவர்கள் பார்வை போன இடம் நோக்கித் திரும்பினான்.

அந்தப் பெண்!

வெகு அருகில் நின்றிருந்தாள்.

''கேட்டிருப்பாளோ!'' என்ற சந்தேகத்துடன் மெல்லத் திரும்பிய இளவழகனை பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள் அந்தப் பெண்.

சற்று முன் பார்த்தானே அதே பெண்!

இரண்டு பேரும் கொஞ்ச நேரம் காட்டமாகவே பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள்.

2

சட்டென்று தன் முக பாவத்தை மாற்றிக் கொண்டான் இளவழகன்.

என்ன இருந்தாலும் புதிதாக ஊருக்கு வந்திருக்கும் பெண்! அறிமுகம் இல்லாத பெண். அவளைப் பற்றிக் கருத்து வைத்துக் கொள்வதற்கு நமக்கு என்ன இருக்கிறது என்று எண்ணிக் கொண்டான்.

முகபாவத்தைச் சாதாரணமாக்கிக் கொண்டான். அதற்குள் நர்த்தனாவும் முகபாவத்தை மாற்றிக் கொண்டாள்.

''நம்மைப் பற்றி தீர்ப்புச் சொல்ல இவர் யார்?'' என்ற எண்ணம் தோன்றியது போலும்.

''எனக்கு இந்த விலாசத்துக்குப் போகணும்! எங்கே இருக்கிறது சொல்ல முடியுமா?'' என்று நீட்டினாள். ஒரு துண்டுச் சீட்டு!

இளவழகன் அதை வாங்கிப் பார்த்தான். சண்முக சுந்தரம் தலையை நீட்டி அந்த விலாசத்தைப் பார்த்தான்.

இளவழகனும், சண்முகசுந்தரமும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். ஒருவேளை தன்னைக் கேலி செய்கிறாளோ என்று எண்ணினான். ஆனால் நர்த்தனாவின் முகத்தில் உண்மையான கேள்விக்குறி இருக்கக் கண்டு விலாசத்துக்குப் போகும் வழி சொன்னான்.

சண்முகசுந்தரம் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தவன் இளவழகனின் பார்வையில் அடங்கி விட்டான். பொறுமையாகக் கேட்டவள், ''தாங்க்ஸ்'' என்று சொல்லி விட்டுப் போனாள்.

ஊர்க்கோடியில் இருந்தது அந்தத் தோப்பு. சிறிய தோப்பு. அதற்கு நடுவே அந்த அழகான வீடு தெரிந்தது.

முன்னாலே பெரிய வாசல். வாசல் நிறையக் கோலம். செம்மண் கரை கட்டியிருந்த தரை.

அந்தத் தோப்பின் முகப்பில் திரும்பும்போதுதான் கவனித்தாள் அந்த ஜீப் பின்னாலே வந்து கொண்டிருந்தது. அதிலே தான் விலாசம் கேட்ட இளைஞனும், அருகில் இன்னொரு இளைஞனும் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்த ஊருக்கு வரும்போது வழியிலேயே இறங்கி உதவி செய்கிறேன். பேர்வழி என்று விசாரித்தவராயிற்றே இப்போது பாதுகாப்புக்காக பின்னாலேயே வருகிறார் போலும் என்று எண்ணிக் கொண்டாள். மீண்டும் ஏளனப் புன்னகைதான். எழுந்தது.

தான் இப்படிப்பட்ட ஒருவரிடம் வழி கேட்டிருக்கக் கூடாதோ.. என்று தோன்றியது. பார்க்கலாம்.. கற்று வைத்திருக்கிற தற்காப்புக் கலைகள் உதவாமலா போய்விடும்!'' என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

தோப்புக்குள்ளே காரைச் செலுத்தினாள். பின் கொசுவம் வைத்துச் சேலை கட்டிக் கொண்டு ஆனால் மிகவும் இலட்சணமாக நடுத்தர வயதைத் தாண்டிய ஒரு பெண்மணி நின்று கொண்டிருந்தார்.

காரை அவள் உள்ளே கொண்டு போய் நிறுத்தி விட்டு வணக்கம் தெரிவித்தாள். ஆச்சரியமும் கேள்விக்குறியும் முகத்தில் விரவிக் கிடக்க..

''வாங்க..!'' என்று வரவேற்றார். உள்ளே இருந்த பெரிய கூடத்திற்கு வழி காட்டிக் கொண்டே..

''யாரு.. தெரியலியே!'' என்றார்.

''நான் நர்த்தனா..! கோயமுத்தூர்ல இருந்து வரேன்..!'' என்றாள். மேலும் தன்னைப் பற்றி ஏதோ சொன்னாள்.

கேட்டவரின் முகம் மலர்ந்தது.

''அதானே.. பார்த்தேன். ஏதோ பளக்கமான முகமா.. இருக்கேன்னு'' என்றார்.

''உக்காரு.. அம்மிணி! நம்மளுக்கு ரொம்ப வேண்டிய வளாய் போனே..!'' என்றபடி ''ஏனுங்க!'' என்று திரும்பினார்.

''ஏனுங்க!'' என்று அழைக்கப்பட்ட அழைப்புக்கு உரியவரே வந்தார். பெயர் திருமலைச்சாமி. ஊரின் வசதி வாய்ந்த மிராசுதார்களில் முக்கியமானவர்.

''ஏனம்மிணி!'' என்றார்.

''இந்தப் பொண்ணு நர்த்தனா.. வாம்! யாரு தெரிஞ்சுதுங்களா?''

''யாரு!''

''நம்ம ஊர்ல பத்துப் பதினைஞ்சு வருஷத்துக்கு முன்னாடி இருந்தாரே மகாதேவன்..னு..! அவரு சம்சாரம் கூட சாம்பவியம்மா..! அவங்க.. பொண்ணு..!'' என்றார் உற்சாகமாக.

''ஓஹோ! அப்படியா?'' சரி... அம்மிணி.. உட்காரு.. உட்காரு..!'' என்றார் ஏனென்றால் மரியாதை நிமித்தம் அதற்குள் எழுந்து நின்றிருந்தாள் நர்த்தனா.

பணிவாக அமர்ந்தாள். திருமலைச்சாமி புன்னகைத்தார். ''சரி.. அம்மிணி..! பேசிகிட்டிரு.. நான் கொஞ்சம் வெளியே வெளியே போகணும் ஜோலி இருக்கு..!''

என்று தலையை அசைத்து விட்டு நகர்ந்தார். அதற்குள்ளாக காவேரி அவளிடம் சொன்னார்.

''அம்மிணி! இதோ காஃபித் தண்ணி கொண்டாரச் சொல்றேன்'' என்று.

''பரவால்லம்மா..!'' என்று அவள் தடுக்கத் தடுக்க ''அட இரு நீ! மொத மொதலா நம்ம வூட்டுக்கு வந்துருக்கே..'' என்று உள்ளே போனார்.

இலக்கில்லாமல் வாசல் பக்கம் அவள் கண் ஓடியது. வீட்டுக்கு முன்பாக நீண்ட பாதை இருந்தது. இருபுறமும் தென்னை மரங்கள். சற்று தூரத்தில் வலப்புறமாக ஒரு பாதை பிரிந்தது. அந்தப் பக்கம் கார் ஷெட் என்று ஏதோ இருந்தது போலும்.

அப்போதுதான் அது நிகழ்ந்தது. ஜீப் உள்ளே நுழைந்து வலப்பக்கம் திரும்பிய ஒரு சில நொடிகளில் அதிலிருந்து அந்த இளைஞன் இறங்கினான்.

அதே இளைஞன்தான்!

அவளுக்குத் திகைப்பேற்பட்டது. 'இதேதடா.. வம்பாய்ப் போனது..!' என்று அவள் பார்க்கையிலேயே திருமலைச்சாமி அந்தப் பாதையின் அருகிலே போவதைப் பார்த்தான்.

இயல்பாகத் திரும்பிய அந்த இளைஞன் பெரியவரைப் பார்த்தவுடனே கொஞ்சம் தயங்கி ஏதோ தோப்புப் பக்கம் வேலையிருப்பவன் போல நுழைந்து விட்டான்.

''பின்னே! தேவையில்லாமல் ஒரு வீட்டுப் பக்கத்திற்குள் நுழைந்தால் உடைமைக்காரர்கள் கேள்வி கேட்க மாட்டார்களா?'' என்று எண்ணிக் கொண்டான்.

திருமலைச்சாமி கண்டு கொள்ளாதவர் போல முன்னே போக அவர் செல்ல வசதியாக ஒரு அம்பாசிடர் கார் வந்து நின்றது. ஏறிக் கொண்டு போனார்.

கார் போனதற்குப் பிறகுதான் அந்த இளைஞன் நடைபாதைப் பக்கம் வந்தான். வீட்டை நோக்கித்தான் வந்தான்.

இயல்பான நடையுடன் கம்பீரமாக வந்தான். அதைப் பார்ப்பதற்கு நன்றாகவே இருந்தது. அந்த எண்ணம் தோன்றியவுடன் அது நர்த்தனாவுக்கே பிடிக்கவில்லை போலும்.

''ஆமா! இந்த மாதிரி ஆளுங்களுக்கு எது இருக்கோ.. இல்லையோ.. பந்தா மட்டும் குறையறதே இல்லை..!'' என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

காவேரியம்மா அதற்குள்ளாக அங்கே வந்தார். பின்னாலேயே ஒரு வேலைக்காரப் பெண்மணி தட்டில் இனிப்பும், பலகாரங்களும் கொண்டு வந்தாள்.

''அப்புறம், அம்மிணி! என்ன விஷயமா.. ஊருப் பக்கம் வந்தே! இனிமே இங்கயே வந்தர்லாம்னு.. எண்ணம் இருக்குதாக்கும்!'' என்றார்.

''இல்லைங்கம்மா! நான் மட்டும் அப்பப்ப இங்க வந்து தங்கிட்டுப் போலாம்னு இருக்கேன். படிப்பை முடிச்சுட்டேன். பி.ஜி. படிச்சிருக்கேன்'' என்றாள்.

''ஓ..! எம்.ஏ.வா, எம்.எஸ்ஸியா?'' என்றார் காவேரியம்மா.

''எம்.ஏ. சோஷியாலஜி.. சமூகவியல்.''

''அப்படியா? நல்லதம்மிணி..!''

''அப்புறம்.. ஒரு பெண்கள் அமைப்பு சேர்ந்து சோஷியல் சர்வீஸ் பண்றோம். நம்ம ஊருக்குப் பக்கத்துல ஒரு மலையடிவாரத்து கிராமத்துல நிறையப் பேர் குடிப் பழக்கத்துல சிக்கிட்டுக் கஷ்டப்படறாங்கன்னு ஒரு சர்வேயில தெரிந்தது. எங்க அமைப்புல இருந்து அவங்களை குடிப்பழக்கத்துல இருந்து வெளிய கொண்டு வர்றதுக்கு முயற்சி பண்றோம். இந்த ஊரு நான் பொறந்த ஊருன்னு தெரிஞ்சுகிட்ட என் பிரண்ட்ஸ் நீ முதல்ல இந்த ஊருக்குப் போயி பெரியவங்ககிட்டே பேசிட்டு வான்னாங்க. அதான் வந்தேன்'' என்றாள்.

''சரியம்மிணி...! நம்ம வூட்லயே தங்கிக்கறது...'' என்றார் அன்பாக.

''இல்லைங்கம்மா...! இப்பத்திக்கு எங்க ஒண்ணு விட்ட அத்தை வீடு இருக்கில்ல..! அதுல தங்கியிருக்கேன். பக்கத்துலயே நம்ம வீடே இருக்கில்லங்க..! சுத்தம் செய்யச் சொல்லியிருக்கேன்..'' என்றாள்.

''நல்லதம்மிணி! அய்யாகிட்டே பேசணுமாக்கும்'' என்றார்.

''ஆமாங்கம்மா! அய்யா எப்ப ஃப்ரீயா இருப்பாருன்னு தெரிஞ்சா..'' என்று இழுத்தாள்.

''காலைல நேரமெல்லாம் தோப்பு, வயலுன்னு பார்க்கப் போயிடுவாரு. சாயங்காலமா ஆறு மணிக்கு மேல வந்தீன்னா... பாத்துரலாம்..'' என்றார்.

''சரிங்கம்மா..!'' என்றாள். மேலும் சற்று நேரம் குடும்ப விவரங்களைக் கேட்டுக் கொண்டார் காவேரியம்மாள்.

பேசிக் கொண்டே இருக்கும்போது கூட நர்த்தனாவுக்கு எதற்காக அந்த இளைஞன் இங்கே வந்தான்.. என்ற

எண்ணம் உள்ளுக்குள்ளே தோன்றிக் கொண்டேயிருந்தது.

யாரோ ஒரு இளைஞனை வழியில் பார்த்தோம். அதற்கப்புறம் ஏன் அதைப் பற்றி நினைக்க வேண்டும் என்று ஒருபுறம் தோன்றியது. ஆனால் இன்னொரு மனம்.

'இல்லையே! தொடர்ந்து கண்ணில் படுகிறானே.. இந்த நிமிடம் வரை ஆள் அடிக்கடி கண்ணில் பட்டுக் கொண்டுதானே இருக்கிறான்' என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கையிலேயே அவன் கண்ணில் பட்டான்.

யாருடனோ பேசிக் கொண்டு வந்தான். வாசற்படியில் இருந்து பத்தடி தூரத்தில் நின்றபடி மெல்லிய குரலில் பேசினான்.

நிற்கிற தோரணையைப் பார்த்தால் ஒரு பக்கம் கோபமாக வந்தது. இன்னொரு பக்கம் அவன் சுவாதீனம் பார்த்து ஆச்சரியமாக இருந்தது.

அதைவிட ஆச்சரியம் என்னவென்றால் ஐந்து நிமிடப் பேச்சிற்குப் பிறகு அவன் நேராக வாசலை நோக்கி வந்தான்.

படிகளில் ஏறி வாசலை அடைத்தாற் போல நின்றான்.

நர்த்தனாவின் நெஞ்சில் படபடப்பு ஏறியது. திரும்பி காவேரியம்மாவைப் பார்த்தாள்.

"அம்மா.. இவரு.. ஊரின் எல்லையில இருந்தே.. என்னைத் தொடர்ந்து வந்து தொல்லை கொடுக்கறார்..!" என்று சொல்ல வாயெடுத்தாள். ஆனால் ஏனோ வார்த்தைகள் தொண்டைக்குள்ளேயே நின்றன.

திரும்பி அவனைப் பார்த்தாள்! அவனும் அவளைப் பார்த்துக் கொண்டுதான் நின்றான்.

நெஞ்சு படபடக்க எழுந்து நின்றாள். அவன் உள்ளே நுழைந்தான்!

3

ஊரே வாயைப் பிளந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தது!

அப்படியொரு காட்சி அங்கே அரங்கேறிக் கொண்டிருந்தது.

ராக்காயி தன் கணவன் செங்கோடன் கழுத்தில் துண்டைப் போட்டு இழுத்து வந்து கொண்டிருந்தாள்!

செங்கோடன் சுய நினைவில் இல்லை! முதல் முறையாக மது அருந்தியிருந்ததாலோ என்னவோ.. ஒரு மாதிரி இளிப்புடன் ராக்காயி இழுத்த இழுப்புக்கு அவளோடு நடந்து கொண்டிருந்தான். எங்கே நடந்து கொண்டிருந்தான்!

ஆடிக் கொண்டே போய்க் கொண்டிருந்தான்.

"அடி ஆத்தி! இப்படியுமா ஒரு பொம்பளை செய்வா!" என்றாள் சுலோச்சனா!

"எம்புள்ளே! என்ன பிரச்சினை இருந்தாலும் வூட்டுக்குள்ளே வச்சுப் பேசுவியா... அதை விட்டுப் போட்டு..." என்று வயதான பெண்மணி சுப்பாத்தா ஆரம்பிக்க ராக்காயி அந்தப் பாட்டியை முறைத்தாள்.

"ஆத்தோவ்! இது என்ற பிரச்சினை! நீயும் ஒன்ற வூட்டுக்காரரும் அரச மரத்தடியிலே போன வாரம்

சண்டை போட்டுக்கிட்டதை ஊரே வேடிக்கை பாக்கலியா?'' என்று பதில் கொடுத்தாள்.

''ஒன்றகிட்டப் போயி வாயைக் கொடுத்தேன் பாரு'' என்று நொந்து கொண்டாள் சுப்பாத்தாள்.

''ஏய்யா! எத்தனை தடவை சொல்லியிருக்கேன்.. அந்தத் திண்ணை தூங்கி வெட்டிப் பயலுகளோட போயி பொழுதைப் போக்காதேன்னு! இன்னைக்கு இந்தப் பழக்கத்தை ஆரம்பிச்சிருக்கே!'' என்று புலம்பிக் கொண்டே நடந்தாள்.

இதையெல்லாம் வேடிக்கை பார்த்தபடி நின்று கொண்டிருந்தாள் நர்த்தனா.

ராக்காயியும் அவளும் சிறு வயதிலே ஆரம்பப் பள்ளியிலே ஒன்றாகப் படித்தவர்கள். சொல்லப் போனால் ராக்காயி படிப்பிலே கெட்டிக்காரி. தாங்கள் ஊர் விட்டுப் போனதற்குப் பின்பு ஒன்றிரண்டு முறை வந்த போது அவள் ராக்காயியைப் போய்ப் பார்த்திருக்கிறாள்.

ஒரு முறை அவள் தகப்பன் முனியனிடம் கூடச் சொன்னாள்.

''மாமா...! ராக்காயியை மேலே படிக்க வைங்க'' என்று.

பக்கத்து ஊரிலே இருந்த உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு அனுப்ப மறுத்தார் அவர்.

''அம்மிணி! நீ பெரிய இடத்துப் பொண்ணு! உன்ற கதை வேற.. நீ எவ்வளவு பெரிய படிப்புப் படிச்சாலும் அதுக்கேத்த மாப்பிள்ளை பார்த்துக் கண்ணாலம் பண்ணி வைக்க உங்க அப்பாவுக்குத் தெம்பிருக்கு! நான் படிக்க வச்சுப் போட்டு என்ன செய்ய! ஏ புள்ளே... அந்த மம்முட்டியைக் கொண்டா..! அம்மிணி.. மறக்காம காப்பித்

தண்ணி குடிச்சுப் போட்டுப் போகோணும்...'' என்று தன்னிடம் பதில் சொல்லி விட்டுக் கிளம்புகிற வேகத்தில் கூட உபசரித்து விட்டுச் செல்கிற முனியனை வருத்தத்துடன் பார்த்துவிட்டு நகர்வது மட்டும்தான் அப்போதைக்கு அவளால் முடிகிற காரியமாக இருந்தது.

அந்த ராக்காயி இப்போது எல்லாரும் பார்க்கத் தன் கணவன் கழுத்தில் துண்டு போட்டு இழுத்துப் போகிறாள்.

நடக்கிற விஷயம் பார்த்துத் தன்னைச் சுற்றிலும் நடக்கிற பட்டி மன்றமும் அவள் காதுகளில் விழுந்தது.

''ஆனாலும்.. நான் பாத்ததில்லைடியம்மா இப்படி ஒரு பொம்பளையை'' என்று ஆளாளுக்குக் கன்னத்தில் கை வைத்தபடி மெதுவாகக் கலைந்தார்கள்.

'ராக்காயி மாதிரி நாலு பெண்கள் ஊருக்குள் தைரியசாலியாக இருந்தால் போதும்! கண்டிப்பாக ராக்காயியை நாளைக்குப் போய்ப் பார்க்க வேண்டும்' என்று எண்ணிக் கொண்டே திரும்பினாள் நர்த்தனா.

ராக்காயி போகிற வழியில் சற்று தூரத்தில் ஜீப்பில் இருந்து இறங்கி வந்து இளவழகன் ராக்காயியிடம் ஏதோ கேட்பதும் அவள் பதில் சொல்லி விட்டுக் கணவன் கழுத்தில் இருந்த துண்டைக் கழற்றி விட்டு அவன் கையைப் பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு போவதும் தெரிந்தது.

தங்களது பூந்துறை கிராமத்து வீட்டு வாயிலில் நின்று கொண்டிருந்தாள் நர்த்தனா.

இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு நடந்த அந்த நிகழ்ச்சி நினைவுக்கு வந்தது.

தோப்பு வீட்டில் அவன் நுழையவும் அதிர்ச்சி அடைந்த அவள் காவேரியம்மாளிடம் புகார் சொல்லலாமா.. என்று நினைக்கையிலேயே அவன் உள்ளே நுழைந்தான்!

''வாடா.. தம்பி!'' என்று அந்த அம்மா உற்சாகமாக வரவேற்பதைப் பார்த்தவுடனே அவளுக்குள் ஆச்சரியம் கிளம்பியது.

காவேரியம்மாள் அவளிடம் திரும்பி ''அம்மிணி இது என்ற மகன்! பேரு இளவழகன்'' என்று அறிமுகப்படுத்தினார்.

நர்த்தனாவுக்கு 'திக்'கென்றது. 'நல்லவேளை அவனைப் பற்றி அந்த அம்மாவிடம் தான் புகார் செய்யாமல் போனோமே...' என்ற எண்ணம் தோன்றியது.

இளவழகனின் குறும்பான குறுகுறுப் பார்வையைச் சந்திக்க முடியாதவள் போலத் தடுமாறினாள். அதற்குள் அவனே சொன்னான்.

''அம்மா..! அவுங்களுக்கு என்னைத் தெரியும்! சொல்லப் போனா.. நம்ம வூட்டுக்கே நான்தான்.. வழி சொன்னேன்..'' என்றான்.

அவள் அசடு வழிந்தாள்! பிறகு மெல்லிய குரலில் சொன்னாள்.

''எனக்கு அது உங்க வூடுதான்னு எப்படித் தெரியும்?'' என்று.

''அது அப்படித்தான்..! உட்காருங்க..!'' என்று உள்ளே போனான்.

''வூட்லயே தங்க மாட்டான்! இன்னைக்கு என்னமோ அதிசயமா இந்த நேரத்துக்கு வந்திருக்கான்!'' என்றார்.

அவள் என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாமல் விழிக்கையிலேயே அவன் திரும்ப வந்து எதிரில் அமர்ந்தான்.

''அப்புறம்.. சொல்லுங்க மேடம்!'' என்றான். அதற்குள்ளாக குறுக்கிட்ட காவேரியம்மாள்.

''தம்பி இந்தப் பொண்ணு யாரு தெரியுமா? பத்து வருஷத்துக்கு முன்னாடி டவுனுக்குக் குடி போனாங்கல்லோ... மகாதேவன்.. அவரு பொண்ணு..'' என்றார்.

''ஓ..!'' என்று கேட்டுக் கொண்டான். அவள் ஒரு புன்னகையுடன் மேற்கொண்டு சொன்னாள்.

''ஆமாங்க.. சார்! நான் ஒரு முக்கியமான விஷயமா.. இந்த ஊருக்கு வந்திருக்கேன். பக்கத்துல இருக்கிற மலைக் கிராமத்துல நிறைய பேர் குடிப் பழக்கத்துனால ரொம்பக் கெட்டுப் போறாங்கன்னு ஒரு ரிசர்ச் பண்ணியிருக்காங்க..! எங்க கிளப்ல இருந்து அவங்களை மீட்டெடுக்கற வொர்க் பண்ணலாம்னு.. வந்திருக்கோம். அதுக்கு முன்னோட்டமா.. ஒரு ஸ்டடி பண்ணலாம்னு வந்திருக்கேன்...'' என்றாள்.

ஏனோ அவன் கண்களில் தன்னைப் பற்றிய ஒரு அவநம்பிக்கை இருப்பதாகத் தோன்றியது. அதனால் மேலும் விளக்க முற்படவில்லை.

''நல்ல காரியம்.. செய்ங்க! ஏதாவது உதவி வேணும்னா.. கேளுங்க..'' என்றான். சட்டென்று எழுந்து கிளம்பி விட்டான். அதைவிட, ''இதெல்லாம்.. நடக்காத காரியம்'' என்று அவன் நேரடியாகச் சொல்லியிருக்கலாம் போலத் தோன்றியது.

அவளும் காவேரியம்மாளிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு வந்து விட்டாள்.

அடுத்த நாள் திருமலைச்சாமியைப் போய்ப் பார்த்தாள். அவர் மீசையை நீவிக் கொண்டு சொன்னார்.

“அம்மிணி! இதெல்லாம்.. எதுக்கம்மிணி..! அரசாங்கம் இருக்கு..! போலீஸு இருக்கு..! நீங்க சின்னப் புள்ளைங்க எல்லாம் சேர்ந்துகிட்டு என்னத்தைப் பண்ணப் போறீங்க?” என்றார்.

‘ஏண்டா.. வந்தோம்..!’ என்றாகி விட்டது. இவருக்கு மகனே தேவலாம் என்று தோன்றியது. திருமலைச்சாமி மேலும் சொன்னார்.

“நம்ம வூட்ல ஒண்ணு இப்படித்தான் ஊரு.. ஊருன்னு.. அலைஞ்சுகிட்டிருக்கு..” என்று ஏதோ ஆரம்பித்தவர் காவேரியம்மாளின் பார்வை பார்த்தவர் பேச்சை மாற்றி விட்டார். எப்படியோ இந்தக் குடும்பத்தால் நமக்கொன்றும் பெரிதாக ஆகிவிடப் போவதில்லை என்று எண்ணிக் கொண்டு வந்து விட்டாள்.

இன்றைக்குத்தான் இளவழகனைப் பக்கத்தில் பார்த்தாள். இந்த இரண்டு மூன்று நாட்களில் ஒரு விஷயம் தெரிந்து கொண்டிருந்தாள். மொத்த ஊரும் இளவழகனை மதித்தது. அவன் ஏதோ செய்கிறான் என்று தெரிந்தது அது என்னவென்று விசாரிக்க அவளுக்கு நேரம் கிடைக்கவில்லை.

விசாரிக்க வேண்டும் என்று எண்ணியவள் அவன் ஜீப்பை அங்கேயே நிறுத்தி வீட்டுத் தன் வீட்டை நோக்கி வருவதைக் கண்டாள்.

“வாங்க..” என்று வீட்டுக்குள் அழைக்கலாமா வேண்டாமா என்று அவள் யோசிக்கும்போதே அவன் வீட்டு முன் வந்து விட்டான்.

அவள் அரைச் சிரிப்புடன்.

“வாங்க.. சார்!” என்றாள்.

அப்போதுதான் அவளைக் கவனித்தவன் போல் “ஓ..! என்ன மேடம்..! இன்னமும் சமூக சேவையை ஆரம்பிக்கலியா..” என்றான்.

ஒருவிதமாக சிரித்தான். நிற்காமல் நகர்ந்து விட்டான்.

அவள் லேசாக முறைத்தாள். அவன் அவளைக் கண்டு கொள்ளாதவன் போல் அந்தத் தெருவில் சற்றுத் தள்ளி நின்று கொண்டிருந்த யாரிடமோ கை காட்டிவிட்டுப் போனான்.

அவள் கோபமாகவே நின்றாள்.

4

“வா.. வா.. நர்த்தனா..” என்று உற்சாகமாக வரவேற்றாள் ராக்காயி.

நர்த்தனாவும் புன்னகையுடன் வரவேற்பை ஏற்றுக் கொண்டு தனது காலணிகளை விட்டு அந்தக் குடிசைக்கு முன்னாலே இருந்த திண்ணையிலே அமர்ந்தாள்.

“அட.. உள்ற வா..!” என்றாள் ராக்காயி அன்புடன்.

“இல்ல.. ராக்கு! இங்கயே காத்தாட நல்லா.. இருக்கு” என்றாள் நர்த்தனா.

“இரு காபித் தண்ணி.. தாரேன்.. கருங்காபிதான் பரவால்லையா?” என்றாள்.

“ம்.. குடு.. குடு.. உன்னோட வரக்காபிதான் நமக்குப் பிடிச்ச விஷயமாச்சே!” என்றாள் நர்த்தனா.

அவள் கொடுத்த பாலில்லாத காஃபியை வாங்கிக் குடித்த நர்த்தனா புன்னகையுடன் கேட்டாள்.

''ராக்கு...! உங்க வூட்டுக்காரர்.. இல்லையா?''

அது.. வேலைக்குப் போயிருக்கு..!'' என்றாள்.

''ஏன்.. ராக்கு..! அதென்ன.. நேத்து அப்படி ஒரு வேடிக்கை பண்ணினே!'' என்றாள் லேசான புன்னகையுடன்.

''ஓ..! நீ அதைப் பாத்துட்டியா?'' என்றாள் ராக்காயி.

''நான் மட்டுமா பாத்தேன்? ஊரே பாத்துச்சே..!'' என்றாள் நர்த்தனா.

ராக்காயி எதிர்த்திண்ணையில் அமர்ந்தாள். ஒரு பெருமூச்சு விட்டாள்.

''இல்ல..! நர்த்தனா... எங்க வூட்டுக்காரரு.. ஒரு அப்பிராணி.. ஏதோ கொஞ்ச நேரம் அரச மரத்தடியில் போய் உட்காருவாரு. அதுக்காக அவருக்கு இந்தப் பழக்கத்தைப் பழக்கி விடக்கூடாதில்லே..!'' என்றாள்.

''அது அப்படித்தான்..!'' என்றாள் நர்த்தனா. ஆனால் ஏதோ நினைவு வந்தவள் போல மீண்டும் கேட்டாள்.

''அதுசரி! அதுக்காக துண்டைக் கழுத்தில போட்டு இழுத்துட்டு வரணுமா?'' என்றாள்.

''எனக்குக் கோபம்'' என்றாள். மறுபடியும் ஒரு பெருமூச்சு விட்டாள்.

''அதான்.. அந்த அண்ணன் வந்து சொன்னவுடன் துண்டை எடுத்துட்டேனே..'' என்றாள்.

''இதுதான் நல்ல வாய்ப்பு'' என்று நினைத்தாள் நர்த்தனா.

''ஏன் ராக்காயி! நான் கேக்கறேன்னு.. நினைக்காதே! அதென்ன.. அந்த இளவழகன் சாரைக் கண்டா ஊரே பயப்படுது..! பெரிய தாதாவா?'' என்றாள் நர்த்தனா.

''தாதாவா..? நர்த்தனா. என்ன உளர்றே?'' என்று உரிமையாகக் கடிந்து கொண்டாள் ராக்காயி.

''பின்னே?! அவங்கப்பாவே என்னமோ அவரைப் பத்தி அவ்வளவு திருப்தி இல்லாத மாதிரிச் சொன்னாரே?'' என்றாள்.

''அதனால கேட்கறியா?'' என்ற ராக்காயி விளக்கம் சொல்லத் தயாரானாள்.

''நர்த்தனா... எனக்கு எவ்வளவு தூரம் சொல்லத் தெரியும்னு தெரியலே...! ஆனா.. ஒண்ணு புரியுது.. பத்து முந்நூறு ஏக்கராவுக்கு மேல அவங்களுக்கு நிலம் கிடக்குது. அதுல அவங்கப்பா.. பழப்பண்ணை, அந்தப் பண்ணை இந்தப் பண்ணைன்னு வச்சிருக்காரு. விவரம் தெரிஞ்சவங்ககிட்டே ஒருக்கா கேட்டேன். இயற்கை விவசாயம்னு ஒரு பக்கம், இன்னொரு பக்கம் செயற்கை உரங்கள் பயன்படுத்தி ஆராய்ச்சி மாதிரி பண்றாங்கன்னு பேசிக்கறாங்க..'' என்றாள்.

நர்த்தனாவுக்கும் கொஞ்சம் புரிகிற மாதிரி இருந்தது.

''அது எதுக்கு.. ரெண்டு விதமாவும் செய்யறது?'' என்றாள்.

''அது எனக்குப் புரியலே.. நர்த்தனா.. ஆனா.. என்னத்தையோ நிரூபிக்கிறதுக்கு முயற்சி செய்யறாருன்னு பேசிக்கறாங்க..! அவரு கூட இருக்காரே சண்முகண்ணன் அவரைக் கேட்டா.. நல்லா விளக்கமாய் சொல்வாரு.''

''நல்லதுதானே. செய்றாரு..! அப்புறம் எதுக்கு.. அவருக்கப்பா.. கோபிச்சுக்கறாரு..'' என்றாள்.

''அவுருக்கென்னன்னா.. இதையெல்லாம் திருப்திக்கறது.. நம்ம வேலை இல்லையே! நாம எதுக்குக் கஷ்டப்பட்டுக்கோணும்ன்னு எண்ணம்?'' என்றாள்.

தன்னிடம் கூட, ''உனக்கெதுக்கம்மா.. இந்த வேலை?'' என்பது போல்தான் அவர் பேசினார் என்பது நினைவுக்கு வந்தது. ஏதோ நினைவு வந்தவள் போலக் கேட்டாள்.

''அதென்ன.. இளவழகன்.. சார்.. என்னமோ உன்கிட்டே வந்து சொன்னாரு..! நீயும் கழுத்துத் துண்டை கழட்டிட்டே..'' என்று கேட்டாள்.

ராக்காயி லேசான வெட்கத்துடன் சிரித்தாள். ''இல்லே! அண்ணன் கொஞ்சம் என்கிட்டே கோபிச்சுக்கிட்டாங்க! என்ன இருந்தாலும் செங்கோடன் நல்லவன். ஏதோ தெரியாமத் தப்பு செஞ்சுட்டான்கறதுக்காக இப்படியா அவனைப் பண்றது.. முதல்ல துண்டை எடு. அப்புறம் நான் அவன்கிட்டே பேசறேன்னாரு..'' என்றாள்.

''ஓ..!'' என்றாள் நர்த்தனா சுருதி இறங்கியவளாக.

இளவழகனைப் பற்றித் தன் மனதில்தான் தவறான பிம்பத்தை ஏற்றிக் கொள்கிறோம் போல இருக்கிறது என்ற குற்ற உணர்வு தோன்றியது.

அதற்குள் ராக்காயி கேட்டாள்.

''ஏன்.. நர்த்தனா.. நீ இனிமே இங்கயே இருக்கப் போறியா?'' என்றாள்.

''ஆமா.. கொஞ்ச நாளைக்கு.. இங்கதான்..!''

''என்ன விஷயம்?'' என்றாள்.

நர்த்தனா சொன்னாள். ராக்காயியின் முகம் மலர்ந்தது.

''நல்ல காரியம்.. செய்.. நர்த்தனா..! எங்கயாவது போகணும்னா.. சொல்லு.. நானும் வாரேன். அந்த மலை அடிவாரத்துக்குப் பக்கம் சாராயம் காய்ச்சறவனுக லேசுப் பட்ட ஆளுகல்லே..! எதுக்கும் நம்ம சின்னப் பண்ணாடிகிட்டே உதவி வாங்கிக்கலாம்..'' என்றாள் ராக்காயி உற்சாகமாக.

'அது நடக்கற காரியமோ.. என்னவோ.. ஏற்கனவே தன்னைப் பார்த்தாலே கிண்டலாகப் பார்க்கிற மாதிரி இருக்கிறது..' என்று எண்ணிக் கொண்ட நர்த்தனா மேலும் சற்று நேரம் பேசி விட்டு விடை பெற்றுக் கொண்டாள்.

புறப்படும்போது ''ஏன்.. ராக்கு! நம்ம கண்ணம்மா.. எப்படி இருக்கறா?'' என்றாள்.

ராக்காயி முகம் சுளித்தாள். ''அந்த முட்டாள் புள்ளையோட கதையை நான் சொல்ல மாட்டேன். நீயே போயிப் பாரு..'' என்றாள்.

''சரி.. நான் நாளைக்குப் போறேன்'' என்று விடை பெற்றுக் கொண்டாள். என்னமோ ராக்காயி சொல்வதைப் பார்த்தால் கண்ணம்மாவிடம் இன்னொரு மர்மக்கதை இருக்கிறாற் போலத் தோன்றியது.

யோசித்துக் கொண்டே நடந்தாள். கும்பிடப் போன தெய்வம் குறுக்கே வந்த மாதிரி சண்முகம் எதிரிலே வந்தான்.

நர்த்தனா சற்றும் எதிர்பாராத விதமாக ''வணக்கம்.. மேடம்!'' என்றான்.

நர்த்தனா ஒரு நிமிடம் தடுமாறி விட்டு ''வணக்கம்'' என்றாள்.

"ஆமாம்!" என்றவன் "ஏன்.. சார்! சார்.. என்ன ஆராய்ச்சி பண்றாங்க" என்று கேட்டாள்.

"யார் சொன்னாங்க அதைப் பத்தி?" என்று கேட்டான் சண்முகம் கண்கள் மலர.

"இல்லே! ராக்காயி.. என்கூடப் படிச்சவ.. அவ வீட்டுக்குப் போயிருந்தேன்.. அவதான் சொன்னாள் சார் என்னவோ ஆராய்ச்சி பண்றார்..." அப்படீனு" என்றாள்.

"மேடம்! அது ஒரு பெரிய கதை! அதைக் கேக்கறதுக்கு உங்களுக்கு நேரமிருக்கா?" என்றான்.

"சொல்லுங்க..!" என்றாள்.

"இளவழகனுக்கு நிறைய நிலம் தோப்புத் துரவுன்னு இருக்கு.. அதையும் பாத்துக்கறான். அது போகப் பழப் பண்ணை, மூலிகைப் பண்ணை, இயற்கை விவசாயமும் பண்றான்."

"ஓ...!"

"அதுல என்ன விசேஷம் என்னன்னா.. நம்ம எதிர்கால சந்ததிக்கு நாம எதை விட்டுட்டுப் போறோம்னு யோசிக்கணும். இந்த செயற்கை உரங்கள்.. நிலத்தோட இயற்கைத் தன்மையையே கெடுத்துடுது. ஆனா.. கூடவே அதை எப்படி நிரூபிக்கறதுங்கற கருத்தும் இருக்கு.. அதனால.. தன்னோட நிலத்துலயே ஒரு பகுதியில இயற்கை உரங்களைப் பயன்படுத்தி விவசாயம் பண்றான். அதே போல இன்னொரு பக்கம் நிலம் ஒதுக்கி செயற்கை உரங்கள் மூலமாவும் விவசாயம் பண்றான். அதுக்கப்புறம்.. அந்த விளைச்சல்ல உள்ள சாதக பாதகங்களை டெஸ்ட் பண்ணி நிரூபிக்கணும்னு நினைக்கிறான்" என்றான்.

நர்த்தனா மலைத்துப் போனாள்.

"ஐயோ... அது பெரிய விஷயமாச்சே! ஒரு தனியாளா எப்படிப் பண்ண முடியும்?"

"ஏகப்பட்ட சொத்து கிடக்கு! குடும்பம் தன்னை நம்பியில்லை. குடும்பத்துக்கு வேண்டியதையும் பண்ணிடறான். எல்லாருமே நமக்கென்னன்னு போனா யாரு நாட்டைக் கவனிக்கறதுன்னு கேட்கறான்."

"ஓ..!"

"ஆமா.. மேடம்! காஷ்மீர்ப் பக்கம் போய்ப் பாரு! வீரர்கள் உயிரைக் கையில பிடிச்சுகிட்டு பனியிலயும் மலையிலயும் நமக்காகக் காவல் காக்கிறாங்க..! சுதந்திரப் போராட்ட காலத்துல நேதாஜி தனியாளா அலைஞ்சு.. இலட்சக் கணக்கான வீரர்களைத் திரட்டியிருக்காரு. நாம என்ன அதெல்லாமா.. செய்யறோம். இருக்கற வசதியைப் பயன்படுத்தி மக்களுக்கு எது நல்லதுன்னு பார்க்கப் போறோம். இதுல என்ன தப்பு அப்படீம்பான்..!"

"கிரேட்.." என்றாள் நர்த்தனா.. அந்தக் கணம் அவள் மனத்தில் இளவழகன் விசுவரூபம் எடுத்து நின்றான்.

"அப்புறம்.. நீங்களும்.. ஏதோ.. சேவைனுதான் வந்திருக்கீங்களாம்..!" என்றான் சண்முகம்.

நர்த்தனா மனத்தில் அந்தக் கணத்தில் ஒரு எண்ணம் தோன்றியது. இந்த சண்முகத்திடம் நட்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டால் இளவழகன் மனத்தில் தன்னைப் பற்றி ஏற்பட்டிருக்கும் தவறான அபிப்பிராயத்தையும் மாற்றலாம் என்று.

தங்கள் நோக்கத்தையும் சொன்னாள். சண்முகம் கேட்டுக் கொண்டான். ஒன்றும் பெரிதாகச் சொல்லாமல் விடைபெற்றுக் கொண்டான்.

அன்று மாலை!

ஊருக்குப் போய் விட்டு ஒன்றிரண்டு நாட்களில் வர லாம் என்று தனது மாருதி காரில் கிளம்பினாள் நர்த்தனா.

சற்றும் எதிர்பாராத விதமாக ஊருக்கு வெளியே இளவழகன் ஜீப்பில் வந்து கொண்டிருந்தான்.

கையை ஆட்டி சைகை செய்து நிறுத்தினாள். அவ னும் கேள்விக்குறியோடு நிறுத்தினான். இறங்கினான்.

சரசரவென்று இறங்கிச் சென்றாள்.

''சாரி! அதாவது மன்னிச்சுக்குங்க!'' என்றாள் இள வழகன் சற்றும் நம்ப முடியாதவனாகப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

5

புரண்டு படுத்தான் இளவழகன்.

மனதில் ஏனோ உற்சாகம் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது.

இளங்காலைப் பொழுது. தென்னை மரங்களுக்கு ஊடே சூரிய ஒளி படர்ந்து அழகாகச் சிரித்தது.

எழுந்து அமர்ந்தான். எப்போதும் ஐந்து மணிக்கே விழித்து விடுவான்.

தோப்பைத் தாண்டி சில வேளைகளில் ஆற்றோரமாக நடை பயின்று வருவான்.

ரொம்பப் பிடித்த அனுபவம் இது. எழுந்து பிரஷ்ஷில் பேஸ்டை வைத்து வாயில் இடுக்கிக் கொண்டு தென்னை மரத் தோப்புக்குள்ளாக ஒரு நடை வந்தான்.

அதற்குப் பிறகு ஆற்றோரம் போய் ஒரு நடை... இன் றைக்கு என்னவோ மனசு லேசான மாதிரியே இருந்தது.

வேறொன்றுமில்லை. நேற்று நர்த்தனா வந்து மன் னிப்புக் கேட்ட விதத்தினால் ஏற்பட்டதுதான்.

''மன்னிச்சுருங்க சார்!'' என்று அவன் எதிரே நிற்கவும் கொஞ்சம் ஆச்சரியப்பட்டுப் போனான்.

'என்னடா.. இது!' என்று எண்ணிக் கொண்டான். பெண்களே புதிர் என்கிறார்கள். வந்த நாளில் இருந்து ஏளனமாகவே பார்த்துக் கொண்டிருந்த பெண் திடீரென்று வழியை மறித்துக் கொண்டு வந்து நின்று மன்னிப்புக் கேட்கிறாள்.

அந்த நினைப்பு வந்தவுடன் ''ஹா.. ஹா...'' என்று வாய் விட்டுச் சிரித்தான். சிரித்த பின்புதான் தான் தனி யாகச் சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று புரிந்தது.

சுற்று முற்றும் பார்த்தான்!

நல்ல வேளையாக யாரும் கவனிக்கவில்லை. மேற் கொண்டு நடந்தான். நேற்றைய காட்சி மனதில் தொடர்ந்தது.

''என்ன மேடம்! எதுக்கு மன்னிக்கணும்!'' என்றான்.

''இல்லைங்க.. சார்! நீங்க ஏதோ என்னை வேணும்னு ஃபாலோ பண்ற மாதிரி நினைச்சுட்டேன்..'' என்றாள்.

''ஓ.. அதனால என்ன? இப்பப் புரிஞ்சுக்கிட்டீங்க இல்லே! அது போதும்..'' என்றான்.

மேற்கொண்டு என்ன பேசுவது என்று தெரியாமல் சற்று நேரம் அமைதியாக நின்றார்கள். நர்த்தனா மெல் லிய குரலில் சொன்னாள்.

''சார்! ஊர்ல எல்லாரும் உங்களுக்கு பயப்படறாங் கன்னு நினைச்சேன். அப்புறம்தான் புரிஞ்சுது. அது பயமில்லே.. மரியாதை.. அப்படீன்னு..'' என்றாள்.

''ஆஹா..! பெரிய கண்டு பிடிப்புதான் போங்க! ரொம்பத்தான் ஒட்டாதீங்க'' என்றான்.

அவள் ஒருவித வற்புறுத்தல் போலச் சொன்னாள்.

''இல்ல சார்! நிஜம்தான்..! நீங்க பெரிய அளவில ஏதோ ரிசர்ச் மாதிரியெல்லாம் பண்றதா சொன்னாங்க! அதைப் பத்தியெல்லாம் ஒரு நாளைக்கு நான் கேட்டுக் கறேன்'' என்றாள்.

உள்ளூர நர்த்தனாவுக்கு ஒரு ாசை.

''நானும் கூட அப்படித்தான் உன்னைப் பத்தி நினைச் சேன்'' என்று ஏதாவது சொல்லுவான் என்று. ஆனால் இளவழகன் அப்படியெல்லாம் எதுவும் சொல்லவில்லை.

''பரவால்லை.. மேடம்! எதையும் நேரடியா உணர்ந் தாத்தான்.. நல்லது..'' என்றான்.

மேற்கொண்டு பேச்சை வளர்த்த முடியாதவள் போலவோ என்னவோ.. அவள் விடைபெற்றுக் கொண்டு நகர்ந்தாள்.

இளவழகன் சுவாரசியமாகப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

இப்போது அதெல்லாம் நினைவு வர ஏனோ மனதுக்குள் உற்சாகம் பொங்கியது. எதனால்தான் இந்த உற்சாகம்? ஒரு இளம் பெண் வந்து மன்னிப்பு கேட்டு விட்டுப் போன தால் மட்டும்தானா? இல்லை நீங்க ஊருக்கு நல்லது செய்யறீங்கன்னு பாராட்டி விட்டுப் போயிருக்கிறாளே அதனாலும் இருக்கலாம் என்று எண்ணிக் கொண்டான்.

ஒரு நாள் வந்து அது பற்றிய விவரங்கள் எல்லாம் கேட்டுக் கொள்கிறாளோ.. வரட்டும்.. வரட்டும்.. விவர மாகச் சொல்வோம்.

'அம்மா.. தாயே..! உங்களைப் போல சமுதாய வேலையைப் பொழுது போக்குக்காக செய்கிற ஆள் நானில்லை..!' என்று சொல்வோம் என்று எண்ணிக் கொண்டான்.

எப்படியோ அந்தப் பெண் வந்த நாளிலிலிருந்து இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் முறைத்துக் கொண் டிருந்த நிலைமை மாறிவிட்டது. அந்தப் பெண்ணுடைய சமூக சேவையைப் பற்றித் தனக்குப் பெரிய கருத்து இல்லை என்றாலும் இனிமேல் சுமுகமாகவாவது பேசிக் கொள்ளலாமே என்று எண்ணிக் கொண்டான்.

என்ன இருந்தாலும் ஒரு அழகான பெண் அப்படித் தேடி வந்து வாழ்த்தியதும் மன்னிப்புக் கேட்பதும் மனதுக்கு இதமாகத்தான் இருந்தது.

அன்றைக்கெல்லாம் விசிலடித்துக் கொண்டே நட மாடிக் கொண்டிருந்த மகனை அவன் அறியாமல் வியப் புடனே கவனித்துக் கொண்டிருந்தார் காவேரியம்மாள்.

* * *

''இத பார்றி! ஏதோ படிப்பை முடிச்சமா.. கல்யாணத் தைப் பண்ணிக்கிட்டமான்னு இல்லாம எதுக்கு இப்படி ஊருக்குப் போய் இல்லாத வேலையெல்லாம் செய்யறே'' என்று சாம்பவியம்மா குரலெடுத்துக் கத்திக் கொண் டிருந்தார்.

மகள் நர்த்தனாவோ சற்றும் கவலைப்படாமல் தேநீர்க் கோப்பையைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு சோஃபாவில் அமர்ந்தபடி டி.வி.யில் ஓடிக் கொண்டிருந்த ஏதோ வாத விவாதத்தை ஆர்வமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சாம்பவியம்மாள் கோபத்துடன் அவள் தோளில் ஒரு தட்டுத் தட்டினார். செல்லமாகத்தான்.

''ஏண்டி! நான் கேட்டுக்கிட்டே இருக்கேன். நீ என்னமோ கண்டுக்காம இருக்கே!'' என்றார்.

''என்னத்தைக் கண்டுக்கணும்?'' என்றாள் நர்த்தனா லேசாகத் திரும்பி.

''இத பார்றி! நீங்க என்னமோ சேவை கீவைன்னு செஞ்சுகிட்டிருந்தீங்க! ஆனா.. இப்ப ஆரம்பிச்சிருக்கறது ரொம்ப ரிஸ்க்கான வேலைங்கறாரே உங்கப்பா..'' என்றார் கவலையோடு.

''அவரைப் போகச் சொல்லு!'' என்றார் நர்த்தனா. உச்சுக் கொட்டினாள்.

சாம்பவியம்மா தொடர்ந்து ''அவரு மட்டுமில்லை நானும் அப்படித்தான் நினைக்கறேன்'' என்றார்.

சாம்பவியம்மாவுக்குள் ஒரு கலக்கம் இருந்து கொண்டே இருந்தது. தன் மகள் ஏதோ ஒரு விதத்தில் கணவரை மட்டமாக நினைக்கிறாள். ஆனால் எதையும் வாய் விட்டுச் சொல்ல மாட்டேன் என்கிறாள் என்று.

சாம்பவியம்மா ''அப்பா'' என்று சொன்னதுமே நர்த்தனாவின் முகம் வாடிவிட்டது. டி.வி.யை அணைத்து விட்டு எழுந்து உள்ளே போய் விட்டாள்.

''சே..! ஒரு ரெண்டு நாள் நிம்மதியாக வீட்ல இருக்க லாம்னா..'' என்று புலம்பிக் கொண்டாள். படுக்கையில் சாய்ந்து கொண்டு.

'கொடுமை கொடுமைன்னு கோயிலுக்குப் போனா அங்க ரெண்டு கொடுமை ஆடிகிட்டு வந்ததாம்' என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

ஏதோ மனக்கிலேசத்தில் இருந்து தப்பிக்கத்தான் அவள் சமூக சேவை. அது. இது என்று ஓடிக் கொண்

டிருந்தாள். ''பிறந்த கிராமம்'' என்று மட்டும் அவள் அந்த ஊருக்குப் போகவில்லை. அவளுக்குத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய விஷயங்களும் இருந்தன.

ராக்காயியின் வீட்டில் இருந்து வந்த போது நடந்தது அது!

சண்முகத்திடம் சற்று நேரம் பேசி விட்டு மறுபடியும் வீடு நோக்கி நடந்து வந்தாள். ஒரு சிறிய ஆறு ஓடும் கிராமம் அது.

ஆற்றோரமாக நடந்தாள். கொஞ்ச நேரம் ஆற்றோரம் அமர்ந்து விட்டு வீடு நோக்கி நடக்கையில் எதிரே இரண்டு பெண்கள் வந்தார்கள்.

''ஏனம்மிணி! நீயி சாம்பவியோட பொண்ணுதானே...!'' என்றார்.

''ஆமாங்க!'' என்றாள் நர்த்தனா.

''அதானே! உங்க அம்மாவோட ஜாடை அப்படியே இருக்கே..!'' என்றார்.

நர்த்தனா மையமாகப் புன்னகைத்து வைத்தாள்.

''ஏனம்மிணி சாம்பவியம்மா நல்லாருக்காளா? நானு ராஜாத்தி. என் பேரைச் சொன்னாத் தெரியும். நான் கேட்டேன்னு சொல்லு..'' என்றார்.

''சரிங்க..!'' என்றாள்.

விடைபெற்றுக் கொண்டு மேற்கொண்டு நடந்தாள். இரண்டு எட்டு வைத்ததும்தான் நினைவு வந்தது. தனது சிறிய பர்சை ஆற்றங்கரையோரத்திலேயே வைத்து விட்டோம் என்று. எடுக்கலாம் என்று திரும்பினாள்.

தான் வருவது தெரியாமல் பெண்கள் இருவரும் பேசிக் கொண்டு செல்வது தெரிந்தது.

''என்.. ராசாத்தி! அதென்னமோ அவங்கப்பா அதோட மகாலிங்கமும், சாம்பவியும் என்னமோ திடீர்னு ஊரை விட்டுப் போயிட்டதாச் சொல்லுவாங்க இல்லே!..'' என்றார் உடன் வந்த அந்தப் பெண்மணி.

''அப்படி திடீர்னு ஓடி எல்லாம் போயிடலே. திடீர்னு கோயமுத்தூருக்குக் குடி போனாங்க. ஆனா.. ஆச்சரியம் என்னன்னா.. இங்க ஒரு அஞ்சு ஏக்கரா நஞ்சை நிலம் வச்சிருந்தாங்க! நல்லாத்தான் இருந்தாங்க.. ஆனா.. டவுன்ல என்னமோ திடீர்னு ரொம்பப் பெரிய பணக் காரங்களா ஆயிட்டாங்களாம்'' என்றார்.

''ஓஹோ!'' என்று கன்னத்தில் கை வைத்தார் அடுத்த பெண்மணி.

நர்த்தனாவின் முகம் சுண்டிப் போனது. தான் வந்தது தெரியாத வண்ணம் சற்றே மறைந்து நடந்தாள்.

ராசாத்தி தொடர்ந்தார்.

''என்னவோ.. புதுப்பணம்..! எப்படி வந்துச்சோ..'' எல்லாருக்கும் அந்த அதிர்ஷ்டம் கிடைக்குமா? சில பேருக்குத்தான் அதெல்லாம்... நடக்கும்'' என்றார்.

நர்த்தனாவுக்கு மேற்கொண்டு போக முடியவில்லை. அங்கேயே ஒரு மரத்தடியில் நின்றாள். அவர்கள் சற்று தூரம் போனதற்குப் பின்புதான் நகர்ந்தாள்.

நகரத்தில் கூட உறவுக்காரர்களின் மத்தியில் அப்படி ஒரு முணுமுணுப்பு இருந்தது அவளுக்குத் தெரியும்.

அப்பா எப்போதும் தன் வியாபார விஷயத்தை தன்னிடமோ தாயிடமோ பகிர்ந்து கொள்வதில்லை என்று அவள் வருத்தம். சொல்ல முடியாத அளவுக்கு எதையோ செய்கிறாரோ என்ற கவலையும் உண்டு.

பெரியதொரு பெருமூச்சு விட்டுப் புரண்டு படுத்தாள்.

ஏனோ இளவழகனின் நினைவு வந்தது. தான் நேரடியாகப் போய் மன்னிப்பு கேட்ட கணத்தில் அவன் முகம் மலர்ந்து சிரித்ததும் நினைவுக்கு வந்தது.

'ஆள் என்ன இருந்தாலும் கம்பீரம்தான்..! வேட்டி எல்லாருக்கும் இப்படி சூட் ஆகாது. அது கூட பாந்தமாகத்தான் இருக்குது' என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

'என்ன இது.. நினைப்பு இப்படியெல்லாம் போகுது?' என்று தனக்குத் தானே தலையில் குட்டிக் கொண்டாள்.

திரும்பிப் பார்த்தாள். அம்மா தன்னைக் கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டு நிற்பதைக் கண்டாள்.

பிடிபட்டாற் போல் விழித்தாள்.

6

''அத்தை உள்ளே வரலாமா?'' என்று எட்டிப் பார்த்தாள் நர்த்தனா.

''வா.. வா..!'' என்று அன்புடன் வரவேற்றார் நாமகிரியம்மாள். தொடர்ந்து

''ஏண்டி.. பொண்ணே..! பேசாம இங்கயே.. தங்கிக்கோன்னா.. கேக்காம எதுக்கு தனியா சமைச்சுச் சாப்பிடறே..!'' என்றார் சற்றே அங்கலாய்ப்புடன்..

''பரவால்லைங்கத்தை..! டைம் இருக்கறப்ப சமைக்கறேன்.. இல்லாதப்ப உங்க வீட்ல சாப்பிட்டுக்கறேன்'' என்றாள் நர்த்தனா.

“அப்புறம்.. ஊர்ல அம்மா நல்லா இருக்காளா? அண்ணன் நல்லா இருக்காங்களா?” என்றாள்.

“ம்.. நல்லா இருக்காங்க!” என்றாள் நர்த்தனா.

உள்ளே இருந்து வந்தார். பொன்னாத்தாள் பாட்டி வயதானவர். வட்டமுகம் சுருக்கங்கள் இருந்தாலும் பொக்கை வாயைத் திறந்து சிரிக்கையில் மிகவும் அழகாக இருக்கும்.

“கால்ல விழுந்து கும்புட்டுக்கடி....!” என்றார் நாமகிரி.

நர்த்தனா காலில் விழுந்து கும்பிட்டாள்.

“நல்லாயிருடி.. புள்ளே.!” என்று வாழ்த்தினார். உடனே வேறு வேலையைப் பார்க்கப் போனார்.

சுறுசுறுப்பாக அவர் நடந்து செல்வதை அவள் அன்புடன் பார்த்தாள்.

“பொன்னாத்தா... பாட்டி சாமி மாதிரி” என்றார் நாமகிரி.

“ஆமா! சாமின்னு சொல்லிட்டிருந்தா கேள்வி எதுவும் கேட்க மாட்டாங்கள்ள” முனகிக் கொண்டே வந்தான் மாதவன்.

நாமகிரி அவளது ஒன்று விட்ட அத்தை. அவர்களது வீட்டுக்குத் தொட்ட வீடு. அது ஒரு பெரிய காலனி மாதிரி. அங்கேயே உறவினர்கள் அடுத்தடுத்து இருந்தார்கள். இத்தனை நாள் நர்த்தனாவின் வீடு கூட அவர்களது பொறுப்பில்தான் இருந்தது.

மாதவன் அவளைக் காட்டிலும் இரண்டு வயது மூத்தவன் முறைக்கு அத்தான்.

“ஆமா... இல்லை அத்தான்!” என்று நர்த்தனாவும் சிரித்தாள்.

நர்த்தனாவுக்கு மாதவனை ஏனோ மிகவும் பிடித்தது. வெளிப்படையாகப் பேசினான். குறும்பாகவும் பேசினான். கோயமுத்தூரில் ஏதோ ஒரு வங்கியில் வேலை செய்தான். தினமும் போய் விட்டு வருவான்.

மாதவனும், நர்த்தனாவும் இயல்பாகப் பழகுவதை நாமகிரி ஒருவித ஆர்வத்துடன் கவனித்துக் கொண்டு தான் இருந்தார்.

“அத்தான்..! இன்னைக்குப் பக்கத்துல இருக்கிற கிராமத்துக்குப் போலாமா.. வறீங்களா?” என்றாள்.

“வர்றேன்..! இடம் எல்லாம் காட்டறேன். ஆனா.. எந்த வம்புலயும் என்னை நேரடியா இழுத்து விட்ராத..” என்றான்.

“நாங்களே.. அந்தப் பக்கமே போகப் போறதில்லை! குடிக்கறவங்ககிட்டேதானே பேசப் போறோம்” என்றாள்.

“அது சரி..! நீங்க அவங்க வியாபாரத்துல இல்லை கையை வக்கறீங்க. எனக்கென்னமோ இது தேவையில்லைன்னு தோணுது..” என்றான்.

“தப்போ.. ரைட்டோ.. எங்க சங்கத்துல முடிவு பண்ணி எங்க லேடீஸ் விங்ல பொறுப்புக் குடுத்திருக்காங்க...! அப்ப எப்படி மறுக்க முடியும்?” என்றாள் நர்த்தனா.

“அது சரி.. ஆனா.. ரிஸ்க்கான மேட்டர்.. பாத்துச் செய்ங்க..” என்றான் மாதவன்.

“சரி.. அத்தான்” என்றாள் நர்த்தனா.

“எதுக்கும் இளவழகன் சாரோட ஹெல்ப் வாங்கிக் குங்க” என்றான்.

நர்த்தனா பெருமூச்சு விட்டாள். பிறகு சொன்னாள்.

''கேட்கலாம்.. ஆனா.. ஏனோ.. அவருக்கு நாங்க பண்ற சர்விஸை உண்மையான ஆர்வத்தோட செய்யறதில்லைங்கற மாதிரி எண்ணம்'' என்றாள்.

''உன்கிட்டே... சொன்னானா?'' என்றான் மாதவன்.

''இல்லே! ஆனா பார்வையிலேயே அந்த மாதிரி எண்ணம் இருக்கற மாதிரித் தோணுது'' என்றாள் நர்த்தனா.

மாதவன் சிரித்தான். ''ஆமா.. அவன் கண்ல ஒரு குறும்பு எப்பவுமே இருக்கும். ஆனா.. சிரிச்சுகிட்டே நிறைய நல்ல காரியங்கள் செய்வான்'' என்றான்.

பேசிக் கொண்டே புறப்பட்டார்கள். மாதவனும் அவளும் அந்த மலையோரத்து இடங்களுக்குப் போய்ப் பார்த்து விட்டு வருகிறபோதே தொலைவில் கள்ளச்சாராயம் காய்ச்சுகிற இடங்களையும் காட்டினான் மாதவன்.

ஊருக்குள் நுழைந்தவுடன் மாதவன் சொன்னான்.

''நர்த்தனா...'' நீ என்ன நினைச்சாலும் சரி..! எதுக்கும் இளவழகனைப் பார்த்துப் பேசிரலாம்'' என்றான்.

அவர்கள் போன நேரம் மாலை நேரம். இளவழகன் அப்போது சண்முகத்தோடு சேர்ந்து ஏதோ கணக்கு வழக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

முதல் முறையாக ஊரின் மையத்தில் இருந்த அவனது அலுவலகம் போனாளே அந்தக் கட்டிடத்தில் சந்தித்தார்கள்.

''வாங்க.. வாங்க.. நர்த்தனா..! ஹேய்.. மாதவா!'' என்று வரவேற்றான் உற்சாகமாக.

''என்னப்பா.. உனக்கு வொர்க் இல்..லயா?'' என்றான்.

''மாமன் மகள் ரிக்வெஸ்ட் பண்ணிக் கேட்டதலாலே.. ஒரு நாள் லீவ்..!'' என்றான் மாதவன்.

''ஓஹோ! முறை மாப்பிள்ளையாக்கும்'' என்றான் இளவழகன் ஒரு மாதிரியான குரலில்.

மாதவனும், நர்த்தனாவும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

''நர்த்தனா.. ரெடின்னா.. நான் ரெடிப்பா.. ஆனா... அவங்க ரேஞ்ஜே.. வேற..'' என்று சிரித்தான் மாதவன்.

''அத்தான்! இந்த மாதிரிப் பேசாதேன்னு எத்தனை தடவை சொல்லியிருக்கேன்'' என்று கோபித்தாள். மேலும் ஏதோ சொல்லப் போனவள் இளவழகனின் முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தபடி அந்தப் பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டாள்.

அந்த நேரத்தில் அன்றைக்குப் போலவே பிஞ்சு பிஞ்சாகக் குழந்தைகள் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அதை ஆர்வமாக வேடிக்கைப் பார்த்தாள் நர்த்தனா.

''என்ன நடக்குது இங்கே?'' என்றாள்.

சண்முகம் குறுக்கிட்டுச் சொன்னான்.

''அது ஒண்ணுமில்லே! நம்ம இளவழகனோட ஐடியா..! பெரும்பாலானவங்க இங்கே விவசாயக் கூலிங்க. எல்லாரும் வீடு வந்து சேர ஆறு மணியாகும். அதனால் ஸ்கூல்ல படிக்கிற சின்னக் குழந்தைங்க எல்லாம் ஸ்கூல் முடிச்சவுடனே இங்கே வந்துடுவாங்க! அது ஒரு முப்பது நாற்பது குழந்தைங்க தேறும். ரிடையர்ட் டீச்சர்ஸ் ரெண்டு மூணு பேரு வருவாங்க..! குழந்தைகளுக்கு கதை பாட்டுன்னு சொல்லித் தருவாங்க. இளவழகன் செலவுல எல்லாருக்கும் ஒரு டம்ளர் பால், கொஞ்சம் சுண்டல்ன்னு ஏதாவது குடுப்பாங்க! அப்புறம் கொஞ்ச நேரம் அதோ.. அந்த பார்க் மாதிரி ஏரியாவுல விளையாட்டு..'' என்றான்.

நர்த்தனாவின் கண்களில் மதிப்புக் கூடியது.

''சார்! உண்மையாகவே நீங்க ரொம்ப கிரேட்..'' என்றாள்.

''கிரேட்.. எல்லாம் இல்லப்பா! குழந்தைகளைக் கே எடுத்துப் பாத்துகிட்டா.. வேலை செய்யறவங்க.. நிம்மதியா வேலை.. செய்வாங்க.. இல்லே.. அந்தச் சுயநலம் தான்'' என்றான்.

சண்முகம் சிரித்தான். ''இவன் இப்படித்தான்.. எப்பவுமே. ரொம்ப சிம்பிளாத்தான் சொல்லிப்பான்'' என்றான்.

மாதவனுக்கும், நர்த்தனாவுக்கும் கூட நல்ல பாலும், கண்டலும் வந்து சேர்ந்தன. ''சாப்பிடுங்க..'' என்றான்.

சாப்பிடும்போதே கேட்டான்.. ''என்ன விஷயம்?'' என்றான்.

''பக்கத்து மலைக் கிராமத்துல ஒரு பிலிம் ஷோ மாதிரி அரேன்ஜ் பண்றோம். அதுல குடிப்பழக்கத்துனால ஏற்படக் கூடிய தீமைகளைப் பற்றிச் சொல்லப் போகிறோம்..'' என்றான்.

இளவழகன் சிந்தனையுடன் தலையை நீவிக் கொண்டான். பிறகு சொன்னான்.

''நர்த்தனா..! நீங்க செய்யறது ரொம்ப நல்ல விஷயம். ஆனா.. பெரிய டீமா செய்யணும்'' என்றான்.

''இல்ல.. சார்! கோயம்புத்தூர்ல இருந்து பத்து பெரிய ஃபேமிலி பொண்ணுங்க இதுல இன்வால்வ் ஆகியிருக்காங்க! நாங்க எதுவும் செய்யப் போறது இல்லே! குடிக்கறதோட தீமைகளை எடுத்துச் சொல்லப் போறோம். அவ்வளவுதான்'' என்றாள்.

''செய்ங்க! அந்த ஃபிலிம் ஷோவை யாரும் வெறுக்கமாட்டாங்க! ஏதாவது சினிமா படம் போட்டு காட்டி.. அதுக்கு நடுவு வரும்போது இதையும் இடையில நுழைக்கணும் அதுவும்.. இந்த ஃபிலிம் ரொம்ப பெருசா இல்லாம ஷார்ட்டா.. மனசுல தைக்கற மாதிரி இருக்கட்டும்'' என்றான்.

''ஆமா.. சார்! ஜஸ்ட் ஒரு சின்ன ஃபிலிம் ஃபிப்டீன் மினிட்ஸ் ஓடற படம்தான்'' என்றான்.

''போலீஸ் பாதுகாப்புக்கு ஏற்பாடு பண்ணிக்குங்க'' என்றான். மேலும் ஆலோசனைகள் சொன்னான்.

இத்தனைப் பேச்சுக்களுக்கும் நடுவே இளவழகனின் மனத்தில் மாதவனுக்கு நர்த்தனா மேல் ஒரு ஆர்வம் இருந்தது போன்ற எண்ணம் தோன்றிக் கொண்டேயிருந்தது.

சற்று நேரம் பேச்சுக்குப் பிறகு அவர்கள் கிளம்பிப் போனார்கள். இளவழகன் சண்முகத்திடம் திரும்பி,

''ஏன்.. சண்முகசுந்தரம் நிஜம்மாவே ஏதோ செய்வாங்க. போலத்தான் இருக்கு. இல்லே!'' என்றான்.

சண்முகசுந்தரமோ.. அதைக் கவனிக்காதவன் போல ''இல்லே! இந்த மாதவனுக்கும், நர்த்தனாவுக்கும் ஜோடிப் பொருத்தம் நல்லா இருக்கும் போல இருக்கு இல்லே...!'' என்றான்.

இளவழகன் முகத்தில் ஒரு நிமிடம் திகைப்பும் பிறகு கலக்கமும் தோன்றி மறைந்தது. தனக்கு சம்பந்தம் இல்லாத விஷயம் போலத் தோளைக் குலுக்கிக் கொண்டான். பிறகு சொன்னான்.

''பொதுவா க்ளோஸ் ரிலேஷன்ஸ் கல்யாணம் பண்ணக் கூடாதுங்கறாங்க. அது அவங்க சொந்த விஷயம். அதுல நாம சொல்றதுக்கு என்ன இருக்கு?'' என்றான்.

அவசரமாக எழுந்து அந்தப் பக்கம் போய் [illegible] களைப் பாக்க ஆரம்பித்தான். "உனக்கும் செல்[illegible] ஏதோ இருக்கும் போல இருக்கே" என்று [illegible] புன்னகைத்துக் கொண்டான் சண்முகசுந்தரம்.

7

"தம்பி... தம்பி..." என்று நான்காவது முறை[illegible] அழைத்தபடி வந்தார் காவேரியம்மாள்.

"என்னம்மா...!" என்று திடுக்கிட்டு விழித்தாற் போல விழித்தான் இளவழகன்.

"என்டா.. தம்பி! அஞ்சு நிமிஷமா கூப்பிடறேன் என்ன ஆச்சு?" என்று கேட்டார் காவேரியம்மாள்.

"ம்.. ஏதோ.. யோசனை..!" என்று இழுத்தான் இள வழகன்.

நல்ல வேளையாக என்ன யோசனை என்று காவேரி யம்மாள் கேட்கவில்லை. கேட்டால் மட்டும் என்ன[illegible] ஏனோ நர்த்தனாவின் நினைவாகவே இருக்கிற[illegible] திடீரென்று அத்தை மகள் என்று மாதவனை அழைத்துக் கொண்டு வந்து நின்றாள். அதனால் [illegible] னால் சொல்ல முடியும்.

காவேரியம்மாள் ஏனோ தயக்கத்துடன் நின்றது போலத் தோன்றியது. நிமிர்ந்து பார்த்து "என்னம்மா?" என்றான்.

"உன்கிட்டே பேசணும்?" என்றார்.

"சொல்லும்மா...!" என்றான் இளவழகன் அப்போது தன் அறையில் இருந்த அந்தப் பெரிய மரக்கட்டிலில் ஒரு ஓரத்தில் அமர்ந்தபடி ஏதோ புத்தகத்தைப் படிக் கிறேன் என்று கையில் வைத்துக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் மனம் அதில் செல்லவில்லை. இப்போது அம்மா என்ன சொல்கிறார் என்று கேட்பதற்குத் தயாரானான்.

"தம்பி...! நேத்து என்னமோ பக்கத்து கிராமத்தில் பிலிம் ஷோன்னு போட்டாங்களாம்" என்றார்.

"ஆமா..!" என்றான் இளவழகன்.

"அப்பா.. ரொம்பக் கோபமா இருக்காரு.. தம்பி! ஏற்கனவே நிலத்துல ஆராய்ச்சி, ஆராய்ச்சின்னு பண்ணி பொழப்பைக் கெடுத்துக்கிட்டிருக்கான். இப்ப இந்தப் புதுசா வந்திருக்கிற புள்ளை கூட சேந்துகிட்டு என் னென்னவோ.. செய்யறான்" அப்படீன்னு என்கிட்டே ஒரே கத்தல்..." என்றார்.

"அம்மா..! நம்ம இடத்துல நான் எதையும் வேஸ்ட் பண்ணலை. விளைச்சல் நடந்துகிட்டுத்தான் இருக்கு..! ஆனா.. செயற்கை முறை.. இயற்கை முறை இரண்டு முறை களையும் பண்றேன். அதிகமா உரங்கள் போடும்போது.. அதுல இருக்கிற உப்புச் சத்துக்கள் நிலத்தோட தன் மையைக் கெடுத்துடுதுங்கறாங்க இயற்கை வேளாண் விஞ்ஞானிகள் செயற்கை. முறையையும் [illegible] பண்ணி இது எவ்வளவு தூரம் உண்மை என்று டெஸ்ட் பண்றேன்" என்றான்.

எப்போதும் இந்த விஷயத்தைப் பேசும்போது ஏற்படு கிற உற்சாகம் அவனுக்குள் ஊறியது. ஆனால் அம்மா வுக்கு அதில் உற்சாகம் ஏற்படவில்லை. மாறாக மகனைக் கவலையுடன் பார்த்தார்.

"தம்பி! அதோட உள்வயணம் எல்லாம் எனக்கு புரியலே. ஆனா.. அப்பாவோட எதிர்பார்ப்பு வேற மாதிரி இருக்கு. உன்னோட குணம் வேற மாதிரி இருக்கு. நடுவில நான் சிக்கிட்டு முழிக்கறேன்..." என்றார்.

"புரியுதும்மா..! அப்பாகிட்டே சொல்லு..! நான் எந்த நியாயமில்லாத வேலையையும் செய்யலே..! நியாயமான கடமையைத்தான் செய்யறேன்" என்றான்.

"என்னமோப்பா..." ரெண்டு பேரும்.. நின்னு சாதாரணமாப் பேசிக்கக்கூட மாட்டேங்கறீங்க.."

"என்னம்மா... செய்யச் சொல்றே! பேசினாலே ரெண்டு பேருக்கும் பிரச்சினை வருது. அப்பா.. நான் சொல்றதைப் புரிஞ்சுக்க மாட்டேங்கறாரு..! நீயே மனசைத் தொட்டுச் சொல்லு..! என்னோட விவசாய முறைகளால நம்ம குடும்பத்துக்கு வருமானம் பாதிச்சிருக்கா.. சும்மா கிடந்த ஏரியாவைத்தானே நான் யூஸ் பண்றேன்.." என்றான் இளவழகன்.

காவேரியம்மாள் பெருமூச்சு விட்டார். பிறகு சொன்னார்.

"எனக்குப் புரியுதுப்பா..! ஆனா..! அப்பா.. என்னமோ கோபமாகவே இருக்காரு..!" என்றார்.

"சரிம்மா..! ஒரு ஸ்டேஜ் வரும்..! அப்ப.. நான் அவருகிட்டே பேசறேன்.." என்றான்.

காவேரியம்மாள்... "சரி.. அதை விடு..! இப்ப என்னோட கவலை என்னன்னா... ஒரு கல்யாணமாவது பண்ணிக்கோ..!" என்றார்.

எப்போதுமே அந்த மாதிரி பேசும்போது அதைப் பெரிதாகக் கண்டு கொள்ளாத இளவழகன் முகத்தில்

லேசான வெட்கம் படிந்து குறும்புப் புன்னகையும் மலர்ந்தது.

"சரி... பார்க்கறேன்! அதைப் பத்தி வேணுனா.. யோசிக்கறேன்." என்றான்.

அம்மாவின் முகம் மலர்ந்தது. "தம்பி..! நிஜமாகவா சொல்றே?" என்றார்.

"ஆமம்மா..! ஒரு அஞ்சாறு மாசத்துக்குள்ளே பண்ணிக்கறேன். ஆனா..!" என்று இழுத்தான்.

"என்னப்பா...!" என்றார் அம்மா இறங்கிய குரலில்.

"இல்லே..! அப்பா.. அதிலயும் அவரு இஷ்டத்துக்கு நான் நடந்துக்கணும்னு எதிர்பார்ப்பாரே..." என்றான்.

"அவரு.. இஷ்டம்ன்னா..!" என்றார் காவேரியம்மாள்.

"ஆமா..! நம்ம அந்தஸ்துக்கு வரணும். அப்படி.. வேணும். இப்படி வேணும்னு கண்டிஷன் போடுவாரே..!" என்றான்.

காவேரியம்மாள் அன்புடன் புன்னகைத்தார். பிறகு சொன்னார்.

"தம்பி! ஒரு விஷயம். நான் உறுதியாச் சொல்றேன். நீதான் வாழப் போறவன்.. பொண்ணு உனக்கும் பிடிச்சதாக இருக்கணும். உனக்கு இந்தப் பொண்ணுதான் பிடிக்குதுன்னு வந்து சொல்லு. நான் பேசறேன்..! உன் மனசுக்குப் பிடிச்ச பொண்ணாக் கல்யாணம் பண்ணி வைக்கறது என்னோட பொறுப்பு!" என்றார் உறுதியாக.

இளவழகன் மனதில் "குப்" என்று மகிழ்ச்சி பொங்கியது. ஆனால் அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் சொன்னான்.

''அம்மா..! நல்லா.. யோசிச்சுக்க..! உறுதி மொழி.. குடுத்துட்டு.. அப்புறம் அதுல மாற்றம் வரக்கூடாது.. குடும்ப கௌரவம்.. ஜாதி.. அப்படீன்னெல்லாம் பேசக் கூடாது'' என்றான்.

''நான்தான்.. சொல்லிட்டேனே..! நான் பொறுப்புன்னு..'' என்றார் காவேரியம்மாள். அப்படிச் சொல்லும் போதே மகனது முகம் மலர்வதைக் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டார்.

அம்மா.. மேலும் சற்று நேரம் பேசி விட்டு எழுந்து போனதற்குப் பின் மிகவும் உற்சாகமானான் இளவழகன்.

''இனிமேல்... எத்தனை மாதவன்கள் வந்தால் என்ன.. நான் சமாளிப்பேன்...'' என்று எண்ணும்போதே அதற்கு முதல் நாள் நர்த்தனாவுடன் நேரம் கழித்தது நினைவுக்கு வந்தது.

பக்கத்து கிராமத்தில் குடிப்பழக்கத்தின் தீமைகள் பற்றி குறும்படங்கள் இரண்டு மூன்று போட்டார்கள். அதற்காகவே ஒரு ஃபிலிம் ஷோவும் ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள்.

அந்த ஏற்பாடுகளில் இளவழகனும் உதவிகள் செய்தான். அப்போது நர்த்தனாவுடன் பேசுவதற்கு நேரம் கிடைத்தது.

''நர்த்தனா.. மாதவன்தான் உங்கள் எதிர்கால பார்ட்னரா?'' என்று கேட்டான் இளவழகன்.

நர்த்தனா ''அப்படியெல்லாம் இல்லையே!'' என்று சொல்ல நினைத்தவள் அவன் ஆழப் பார்வையைப் பார்த்து விட்டு ஏனோ வேறு மாதிரி பதிலைச் சொன்னாள்.

''இல்ல.. சார்! இப்போதைக்கு எதிர்காலத் துணை பற்றி எதுவும் ஐடியா இல்லை.. சர்..!''

''ம்.. லைஃப் ஃபுல்லா சோஷியல் சர்வீஸ்தானா?'' என்றான்.

''சார்..! இப்போதைக்கு எது மனசுக்குப் பிடிச்சிருக்கோ.. அதைச் செய்வோம்..! பாக்கலாம். அப்புறம்..!'' என்றாள்.

''நர்த்தனா...! மதுக்கடைகளை இப்ப கவர்ன்மெண்ட்டே அனுமதிக்கறதுனால நாம இதுல பெருசா.. என்ன செய்ய முடியும்னு தெரியலே...! ஆனா.. கள்ளச் சாராயத்துனால வர்ற தீமைகளைப் பற்றி கொஞ்சம் விவரமாச் சொல்லலாம்'' என்றான்.

''ஆமா.. சார்! அதோடு கூட நம்ம கிராமத்துல இன்னும் பெண்கள் விழிப்புணர்வுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கலாம்னு யோசிக்கறேன்'' என்றாள்.

''ஓ..!'' என்றான்.

''ஆமா.. சார்! கண்ணம்மா என் ஸ்கூல் பிரண்டு. அவளைப் பார்க்கறதுக்குப் போறேன். அங்க என்ன நடந்துச்சு.. தெரியுமா?'' என்றாள்.

''ம்..!'' என்றான் ஆர்வமாக.

''அவ வீட்டுக்காரன் வூட்டுல குடிச்சுப் போட்டுப் படுத்துகிட்டிருக்காரு.. இவ வேலைக்குப் போயிட்டு வந்தா!''

அவன் முகத்தில் ஆழ்ந்த கவனம் தெரிந்தது.

''என்னடி.. இது!'' அப்படீன்னு கேட்கறேன்.''

''என்னடி.. செய்யச் சொல்றே!''

''இந்தாளை வெளியே விட்டா.. எக்கச்சக்கமா குடிச்சிட்டு திரியறாரு..! அதனால நானே அளவா வாங்கிக் குடுத்து வூட்ல உட்கார வச்சுடறது.. அப்படீங்கறா'' என்றாள்.

முகத்தில் ஆழ்ந்த வருத்தம் தெரிந்தது. அவ முகத்திலும் அந்த வருத்தம் பரவியது.

"நானும் கண்ணம்மா வீட்டுக்காரன் மாடசாமிகிட்ட எத்தனையோ தடவை பேசிட்டேன் சரி... சரிங்கறா வீட்டுல போயி அந்தப் பொண்ணுக்கு டார்ச்சர் கு கறான்..." என்றாள்.

"அதுக்கு விளக்கம் வேற சொல்றா. என்ன இரு தாலும் ஆம்பளைன்னு ஒருத்தன் வீட்ல இருந் அதோட பாதுகாப்பே தனிங்கறா" என்றாள் வருத்த துடன்.

இரண்டு பேரும் சற்று நேரம் மௌனமாக இரு தார்கள். அவன் மனத்துக்குள் அப்போது ஒரு எண்ண தோன்றியது.

"என்னடா.. இது! மனதுக்குப் பிடித்த பெண்ணிட பேச வேண்டிய விஷயங்கள் எத்தனையோ இருக்கு ஆனா.. நாம என்னன்னா.. சமூக சீர்திருத்தம் பற்றிப் பேசிட்டிருக்கோம்.." என்று,

அவன் உள்மனது கேட்டது "ம்ஹூம்..! அப்படியா? மனசுக்குப் பிடிச்ச பெண்ணா.. முடிவே பண்ணிட் டியா..?!" என்று.

அவன் திரும்பி தன் மனத்திடம் கேட்டான். "நான் முடிவு பண்றதா? முடிவை நீயில்ல பண்ணியிருக்கே!" என்று.

"சார்..! நான் சொன்னதைக் கவனிக்கலை போல இருக்கு!" என்று நர்த்தனா கேட்கவும் தான் அவன் பூவுல குக்கு வந்தான்.

"சரி.. உன்னால முடிந்ததைச் செய்ங்க. நர்த்தனா. உனக்கும் பெரிய குடும்பங்களின் சப்போர்ட் இருக்கு!

நானும் எவ்வளவு முடியுமோ சப்போர்ட் குடுக்கறேன்" என்றான்.

அவள் முகம் தெளிந்தது.

மனத்திலும் மகிழ்ச்சி பொங்கியது.

"அப்புறம்.. ஒண்ணு சொன்னா.. கோபிக்கக்க மாட் டீங்களே!" என்றான் இளவழகன்.

"ம்.. சொல்லுங்க!" என்றாள் லேசான ஆர்வம் முகத் தில் தோன்ற.

"இல்லே! இந்த ஆழ்ந்த வயலட் நிற டிரஸ் உங்களுக் குப் பொருத்தமா.. இருக்கு. யு லுக் பியூட்டிஃபுல்" என்றான்.

அவள் முகம் சிவந்தது.

"தாங்க்ஸ்!" என்றாள். இருவர் முகத்திலுமே மகிழ்ச்சி பொங்கிக் கொண்டிருந்த அந்த நேரத்தில் இருவருக் குமே அடுத்த வாரத்தில் நேரப் போகிற விபரீதம் பற்றித் தெரிந்திருக்கவில்லை.

தெரிந்திருந்தால்...!

8

"அய்யா..! வணக்கம்!" என்றாள் நர்த்தனா.

திருமலைச்சாமி திரும்பிப் பார்த்தார். "ஓஹோ.. இந்தப் பொண்ணா..!" என்ற கேள்வி அவர் முகத்தில் தெரிந்தது.

"வணக்கம்.. அம்மணி! என்னமோ சினிமாப் படமெல் லாம் காமிச்சீங்களாம்..!" என்றார்.

''ஆமாங்கய்யா!'' என்றாள் பணிவாக.

தங்களது வயலோரமாக அவர் நின்று கொண்டிருக்கையில் அவள் தனது காரை விட்டிறங்கி வந்து தானாக அவரிடம் பேசினாள்.

''அம்மிணி! நீயும் என்ற மகனைப் போலத்தானா? பெத்தவங்க பேச்சைக் கேட்க மாட்டீங்களா?'' என்றார் காட்டமாக.

அவள் ஒரு ஒரு நிமிடம் அமைதியாக நின்றாள். பிறகு சொன்னாள்.

''அய்யா! பெத்தவங்களே அவங்கவங்க குழந்தைகளைப் பற்றித் தெரிஞ்சுக்கலைன்னா.. நாங்க எங்கே போய் யாருகிட்டே எங்களைப் பற்றிச் சொல்றது?'' என்றாள்.

திருமலைச்சாமி முகத்தில் ஆச்சரியம் தோன்றியது. தன்னிடம் துணிவுடன் பேசுகிற அந்தப் பெண்ணின் முகத்தில் தெரிந்த ஏதோ ஒன்று அவளைக் கவனிக்கச் செய்தது.

இதுதான் சமயமென்று நர்த்தனா தொடர்ந்தாள். ''அய்யா! சொல்றேன்னு தப்பா நினைக்காதீங்க! உங்க தாத்தன் பாட்டன் இரத்தமெல்லாம் இளவழகன் சாரோட உடம்பிலயும் ஓடுமில்லே..!''

''..........?

''உங்க அப்பாதான் இந்த ஊரு பள்ளிக் கூடத்துக்கே நிலம் கொடுத்தாராமே.''

''ஆமா..!'' என்றார் பெருமையாக.

''எத்தனை குழந்தைங்க.. உங்க பேரைச் சொல்லிகிட்டு படிச்சுகிட்டிருக்காங்க..'' என்றாள்.

திருமலைச்சாமி அமைதியாகவே கேட்க ஆரம்பித்தார்.

''உங்களுக்குத் தெரியுமோ என்னமோ இளவழகன் சாரை ஊரே பாராட்டுது. அவரு என்ன சொல்றாரு..'' அப்பாவோட சொத்துக்கு நான் எந்த பங்கமும் செய்யலே..! சும்மா கிடந்த தரிசு நிலத்தை எடுத்துப் பழப்பண்ணை. மூலிகைப் பண்ணை. காய்கறிப் பண்ணைன்னு இயற்கை விவசாயம் பண்றேன் அப்படீங்கறாரு.''

''ஓஹோ... உன்கிட்டே இந்த அளவுக்குப் பேசறானா?'' என்றார்.

''இல்லைங்கய்யா! அவராப் பேசலை.. நானா.. கேட்டேன்..! அப்பாவுக்கு உங்க மேல ஏதோ சங்கடம் போல இருக்கேன்னு'' என்றாள் துணிவாக.

''நான் எப்ப உங்கிட்டே சொன்னேன்?'' என்றார்.

''நான் முதல் முதல்ல உங்களைச் சந்திக்க வந்தப்ப சொன்னீங்களே.. அய்யா.. நம்ப வீட்லயும் ஒண்ணு இப்படி உதவாமத் திரியுதுன்னு..'' என்றாள்.

''ஓ..!'' என்று திகைத்தார். ''உளறிட்டோம் போல இருக்கே! அதுவும் புதுசா.. வந்த பொண்ணுகிட்டே..'' என்று எண்ணிக் கொண்டார்.

மற்றொரு சமயமாக இருந்தால் நீ உன் வேலையைப் பாத்துட்டுப் போ அம்மிணி என்று சொல்லியிருப்பார். ஆனால் அதற்கு முதல் நாள் தான் காவேரியம்மாள் மகன் பக்கத்து நியாயத்தையெல்லாம் பேசி வாதாடி இருந்தார்.

என்ன இருந்தாலும் பெற்ற பாசமும், மகன் அப்படி ஒன்றும் குணக்கேடான விஷயங்களில் ஈடுபட்டு

விடவில்லை என்ற எண்ணமும் உள்ளே ஓரத்தில் தலை காட்டியது. இப்போது நர்த்தனா அந்த எண்ணத்தை விசிறி விட்டாற் போலப் பேச ஆரம்பிக்கவும் கவனிக்க ஆரம்பித்தார்.

''அய்யா! எல்லாரும் தான் படிக்கறோம். சம்பாதிக்கறோம். ஆனா.. சில பேருதான் தன்னை மட்டும் நினைக்காம குடும்பத்தைப் பற்றி மட்டும் நினைக்காம எல்லாரைப் பற்றியும் நினைக்கறாங்க.''

''...........!''

''அப்படி ஒரு நல்ல மனசுக்காரர் உங்க மகன்..! ஊரில எல்லாருக்கும் வேலை குடுக்கறார். செயற்கை உரங்கள்னாலதான் நிறைய நோய்கள் வருதுன்னு சொல்றாங்க..! அது உண்மையா பொய்யான்னு தெரிஞ்சுக்கறதுல என்ன தப்பு..! அது நாம அடுத்த தலைமுறைக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைங்கறாரு..'' என்றாள்.

திருமலைச்சாமி மீசையை நீவிக் கொண்டார்.

''அம்மிணி..! அது தப்பு ரைட்டுன்னு நான் பேச வர்லே..! அது நமக்குத் தேவையான்னு தான் சொல்றேன். எனக்கும் அவன் கல்யாணம், கில்யாணம் பண்ணிட்டுக் குடும்பம் குழந்தைன்னு இருக்கணும்னு ஆசை இருக்காதா?'' என்றார்.

''அய்யா! அப்படி அவரு கல்யாணமெல்லாம் பண்ணிக்க மாட்டேன்னு சொல்லலியே..!''

''ஓஹோ..! அதையும் உன்கிட்டச் சொன்னானா?''

அவள் திடுக்கிட்டுப் போனாள்.

''ஐயய்யோ! என்கிட்ட அப்படியெல்லாம் சொல்லலீங்க! காவேரி ஆன்ட்டிகிட்ட அப்படிச் சொன்னதா.. சொன்னாங்க!'' என்றாள் அவசரமாக.

''அதானே பார்த்தேன்..!'' என்பதுபோல அவர் முகம் தெளிவானது.

''இப்ப என்னங்கறான்? ஊருக்கு நல்லது செய்யறேன்.. ஆட்டுக்கும் நல்ல புள்ளையா இருக்கேன். அப்படீங்கறானா?''

''அதேதாங்கய்யா!'' என்றாள் மலர்ச்சியாக.

''சரி.. வுடு..! என்னத்தையோ செய்யட்டும்'' மறுபடியும் அவள் தயங்கினாள்.

''இன்னும்.. என்ன சொல்லு?'' என்பது போல் அவர் பார்க்க..

''இல்லைங்க.. அய்யா! நீங்க அவருகிட்டே முகம் கொடுத்தே பேசறதில்லேன்னு ஒரு வருத்தம் இருக்கும் போல இருக்கு!'' என்றாள்.

''இதையும்.. உன்றகிட்ட...!'' என்று அவர் ஆரம்பிக்கு முன்னே அவள் குறுக்கிட்டாள்.

''இல்லீங்க! இதையும் அவரு என்கிட்ட சொல்லலீங்க! சண்முகம் அண்ணன்கிட்டே சொல்லியிருக்காரு போல இருக்கு..! அவரு சொன்னாரு'' என்றாள்.

''ம்..!'' என்றார் உறுமினாற்போல. பிறகு ''அதுசரி.. நீ எப்படி? நீயும் மகாதேவன்கிட்ட நல்ல புள்ளையா நடந்துக்கறியா?'' என்றார்.

அவள் திடுக்கிட்டுப் போனாள். கேள்வி தன்னை நோக்கித் திரும்பும் என்பது அவள் எதிர்பாராதது.

''அப்படித்தான் நினைக்கறனுங்க!'' என்றாள்.

திருமலைச்சாமியின் முகத்தில் புன்னகை மலர்ந்தது.

''அது சரி..! அவனாவது ஆம்பளைப் பையன்! துண்டை உதறித் தோள்ல போட்டுட்டு நடையைக் கட்டலாம்.

எந்தத் திண்ணையில வேண்ணாப் படுத்துத் ...
எந்திரிக்கலாம்..! நீ அப்படி இல்லே..! நீயும் சீக்கிரம் ...
கண்ணாலத்துக்கு ஒரு வழியைப் பாரு..!'' என்றார்...

''சரிங்கய்யா!'' என்று நைஸாக நகர்ந்து விட்...
பிறகு திரும்பி வந்தாள்.

''அய்யா!'' என்றாள்.

''ம்..!'' என்றார்.

''உங்க மகன் கிட்டே நீங்க முகம் குடுத்து ரெண்...
வார்த்தை பேசினீங்கன்னு தெரிஞ்சா.. ரொம்ப ச...
தோஷப்படுவேன்'' என்றாள். சட்டென்று நகர்ந்...
விட்டாள்.

திருமலைச்சாமி அவள் முதுகை ஆச்சரியமாக...
பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்.

* * *

''ஹலோ!'' என்று இளவழகன் குரல் கேட்கவு...
நர்த்தனா ஆர்வமாக எடுத்தாள்.

''இளவழகன்.. சார்!'' என்றாள் உற்சாகத்துடன்.
இப்போதெல்லாம் நர்த்தனாவும், இளவழகனும் அடிக்கடி
போனில் பேசிக் கொண்டார்கள். நர்த்தனாவும் மாலை
நேரங்களில் அந்தக் குழந்தைகள் மையத்துக்கு வந்து
குழந்தைகளுக்குக் கதைகள் சொல்வது, ஆங்கில
வார்த்தைகள் சொல்லிக் கொடுப்பது என்பதில் ஆர்வம்
காட்டினாள்.

அப்படி வந்து போகும்போது இளவழகனிடம் நின்று
பேசுவாள். அதைக் காட்டிலும் சண்முகசுந்தரத்திடம்
சற்று அதிகமாகவே பேசுவாள்.

சண்முகசுந்தரத்திற்கு அவள் நோக்கம் புரிந்து போக
அவனும் தயங்காமல் பேசுவான். அப்படிப் பேசும்போது
இளவழகனைப் பற்றிய செய்திகள் நிறைய இருக்கிறாற்
போல கலந்து கொள்வான்.

நர்த்தனா கண்களும், முகமும் மலர உள்வாங்கிக்
கொள்வதை மிகவும் ரசிப்பான். அந்த வளாகத்தில்
ஒன்றாகவே நடந்தபடி நர்த்தனாவும், சண்முகசுந்தரமும்
சுவாரசியமாகப் பேசுவதை ஓரக் கண்ணால் கவனிக்
கிறான் இளஞ்செழியன் என்பது புரிந்ததால் சண்முக
சுந்தரம் இன்னும் கலகலப்பாகப் பேசுவான்.

ஒரு நாள்.. நேரடியாகக் கேட்டே விட்டான்.

''ஏம்ப்பா.. சுந்தர்! அதென்ன.. நர்த்தனா உன்கிட்டே
ரொம்ப நேரம் நின்னு பேசுது. நீயும் அதுகிட்டே பேசும்
போது உலகத்தையே மறந்துடறே!'' என்று.

சண்முகசுந்தரம் ஒரு விதமாகப் பார்த்தான்.

''ஏன்.. உனக்கேன்.. பொறாமை?'' என்றான்.

''ஆமா..! எனக்கு ரொம்பப் பொறாமை. அதுவும்
உன்கிட்டே! பேசுங்கய்யா.. பேசுங்க..! நல்லாப் பேசுங்க!
ஆனா.. அது யாரு கண்ணையும் உறுத்தாம நல்லாப்
பேசுங்க!'' என்றான்.

''அதானே! முதல்லே.. உனக்கே பொறுக்கலை.''

''எனக்குப் பொறுக்காமப் போறதுக்கு அந்தப் பொண்ணு
மேல எனக்கென்ன ரைட் இருக்கு...!'' என்று கடுப்பாகச்
சொல்லி விட்டு நகர்ந்தான். ஆனால் அன்றிரவே ஏனோ
அவனுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை.

இப்போது போனில் அழைத்தே விட்டான்.

''சொல்லுங்க.. சார்'' என்றான்.

''ரொம்பத் தேங்க்ஸ்!'' என்றான் இளவழகன்.

''எதுக்கு?'' என்றாள் ஆச்சரியமாக.

''இல்லே! தினமும் எங்க மழலையர் ... வந்து கதை சொல்றீங்க..! ஹெல்ப் பண்றீங்க!'' ... றான்.

''இதுல என்ன.. சார் இருக்கு! நேரம்.. இருக்கும்... வரேன். எனக்கும் அந்தக் குழந்தைகளோட இருக்கிற... ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கே..!'' என்றாள்.

''ஆமா..! அப்புறம்.. சுந்தர்கிட்டே அரட்டை அ... சுறது வேற ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு.. போல இருக்கு..'' என்றான்.

சொன்னதற்குப் பிறகுதான் ''இப்படி உளறியிரு... வேண்டாமோ..'' என்று தோன்றியது.

நந்தனா மனத்தில் உற்சாகம் பொங்கியது. இளவழக... பேசுகிற தொனியிலேயே கொஞ்சம் பொறாமை இரு... கிறாற் போலத் தோன்றியது.

அவள் கலகலவெனச் சிரித்தாள்.

''சுந்தரண்ணா.. நல்லா.. கலகலன்னு பேசறாரு... சுவாரசியமாப் பேசறாரு.. அதான்..'' என்றாள்.

''சுந்தரண்ணா..! என்ற சொல் அவன் காதில் தே... போல வந்து பாய்ந்ததை அவள் உணரவில்லை. அ... உற்சாகத்தில் மேலும் சற்று நேரம் பேசினான் இ... வழகன்.

வீட்டுக்குப் போனவுடன் வேறு இளவழகனுக்கு ஒ... ஆச்சரியம் காத்திருந்தது.

9

''ஏன்ன... சொல்லு.. சாம்பவி..! உன்னோட புளிக் குழம்புக்கு.. நிகர் சொல்லிட முடியாது..'' என்று ருசித்துச் சாப்பிட்டார் மகாதேவன்.

சாம்பவிக்கு மனம் குளிர்ந்து போனது. ஆனால் தொடர்ந்து

''இருந்தாலும்.. எங்கம்மா செய்வது இன்னும் டேஸ்டா.. இருக்கும்..'' என்றார்.

குறும்பாக மனைவியைப் பார்த்தார். தன்னைச் சீண்டுகிறார் என்று புரிய புன்னகைத்தாள்.

''ஆமா.. அத்தை கைமணம் இன்னும் நல்லா.. இருக்கும்!'' என்றாள்.

''சே.. இப்படி புஸ்வாணமாப் போச்சே. உனக்குக் கோபம் வரும்னு பார்த்தேன். அது எம்மா.. உனக்கு எதுக்குமே கோபமே வர்றதில்லே.'' என்றார்.

''கோபப் பட்டால் என்ன ஆகும்?'' என்றார் சாம்பவியம்மா.

''அதானே.. உனக்கும் சேர்த்து உன் மக கோபப்படறாச்சு?'' என்றார். உள்ளே திரும்பிப் பார்த்தார்.

''என்ன.. ஆச்சு? சத்தத்தைக் காணோம்'' என்றார்.

''தூங்கறா..?'' என்றார் சாம்பவியம்மா.

''அதென்ன.. அந்த ஊர்லயே டோரா.. போட்டுட்டாளா? ஏதோ லீவுக்கு வர்ற மாதிரி ஞாயிற்றுக்கிழமை மட்டும் வர்றா...'' என்றார்.

''தெரியலே..! நம்ம ஊர் அவளுக்கு ரொம்பப் பிடி... சுருக்கு போல இருக்கு..! அங்க போனதுக்கு அப்புறம் ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கா! எப்படியோ.. சந்தோஷமா இருந்தாச் சரி..!'' என்றார்.

மறுபடியும் இரண்டு வாய் சாப்பிட்டிருப்பார். பிறகு சொன்னார்.

''சாம்பவி..! நம்ம பொண்ணுக்கு கொஞ்சம் நகை ஆர்டர் பண்ணினேன். நாளைக்குப் போய் டிசைன் மட்டும் செலக்ட் பண்ணிடச் சொல்லு. கல்யாணத்துக்கு மாப்பிள்ளை பார்க்கணும்.. இல்லே..!'' என்றார்.

உள்ளே உறங்குவது போலப் படுத்திருந்த நர்த்தனா இயல்பாய் எழுந்து வருவது போல வந்தாள்.

''என்னம்மா.. எழுந்திருச்சுட்டியா?'' என்றார் மகாதேவன் அன்பாக.

அப்பாவின் குரலில் தோய்ந்திருந்த அன்பு அவளுக்குள்ளும் ஒரு நெகிழ்வை ஏற்படுத்தியது போலும்.

''இல்லப்பா.. தூக்கம் வர்லே!'' என்றவள் ''என்னமோ.. சொல்லிட்டிருந்தீங்களே..!'' என்றாள்.

''இல்லம்மா..! உனக்கு ரெண்டு செட் நகை ஆர்டர் பண்ணியிருக்கேன்.. டிசைன் மட்டும் செலக்ட் பண்ணிடு..'' என்றார்.

மகளின் முகம் வாடுவதை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தார்.

''ஏம்மா.. உலகத்துல.. நகைன்னு சொன்னா பொண்ணுகளுக்கு.. சந்தோஷம் இல்ல பொங்கிட்டு வரும். ஆனா.. உனக்கென்ன.. இப்படி முகம் வாடிடுது'' என்றார்.

''ப்சு'' என்று உச்சுக் கொட்டினாள் மகள். மகாதேவன் அதைப் பெரியதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் மனைவியைத் திரும்பிப் பார்த்தார்.

''அது சரி.. உன் மகளோட சோஷியல் சர்வீஸ் என்ன ஆச்சுன்னு கேளு..'' என்றார்.

''என்ன ஆச்சு? எங்களால முடிஞ்ச பிரசாரம் பண்றோம். நல்லதைச் சொல்ல மட்டும் தானே முடியும்?'' என்றாள்.

''அது சரி..!'' என்று ஒத்துக் கொண்டார் அப்பா. அப்போதுதான் மகள் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டாள்.

''ஏம்ப்பா! நாம என்ன அந்த ஊரை விட்டுத் திடீர்னா வந்தோம்!'' என்று.

மகாதேவன் மறுபடியும் திரும்பி மகளிடம் வந்தார். ''நீ கேட்கறதைப் பார்த்தா.. ராவோட.. ராவா.. ஓடி வந்த மாதிரியில்லே தெரியுது?'' என்றார்.

நர்த்தனா இப்படிப்பட்ட நேரடியான பதிலை எதிர் பார்க்கவில்லை. ஆனால் முணுமுணுப்பாகத் தொடர்ந்தாள்.

''இல்லே! ஊர்ல என்னென்னமோ பேசிக்கறாங்களாம்..!'' என்று.

''என்னது?!'' என்றார் மகாதேவன்.

''ஒண்ணும் இல்லே!'' என்று சொல்லிவிட்டு சட்டென்று பேச்சை மாற்றினாள்.

''அப்பா! மாதவன் அத்தானும் அந்த அத்தையும் என்னை நல்லாக் கவனிச்சுக்கறாங்க..'' என்றாள்.

மகாதேவன் ஒரு நிமிடம் மௌனமானார். பிறகு சொன்னார்.

''அம்மா..! மாதவன் முறைப்பையன். எதுக்கும் அளவாய் பழகு. கிராமம் பாரு..! தப்பான பேச்சுக் கிளம்பும்..'' என்றார்.

மகள் புன்னகை செய்தாள். "அப்பா.. கிராமம் இப்ப முன்ன மாதிரி.. இல்லே..! அங்கயும் பொண்ணுக நாகரிகமாயிட்டாங்க.." என்றாள்.

மெதுவாகக் கழன்று கொண்டு அறைக்குள் போய் விட்டாள். சாப்பிட்டு முடித்த பின் அறைக்கு வந்த மகாதேவன் மனைவியிடம் கேட்டார்.

"ஏன்.. சாம்பவி! நர்த்தனா.. என்னமோ சொன்னாப்ல இருந்துச்சு.. இல்லே! பொதுவாவே பொண்ணுகள்ளா அப்பாகிட்டேதான் நல்லாப் பழகுவாங்க.. ஆனா.. உன் பொண்ணு என்கிட்டே அப்படிப் பழகறதுமில்லே. மனச விட்டுப் பேசறதும் இல்லே..!" என்றார்.

சாம்பவி கொஞ்சம் திடுக்கிட்டுப் போனாலும் மௌனமாகவே கணவனின் முகத்தைப் பார்த்தார்.

"இல்ல.. சாம்பவி! இத்தனை நாள் இல்லாம இப்ப எனக்குப் படுது. என்னைப் பத்தி ஏதோ சங்கடம் அவளுக்கு இருக்கு போல இருக்கு. அதில இருந்து தப்பிக்கத்தான் இந்த மாதிரி கிராமத்துக்கு ஓடறாளோன்னு இருக்கு" என்றார்.

சாம்பவியம்மாவுக்கு இதற்கு மேலும் மறைக்க முடியும் என்று தோன்றவில்லை. மெதுவான குரலில் "ஆமாங்க!" என்றாள்.

"அப்படி என்னதான் அவ மனசுல?" என்று கேட்ட கணவருக்கு "என்னமோ தப்பான ஐடியா வச்சிருக்கா. கேட்டா சொல்ல மாட்டேங்கறா" என்று மட்டும் சொன்னாள்.

மகாதேவன் திகைத்துப் போய் அமர்ந்து விட்டார்.

* * *

ஞாயிற்றுக்கிழமை இரவு!

நர்த்தனா புரண்டு புரண்டு படுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

உள்ளே இளவழகனின் முகம் மின்னி மறைந்து கொண்டிருந்தது. அப்பாவிடம் வேறு வாய்விட்டு விட்டோமே என்று பயமாக இருந்தது. ஆனால் என்றைக்கிருந்தாலும் பூனைக்கு மணி கட்டித்தான் ஆக வேண்டும் என்றும் இருந்தது.

அதே நேரம்!

இளவழகனிடம் இருந்து ஃபோன் வந்தது.

"ஹல்லோ..!" என்றாள் ஆர்வமாக.

"ஹல்லோ..! நர்த்தனா.. என்ன பண்ணிட்டிருக்கீங்க?" என்றான்.

குரலில் ஏனோ சந்தோஷம் பொங்கி வழிந்தது.

"என்ன பண்றேன்? பொழுது போகல. போரடிச்சுகிட்டிருக்கேன்.. எப்படா அங்க கிராமத்துக்கு வருவோம்னு இருக்கு..?" என்றாள்.

"எனக்கும்தான்..!" என்றான் இளவழகன்.

"ஹல்லோ! நீங்க.. கிராமத்துலதான் இருக்கீங்க.." என்றாள் புரியாதவள் போல.

"ஆமா..! நான் கிராமத்துலதான் இருக்கேன். நீங்க எப்ப வரப்போறீங்கன்னு இருக்கு!" என்றான்.

"ஓ..!" என்றாள்.

"ஆமா.. உங்ககிட்டே ஒரு முக்கியமான விஷயம் சொல்லணும்..!" என்றான்.

"இப்ப சொல்லுங்களேன்..!"

"ம்ஹூம்..! நேர்லதான் சொல்வேன்..!" என்று சிரித் கொண்டே அந்தப் பக்கம் ஃபோனை ஆஃப் செய்தா

இந்தப் பக்கம் நர்த்தனா என்னவாக இருக்கும் என் யோசித்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே.. அந்தப் பக் இளவழகனும் ஒரு விதமான சிரிப்புடன் புரண்டு கொ டிருந்தான்.

அன்றைக்குத்தான் அந்த அதிசயம் நடந்தது. வழக்க போல தனது குழந்தைகள் மைய வளாகத்துக்குச் சென் குழந்தைகளுடன் கொஞ்ச நேரம் செலவழித்தான். ஏனோ நர்த்தனா ஊரில் இல்லையென்பது அவன் மனதில் ஒரு வெறுமையைத் தோற்றுவித்திருந்தது.

"இளவழகன்.. சார்! இன்னைக்கு நான் ஊருக்குப் போகலே" என்று புன்னகைத்துச் சொல்லிக் கொண்டு எதிரில் வந்து நிற்பாளோ என்ற எண்ணம் கூட இருந்தது. ஆனால் அப்படியெல்லாம் எதுவும் நடக்கவில்லை.

சுந்தரையும் கொஞ்சம் கேலி செய்து கொண்டிருந்தான்.

"சுந்தரு..! நீ என்னமோ விழுந்து விழுந்து அந்த நர்த்தனாகிட்டே பேசிகிட்டிருந்தே. ஏற்கனவே அதுக்கு முறைப் பையன் வேற கடைசியாக அந்த நர்த்தனா சுந்தரண்ணா.."ன்னு உன்னைச் சொல்லிருச்சு.." என்று இளவழகன் சிரித்தான்.

"ஹலோ..! நான் எப்ப அந்தப் பொண்ணு மேல நாட்டம் இருக்குன்னு சொன்னேன். அது எப்பவுமே என்னை சுந்தரண்ணான்னுதான் கூப்பிடும். என்னமோ புதுசா.. கண்டு பிடிச்ச மாதிரி சொல்றே..! நாங்கள்ளாம் எங்க ஃபீலிங்கை வெளிப்படையாக் காட்டறவங்க" என்று தன் பங்குக்கு அவனும் வாரினான்.

"வெளிப்படையாய்க் காட்டாதவங்கன்னு யாரைச் சொல்றே?" என்றான் திடுக்கிட்டுப் போனவனாய்.

"நாங்க யாரையும் சொல்லலப்பா..!" என்று அவன் பின் வாங்கவும் இளவழகனும் எச்சரிக்கையாக அதோடு நிறுத்திக் கொண்டான். ஆனாலும் அந்த மாதிரிப் பேச்சுக்கள் மனதுக்குள் மகிழ்வைத் தோற்றுவித்தது என்பது அவனுக்குப் புரிந்திருந்தது. அந்த மகிழ்வு மனதில் தாண்டவமாடுகின்ற உணர்விலேயே கிளம்பினான்.

"சுந்தர்! நாளன்னைக்கு அந்த இயற்கை வேளாண் விஞ்ஞானி ஐயா நம்ம பண்ணைக்கு வர்றாரு..! டெஸ்ட் ரிசல்ட் எல்லாம் கம்பேர் பண்ணணும்.." என்று தீவிர விஷயங்களுக்கு மாறினான்.

புறப்பட்டான்!

வீட்டுக்குள் நுழைந்தவுடன் இன்னொரு ஆச்சரியம் ஏற்பட்டது. கூடத்தில் இருந்த சோபாவில் திருமலைச்சாமி அமர்ந்திருந்தார்.

ஜீப் சாவியை கையில் ஆட்டியபடி வந்தவன் அவரைக் கண்டவுடன் பம்மினான். வழக்கம் போல அவர் எதிரில் செல்வதைத் தவிர்க்க முயற்சிக்கையில்,

"டேய்.. தம்பி! இங்க வா!" என்று அவர் அழைப்பது தெரிந்தது.

தன்னையா அழைக்கிறார் என்பது போல அவன் நின்று சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான்.

"டேய்! இளவழகன்! உன்னைத்தான்!" என்று அவர் மீண்டும் அழைக்கவும் ஆச்சரியமாகத் திரும்பினான்.

அம்மா கூட வேலையை விட்டு விட்டு அந்தப் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தார்.

''வா.. இப்படி.. உட்காரு!'' என்று பக்கத்தில் அமர சொல்லவும் அவன் இன்னும் திகைத்துப் போனான்.

அமர்ந்தான்.

''அப்பா..!'' என்றான்.

ஏதோ கண்களால் அவனை முற்றிலும் விழுங்கிக் கொள்பவரைப் போல அவன் முகத்தை ஆழ்ந்து பார்த்து அவர் பேச ஆரம்பித்தார்.

இளவழகன் கிட்டத்தட்ட மயக்கம் போடாத குறையாக அமர்ந்து விட்டான்.

இப்போது அதெல்லாம் நினைவு வர நினைத்துக் கொண்டே புரண்டு படுத்தான்.

நர்த்தனாவின் முகம் கிட்ட நெருங்கி வருகிறாற் போன்ற கனவு அவனை ஆட்கொண்டது.

10

ஒவ்வொருவர் வாழ்க்கையிலும் அற்புதமான தருணங்கள் இருக்கும். அது போன்ற ஒரு அற்புதமான தருணம் அல்லவா அது!

''இளவழகா..!'' என்று அப்பா வாய் நிறைய அழைத்த தருணம்.

கிட்டத்தட்ட இரண்டு மூன்று ஆண்டுகள் ஆகி விட்டது. அப்படியெல்லாம் பேசி, எப்போது இந்தப் பண்ணை வேலை ஆராய்ச்சி என்று திட்டம் போட ஆரம்பித்தானோ அப்போதிருந்தே அவருக்குக் கோபம்.

அவனுக்கு வங்கியில் வேலை கிடைத்தது. விளையாட்டாய் எழுதிய ஐ.ஏ.எஸ். தேர்வில் வெற்றி முதல் நிலையில் பெற்றான். இரண்டாம் நிலைத் தேர்வு எழுதவில்லை.

படித்தவர்களுக்கு இருக்கிற ஒரு அலுவலகத்தில் நாற்காலியில் அமர்ந்து வேலை செய்கிற மனப்பான்மை அவனுக்கு இருக்கவில்லை. எதைச் செய்தாலும், அது சிறியதாக இருந்தாலும் சொந்தமாகச் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் உடையவனாகவே இருந்தான்.

விவசாயத்தில் இறங்கினான். சிறப்பாகவே செய்தான். அப்போதுதான் இயற்கை வேளாண் விஞ்ஞானி ஒருவரிடம் தொடர்பு ஏற்பட்டது. ''உப்பு அளவுக்கதிகமாகப் போனால் மனித உடலுக்கே நல்லதல்ல என்கிறார்கள். அப்படியிருக்கையில் நிலத்தின் வளம் என்ன ஆகும்?'' என்ற கேள்வி அவனை சிந்திக்கச் செய்தது.

அடுத்த தலைமுறைக்கு நாம் என்ன வைத்திருக்கிறோம் என்று யோசிக்க ஆரம்பித்தான். அப்போதுதான் இந்தப் பரிசோதனை முயற்சியில் இறங்கினான்.

மறுபடியும் ''இளவழகன்'' என்று அப்பா அழைக்கவும் அவர் முகம் பார்த்தான். அன்று அபூர்வமான புன்னகை முகத்தோடு பேசினார்.

''தம்பி..! உன் மேல் எனக்குக் கோபம் இல்லே! வருத்தமும் இல்லே! ஆனா.. சக்திக்கு மீறின விஷயத்தைக் கையில எடுத்திருக்கயோன்னு எனக்குத் தோணுது...'' என்றார்.

அவன் நீண்டதொரு பெருமூச்சு விட்டான். பிறகு சொன்னான்.

"அப்பா! நம்ம குடும்ப வருமானத்துல எந்த [illegible] திலயும் இடைஞ்சல் இல்லாம தோப்பு வருமானம் [illegible] மாதிரிப் பாத்துக்கறேன். உங்களுக்கு வேற வார் [illegible] இல்லை. அதனால என் மனசுக்கு நிறைவா இந்தப் [illegible] பண்ணை, மூலிகைப் பண்ணை, காய்கறித் தோட் [illegible] இதெல்லாம் இயற்கையான முறையில விளை [illegible] கறேன். பெரிய லாபம் இல்லைன்னாலும் கையைக் [illegible] காத மாதிரிப் பார்த்துக்கறேன். நம்ம தாத்தா.. பக்கத்து ஊருப் பள்ளிக் கூடத்துக்கு நிலம் தானம் குடுத்தாரு. நீங்க நம்ம ஊரு கோயிலுக்கு நிறையச் செய்யறீங்க.

"படமாடக் கோயில் பகவற் கொன்றீகில்

நடமாடக் கோயில் நம்பர்க் கதாகா

நடமாடக் கோயில் நம்பர்க் கொன்றீகில்

படமாடக் கோயில் பகவற்கதாமே.."ன்னு

பாட்டு உங்களுக்கே தெரியும்! நம்மைச் சுற்றி இருக்கற சக மனுஷனுக்கு நன்மை செய்யாத வாழ்க்கை என்ன வாழ்க்கை" என்றான்.

திருமலைச்சாமி "ஹா.. ஹா.." என்று சிரித்தார். "அது சரி.." குடும்பத்து இரத்தம் ஓடுயில்ல..! என்னவோ செய்! எனக்குன்னு இருக்கறதெல்லாம் உனக்குத்தான் நீயும் வீணாக்கறதில்லே! ஆனா.. எதுவும் நஷ்டமாப் போகாத வரைக்கும் நான் தலையிட மாட்டேன்.." என்றார்.

"எதுவும் நஷ்டமாப் போகாதுங்கறதுக்கு நான் உத்தரவாதம்.." என்றான் இளவழகன்.

மறுபடியும் அவர் கண்களில் குறும்பு மின்னியது. "எப்பா! அந்தப் புள்ளை ஊருக்குள்ள புதுசா.. வந்திருக்கே.. அந்தப் புள்ளை நம்ம மகாதேவன் புள்ளை.. அது வந்து என்கிட்டே சண்டை போட்டுச்சப்பா..!" என்றார்.

இளவழகன் திடுக்கிட்டுப் போனான்.

"அப்பா..! என்னப்பா.. சொல்றீங்கப்பா!" என்றான் அதிர்ச்சியுடன்.

அப்பா மறுபடியும் சிரிக்கவும்தான் மனம் அமைதியானான்.

"அது ஒண்ணுமில்லப்பா! அதுவும் உன்னைப்போல சோஷியல் சர்வீஸ் அது.. இதுன்னு அலையுதில்லே! முதல்ல என்னைப் பார்க்க வந்தப்ப.. "நம்ம வீட்டுலயும் ஒண்ணு.. அலையுதில்லன்னு" சொல்லிட்டேன். அதை மனசுல வச்சுகிட்டு என்கிட்டே வந்து கேட்டுச்சு.. ஐயா.. உங்க மகனுக்கு ஊருக்குள்ள எவ்வளவு நல்ல பேரு தெரியுமா? நீங்க மட்டும் ஏன் இப்படி அவரை தப்பா.. நினைக்கறீங்கன்னு.. ஒரே கேள்வி..!" என்றார்.

மறுபடியும் சிரித்தார்.

இளவழகன் முகம் லேசாகச் சிவந்தது. மலர்ந்தது.

"அது டவுன்ல வளர்ந்த பொண்ணு இல்லையா? அதனால உங்ககிட்ட பயமில்லாமப் பேசியிருக்கு..." என்றான்.

"பேசட்டும்! பேசட்டும்..! சரியாத்தானே கேட்டுது..! அப்புறம்தான்.. இதென்னடா.. இது.. நம்ம மகன்கிட்டே பேசறதுக்கு வெளியூர்ப் பொண்ணு ரெகமண்ட் பண்ணுதுன்னு எனக்கே ஒரு மாதிரியாயிடுச்சு.. அப்புறமா.. மெதுவா.. எல்லார்கிட்டயும் விசாரிச்சேன்..! எல்லாரும்.. நல்ல விதமாத்தான் சொன்னாங்க.. உன்னைப் பத்தித் தான்.." என்றார்.

மறுபடியும் சிரித்தார்.

"தாங்க்ஸ்பா..!" என்றான் கூச்சத்துடன்.

"அப்பன்.. மகனுக்குள்ள.. என்ன தாங்க்ஸ்! [illegible] மறுபடியும் ஞாபகம் வச்சுக்க..! என்ன வேணும்னாலும் செய்! ஆனா.. பாட்டன், பூட்டன் சொத்து பத்தி[illegible] அடுத்த தலைமுறைக்குப் போகோணும்..!" என்றார்.

அவன் புன்னகையுடன் தலையாட்டினான்.

"ம்.. பாட்டன்.. பூட்டன் சொத்துன்னவுடனேதான் [illegible] ஞாபகத்துக்கு வருது..! சீக்கிரம் கல்யாணம் பண்ணிக்[illegible] றதுக்கு வழியப் பாரு. சமூக சேவை.. அது.. இது[illegible] கிட்டு.. கல்யாணம் கில்யாணம் வேண்டாம்னு.. [illegible] பிச்சாதே..!" என்றார்.

அவன் மௌனமாகத் தரையைப் பார்த்துத் த[illegible] யாட்டிவிட்டு நகர்ந்தான்.

மெல்லப் பக்க வாட்டில் திரும்பிப் பார்த்தான். [illegible] யம்மாள் கன்னத்தில் கை வைக்காத குறையாக ஆச்[illegible] மாக நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சட்டென்று திரும்பி சமையலறைக்குள் நுழைந்[illegible] அவனும் மெதுவாக அம்மாவின் பின்னே போனான்.

"என்னடா.. இது! அந்தப் பொண்ணு இவ்வள[illegible] தைரியமாக அப்பாகிட்டே பேசியிருக்கு..!" என்[illegible] ஆச்சரியமாக. ஆனால் கிசுகிசுத்த குரலில்.

அவனும் அதே போலப் பேசினான்.

"அதைவிட ஆச்சரியம்..! அப்பா.. அதுக்காகக் கோப[illegible] காம என்னை வேற கூப்பிட்டுப் பேசறாரு.." என்றான்.

"நல்ல பொண்ணுடா!" என்றார் அம்மா ஆத்மார்த்[illegible] மாக.

முதல் நாள் நடந்த இந்த நிகழ்வையெல்லாம் நினைத்துக் கொண்டே பழத்தோப்புக்குள் காரை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

அக்கம் பக்கத்திலுள்ள பெரிய சிறிய விவசாயிகளை யெல்லாம் அழைத்து ஒரு கூட்டம் ஏற்பாடு செய்திருந்தான். அந்தக் கூட்டத்தில் புகழ் பெற்ற இயற்கை வேளாண் விஞ்ஞானி செயற்கை உரங்களின் தீமைகளையும் இயற்கை உரங்களை எப்படித் தயாரிக்கலாம் என்பது பற்றியும் சுவாரசியமாகவே பேசினார்.

அன்றைய நாள் முழுதும் அதிலேயே ஓடியது. நூறு பேருக்குப் பக்கம் வந்திருந்தார்கள். எல்லாருக்கும் எளிமையான பகலுணவு ஏற்பாடு செய்திருந்தான்.

பகலுணவு முடிந்தவுடன் ஒவ்வொருவராக விடை பெற்றுக் கிளம்பினார்கள். இத்தனை நடக்கும் போதும் அவன் உள் மனதில் நர்த்தனாவின் நினைவு ஓடிக் கொண்டேயிருந்தது.

நர்த்தனா தந்தையிடம் வாதாடியதை தன் தாய் விவரித்த விதம் நினைவுக்கு வந்தது.

"டேய்.. தம்பி! காரை நிறுத்திட்டு கம்பீரமா வந்தாளாம்.. என்ன நினைச்சுகிட்டீங்க! உங்க மகனை ஊரே கொண்டாடுது. ஆனா.. நீங்க மட்டும் ஏதோ உதவாக்கரை மாதிரிப் பேசறீங்க..! அவரு எவ்வளவு நல்ல காரியம் ஊருக்காக செஞ்சுகிட்டிருக்காரு. தெரியுமா? அப்படின்னு கேட்டாளாம். இதைச் சொல்லிப் போட்டு உங்கப்பனுக்கு ஒரே சிரிப்புப் போ..!" என்றார் மகிழ்வாக.

அதே ஆச்சரியத்துடன் நடமாடிக் கொண்டிருக்கையில் இன்னொரு ஆச்சரியமும் நடந்தது. காலையில்

அய்யா பல நாட்களுக்குப் பிறகு அவனோடு நே
பயிற்சிக்கு வந்தார்.

எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் ஆச்சரியம் திருமலை
சாமியும் அந்தக் கூட்டத்திற்கு வந்து உட்கார்ந்து முழு
பேச்சையும் கேட்டார்.

'பரவாயில்லை..! மகன் நல்லதுதான் செய்கிறான்'
என்று எண்ணிக் கொண்டார் போலும். மகிழ்ச்சியுடன்
கிளம்பிப் போனார். அவர் தன்னோடு நேற்றுப் பேசி
யதே உற்சாகமாக இருந்ததென்றால் இப்படிக் கூட்டத்
துக்கே வந்து கலந்து கொண்டது இன்னும் உற்சாகமாக
இருந்தது.

''ஏதோ.. சமுதாயத்துக்கு நல்லது பண்ணோனும்
கறான் செய்யட்டும்'' என்று அந்த வேளாண் விஞ்
ஞானியிடம் இரண்டு வார்த்தை பேசிவிட்டுக் கூடப்
போனார்.

ஒவ்வொருவராக வழியனுப்பி விட்டு ''எம்ப்பா..!
சுந்தரு..'' என்று திரும்பினான்.

சண்முகசுந்தரத்தைக் காணவில்லை.

''எங்கப்பா..!'' என்றான் மற்றவர்களிடம் அவர்கள்
சற்றுத் தொலைவில் செல்போனில் யாரிடமோ பேசிக்
கொண்டிருந்ததைக் காட்டினார்கள். சண்முகசுந்தரத்தின்
முகத்தில் கலவரம் தோன்றியது.

பேசிக் கொண்டே அவன் வேகமாக ஓடி பைக்கில்
அமர்ந்ததோடு அல்லாமல் இளவழகனைச் சுற்றி நின்ற
ஆட்களைக் கை காட்டி அழைத்தான்.

அவன் முகம் பார்த்தே ''ஏதோ அவசரம்'' என்று
உணர்ந்த அவர்களும் ஓடினார்கள்.

நான்கைந்து 'பைக்'குகள் ஒன்றாகக் கிளம்பின.
அடுத்த நொடி இளவழகனுக்கு செல்போன் ஒலித்தது.
சண்முகசுந்தரம்தான் பேசினான்.

''இளவழகா! எதுக்கும் போலீஸ் ப்ரொட்டக்ஷனுக்
கும் ஏற்பாடு பண்ணு.'' என்றான்.

''ஏன்?''

''கேள்வியெல்லாம் கேட்காதே! நான் சொல்ற இடத்
துக்கு வா.. காரை எடு..!'' என்றான்.

இளவழகன் தனது மாருதி காரை எடுத்தான். இயர்
ஃபோனை மாட்டிக் கொண்டான்.

''இளவழகா! ராக்காயி வீட்டுக்குப் போற வழியில வந்து
சேரு! நம்ம.. நர்த்தனா.. அங்க தனியாப் போயிருக்கும்
போல இருக்கு..! அந்தப் பொண்ணு மேல வழியில..''

''வழியில..!'' என்று படபடத்தான்.

''தாக்குதல்.. நடத்தறதா.. பிளான் இருக்கு போல'' என்
றான்.

''ஐயோ..!'' என்றான் இளவழகன்.

''டென்ஷனாகாதப்பா! நான் பசங்களை அங்கே
அனுப்பி இருக்கேன். நீ பதட்டமில்லாம வந்து சேரு''
என்றான். அவன் என்னதான் பதட்டமில்லாமல் போக
வேண்டும் என்று முயற்சித்த போதும்கூட அங்கே
போய் சேரும் போது..!

கண்ட காட்சியில் உறைந்து நின்றான்!

11

மெல்லக் கண் விழித்தாள் நர்த்தனா.

சுற்றிலும் கூட்டம்.. அவளுடைய பெற்றோர் ஒரு பக்கம் நின்றிருந்தனர். இன்னொரு புறத்தில் கா... யம்மாள், நாமகிரி அத்தை, மாதவன் என்று நின்று கொண் டிருந்தார்கள்.

கண்களைச் சுழல விட்டான். சற்றுத் தள்ளி சண்மு சுந்தரமும், அவன் அருகில் இளவழகனும் நின்றிருந்தார் கள். இளவழகன் முகத்தில் இனம் புரியாத உணர்வுகள் தேங்கி நின்றன.

''நல்லவேளை! அந்த நேரத்துக்கு சண்முகசுந்தரம் இளவழகன் எல்லாரும் வந்தாங்க..!'' என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார் சாம்பவி.

''நல்ல வேளை! எங்களுக்கு சரியான நேரத்துல செய்தி கிடைச்சுதே..!'' என்றான் சண்முகசுந்தரம்.

முன் தினம் நடந்தது அது!

வேளாண் விஞ்ஞானியிடம் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு வழியனுப்புகிற நேரத்தில் சண்முகசுந்தரம் தனியாகப் போய் செல்ஃபோனில் பேசுவதையும், அவன் முகம் கலவரமாவதையும் கவனித்தான். அதே நேரம் ஆட்கள் ஓடி வந்து சொன்னார்கள்.

''அண்ணே! நர்த்தனா ஃப்ரெண்ட் வீட்டுக்குப் போயிட் டுத் தனியா வர்றதைத் தெரிஞ்சுகிட்ட நம்ம ஊரு கள்ளச்சாராயப் பேர்வழிங்க பேசிகிட்டிருந்ததை நம்ம

...சங்க கேட்டாங்களாம். ஒண்ணும் பெரிசா இல்லாட் டாலும் பரவாயில்ல. சும்மா ரெண்டு தட்டுத் தட்டி அனுப் போம்னு பேசிகிட்டாங்களாம். அதான்..'' என்று சொல்லி முடிக்கு முன்பாகவே இளவழகன் காரில் ஏறியாகி விட்டது.

இரண்டு மூன்று பேர் தொற்றிக் கொள்ளக் கார் வேக மாகக் கிளம்பியது.

ராக்காயியின் வீட்டிலிருந்து வருகிற ஒத்தையடிப் பாதையில் ஒரு இடத்தில் இரண்டு மூன்றாகப் பாதைகள் பிரிந்தன. அந்த இடத்தில் நர்த்தனா கையில் ரத்தம் வழிய கீழே அமர்ந்திருந்தாள். பக்கத்தில் சண்முகசுந்தரம் போய்க் குனிந்து பார்க்கவும், இளவழகன் போய்ச் சேரவும் சரியாக இருந்தது.

''என்ன என்ன ஆச்சு? எங்கே.. ஆளுங்க..'' என்று தேட சண்முகசுந்தரம் தலைதெறிக்க ஓடிக் கொண் டிருந்த இரண்டு பேரைக் காட்டினான்.

உச்சுக் கொட்டிக் கொண்டு சட்டென்று குனிந்து நர்த்தனாவுக்கு முதலுதவி செய்தான். அவள் தடுக்கத் தடுக்க இரண்டு கையினாலும் தூக்கினான்.

மருத்துவமனையில் டாக்டர் பார்த்துவிட்டு நல்ல வேளை ஃப்ராக்சர் ஆகலை. ஆனா.. ஆழமாக் காயம்'' என்றபோதுதான் அவள் மெதுவாக.

''முழங்கால்லயும்..'' என்று முணுமுணுத்தாள். டாக்டர் பரிசோதித்து விட்டு அந்தக் காயங்களுக்கும் மருந்து போட்டு விட்டார்.

''எப்படியிருந்தாலும் ஷாக் இருக்கும். கொஞ்சம் ரத்தம் போயிருக்கு.. ரெஸ்ட் எடுக்கட்டும்..'' என்றார்.

''இன்றைக்கும்.. [illegible] இருக்கட்டும்'' என்றாள்.

''[illegible] நீ எல்லாத்துக்கும் [illegible]'' என்று இளவழகன் சொல்ல [illegible]

[illegible] வெளியில் [illegible] இளவழகன் சொன்னான்.

''நர்த்தனா! நியூஸ் கிடைச்சவுடனே ஒரு [illegible] ஆடிப் போயிட்டேன்..'' என்று.

அவள் புன்னகைத்தாள். ''நல்ல வேளை! [illegible] சத்துக்கிட்ட கராத்தே கை குடுத்துச்சு..!'' என்றாள்.

நடந்ததை விவரித்தாள்.

''ராக்காயியைப் பாத்து ரெண்டு மூன்று நாளைக்[illegible] போனேன். அதைப் பாத்துட்டு அந்தக் கள்ளச்சாரா[illegible] பேர்வழிங்க பாலோ பண்ணியிருக்காங்க! என்னவோ எனக்கு உள்ளுணர்வு சொல்லுச்சு! ஏதோ கட்டை[illegible] எடுத்துட்டு வர்றதைப் பாத்துட்டேன். நானும் ஒங்[illegible] ரெண்டு விடவும் கொஞ்சம் ஆடிப் போயிட்டானுங்க'' என்[illegible]றாள். சிரித்தாள்.

அவன் சிரிக்கவில்லை. ஆழமாகப் பார்த்துக் கொண்[illegible]டிருந்தான். அவள் சிரிப்பதை சட்டென்று நிறுத்திவிட்டு,

''என்ன சார்! இப்படி சீரியஸாயிட்டீங்க..!'' என்றாள்.

''விஷயம் சீரியஸானதுதானே! ஒரு வேளை உனக்குக் கராத்தே தெரியலைன்னு வச்சுக்க..! என்ன ஆகியிருக்கிறது?'' என்றான்.

கவலை நிறைந்த அவன் குரலை அவள் ஆச்சரியமாகப் பார்த்தாள். அவன் கொஞ்சம் காட்டமான குரலிலேயே கேட்டான்.

''அப்புறம்... [illegible]'' என்று.

''அது..! நான் [illegible] என்றாள்.

அவன் அங்கிருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தான். பிறகு கொஞ்சம் கடுப்பான குரலிலேயே சொன்னான்.

''இதுக்குத்தான்.. சமூக சேவையெல்லாம் ''ஹாபி..!'' மாதிரி செய்யக்கூடாது. அதுல எவ்வளவு ரிஸ்க் இருக்குன்னு புரிஞ்சுக்கணும்'' என்றான்.

அவள் அவனை வெறித்துப் பார்த்தாள். பிறகு இறுகிப் போன குரலில் சொன்னாள்,

''ஹல்லோ..! என்னை நீங்க ஆனாலும் இப்படி இன்சல்ட் பண்ணியிருக்க வேண்டாம்'' என்று.

''என்ன.. என்ன.. இன்சல்ட் பண்ணினேன். ஏதோ நாலு பெரிய குடும்பத்துப் பொண்ணுங்க.. சேந்தா.. பிராப்ளம் என்னன்னு புரிஞ்சுக்காம தனியா கிராமங்களுக்குள்ள சுத்தறதுக்குக் கிளம்பிடுவீங்களா! இந்த ஊருக்கு வந்து இப்படியாச்சுன்னு பேரு வந்தா அது எங்களுக்கில்லே.. கேவலம்..'' என்றான்.

பிறகு எந்த உரிமையில் கோபித்துக் கொள்கிறோம் என்று நினைத்தவன் சற்று அமைதியானான்.

நர்த்தனா தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொள்வது போல ''ஓஹோஹோ..!'' என்றாள்.

"இத்தனை நாளா.. நான் ஏதோ பொழுது போக்கு... வந்திருக்கேன். அப்படீன்னு நினைச்சிருக்கீ... இல்லே..!" என்றாள்.

அவன் முகம் சிவந்தது.

"இங்க பார்.. நர்த்தனா..! அதெல்லாம் பேசறது... இது நேரம் இல்லே..! டேக் இஸீஃப் ரெஸ்ட். வந்... நான் ரொம்ப ஷாக்ல இருக்கேன்.. ப்ளீஸ்.. டேக் கே... ஆஃப் யுவர்செல்ஃப்" என்றான்.

அவன் குரலில் தெரிந்த கவலையைப் பார்த்தவுட... மேற்கொண்டு அவள் வாதாட விரும்பவில்லை. ஒ... கனவே களைத்துப் போயிருந்தாள். அதைக் காட்டிலு... இளவழகன் குரலில் தெரிந்த கவலை அவளை என்... னவோ செய்தது.

"சரி..! ஆனா.. உங்களோட இந்த ஸ்டேட்மென்... டுக்காக உங்களை நான் சும்மா விடமாட்டேன்" என்றா...

"செய் என்ன வேண்ணா.. செய்!" என்றான் ஒ... மாதிரிக் குரலில்.

அதற்குள்ளாக மற்றவர்கள் உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

* * *

மறுநாள்!

மூன்று மணியிருக்கும்!

பார்வையாளர்கள் வருகிற நேரத்துக்கு முந்தைய நேரம் அவனும் சண்முகசுந்தரமும் வந்தார்கள்.

பெரிய அளவில் அடி இல்லையென்றாலும், கவலைப் படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை என்பதாலும் மற்றவர்கள் எல்லாரும் போயிருந்தார்கள். சாம்பவியம்மாள் மட்டும் உடன் இருந்தார்.

சண்முகசுந்தரத்தைக் கண்டவுடன் சாம்பவியம்மாள் "வாங்க தம்பி..! நாம கீழே போய் கௌண்டர்ல எவ்வளவு அமௌண்ட் கட்ட வேண்டியிருக்குன்னு கேட்டுட்டு வந்தர்லாம்" என்றார்.

அவர்கள் இருவரும் நகர்ந்தவுடன் "அப்புறம்.. நர்த்தனா.. எப்படி இருக்கீங்க!" என்றான்.

அவள் புன்னகைத்தாள். "பரவால்லே.. நல்லா.. இருக்கேன்..!" என்றாள்.

நேற்றுத் தன்னை மீறிய கவலையின் போது ஒருமையில் பேசியவன் இன்று தன்னை மீட்டுக் கொண்டவன் போல "வாங்க.. போங்க.." என்று பேசுவதைக் கவனித்தாள். ஆனால் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

"ஆனா.. சண்டை போடணும்!" என்றாள்.

"போடுங்க..!" என்றான்.

"நான் ஏதோ.. பொழுது போக்குக்காக சமூக சேவை செய்ய வந்திருக்கேன்னு.. நினைச்சீங்களா?" என்றாள்.

அவன் குறும்பாகச் சிரித்தான். "இப்ப எப்படி எடுத்துக்கறதுன்னு தெரியலே! என்னா.. ரத்தம் சிந்தி உங்க போராட்டத்தை நடத்தியிருக்கீங்களே!" என்றான். மறுபடியும் குபீரென்று சிரித்தான்.

"ஆனாலும்.. உங்களுக்கு கராத்தே தெரியும்னு அவனுகளுக்குத் தெரியாதில்லே..!" என்றான்.

"பேச்சை மாத்தாதீங்க..!" என்பது போல் பார்த்தவள்,

"இளவழகன்.. சார்! நான் நிஜமாவே குடியினால சீரழிஞ்ச குடும்பங்களை நிறையப் பார்த்து வருத்தப் பட்டிருக்கேன். எங்க ஏரியாவிலயே ஒரு பெரிய ஃபேமிலி! அந்தக் குடும்பத் தலைவர் எப்பப் பாரு தன்

குடும்பத்துப் பெருமை பேசறது. தண்ணி போட்டிரு ரெண்டும் தான் வாழ்க்கை மாதிரித்தான் நடத்துக் வாரு! அவரு வைஃபைப் பார்த்தா.. மகாலட்சுமி மாதிரி அவ்வளவு நல்லா இருப்பாங்க! பாந்தமான முகம்! மூணு பொண்ணுக..! ரெண்டு பசங்க! கடைசியில ஒவ்வொரு சொத்தா வித்துத்தான் குடும்பத்தை நடத்துனாங்க! முதல் பொண்ணுக்குக் கல்யாணமே ஆகலே..! கடைசி யில அந்த மூணாவது பொண்ணும், கடைசி ரெண்டு பசங்களும் தோணித்தான் மூத்த ரெண்டு பொண்ணு களுக்கும் கல்யாணம் பண்ணினாங்க! எங்க வீட்டுக்கு எதுத்த வீட்டை வித்துட்டு சின்னதாக ஒரு வாடகை வீட்ல அந்த அம்மா ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டாங்க..!'' என்றாள்.

அவள் ஆழ்ந்த வருத்தத்துடன் சொல்வதை அவனும் ஆழ்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

''நல்ல வசதி உள்ள குடும்பமே இப்படி நடுத்தெரு வுக்கு வந்த மாதிரிக் கஷ்டப்பட்டாங்களே.. அப்ப ஏழைக் குடும்பம். என்ன ஆகும்னு நான் எத்தனையோ தடவை கவலைப்பட்டிருக்கேன்..! நான்தான் இந்தத் திட்டத் தையே எங்க சங்கத்துல சொன்னேன். கண்ணம்மாவைப் பாருங்க! ஏதோ.. ஒருத்தன் இருந்தா.. அடுத்தவன் எல் லாம் தப்பாப் பாக்க மாட்டானாம் அதுக்காக புருஷனுக்கு அவளே ஊத்திக் குடுக்கறா..! இதெல்லாம்.. என்ன சார் கொடுமை..!'' என்றாள்.

ஒரு நிமிடம் நிறுத்தினாள்.

''உண்மைதான்! கண்ணம்மா.. வீட்டுக்காரனை நானும் எவ்வளவோ கண்டிச்சுப் பாத்தேன்..'' என்றான்.

''நம்மைச் சுத்தியிருக்கறவங்க.. இப்படித் தங்களைத் தாங்களே அழிச்சுக்கறப்ப.. எப்படிப் பாத்துகிட்டிருக் கறது..'' என்றாள்.

அந்தக் கணத்தில் இளவழகன் உருகிப் போனான். ''உண்மைதான்! அதனாலதான். நானும் என்னால என்ன முடியுமோ.. அதையெல்லாம் செய்யறேன்.. ஐ ம் சாரி.. நர்த்தனா... ஐம் வெரி சாரி..!

''எதுக்கு?'' என்பது போல அவள் பார்க்க.

''நான் உங்களைத் தப்பா நினைச்சுட்டேன். சமூக சேவை உங்களுக்குப் பொழுது போக்கு இல்லே..ன்னு எனக்குப் புரிஞ்சுது..'' என்றான்.

''சார்! சேவைன்னு சொல்றதை விட இதை நான் கடமைன்னு நினைக்கிறேன்...'' என்றாள்.

''நைஸ்.. தட்ஸ்.. வெரி.. நைஸ்..!'' என்றான். அவள் முகம் மலர்ந்தது. அவன் முகமும் மலர்ந்தது.

''அப்ப.. இனிமே.. எங்களுக்கு.. உங்க ஃபுல் சப் போர்ட் கிடைக்கும். இல்லே!'' என்றாள்.

''கண்டிப்பா'' என்றான். பிறகு ஒரு விதமான குழைந்த குரலில்.

''நர்த்தனா.. நானும் உங்ககிட்டே ஒரு விஷயம் சொல் லணும்..!'' என்றான்.

''சொல்லுங்க..!'' என்றாள் உற்சாகமாக.

''சொல்றேன்..! ரெண்டு நாள் கழிச்சு.. உங்க உடம்பு இன்னும் நல்லாத் தேறினதுக்கப்புறம்'' என்றான்.

இரண்டு நாட்கள் கழித்துச் சொல்லவும் செய்தான். ஆனால் அவளது பிரதிபலிப்புதான் முற்றிலும் அவன் எதிர்பாராததாக இருந்தது.

12

''அப்பா.. பண்ணைக்குப் போயிட்டு வர்றேம்ப்பா..'' என்று கிளம்பினான் இளவழகன்.

இப்போதெல்லாம் தந்தையுடன் இயல்பாகப் பே... ஆரம்பித்திருந்தான். செய்தித் தாளில் மூழ்கியிருந்த திருமலைச்சாமி திரும்பி ''சரிப்பா..!'' என்றார்.

''தம்பி.. இந்த ஹார்லிக்சை குடிச்சுட்டுப் போ..'' என்று வந்தார் காவேரியம்மாள். நின்று வாங்கிக் கொண்டான்.

''ஏம்ப்பா! மறுபடியும் நர்த்தனாவைப் பார்த்தியா?'' என்றார்.

''ம்.. நேத்துப் பார்த்தேன்ம்மா..! சும்மா அலையாமே ரெண்டு நாள் ரெஸ்ட் எடுக்கச் சொல்லி அட்வைஸ் பண்ணியிருக்கேன்ம்மா..!'' என்றான்.

''ஆமா..! இனிமே எங்கயும் தனியாக் கூடப் போக வேண்டாம்னு சொல்லு. உடம்பைப் பாத்துக்கச் சொல்லு. நான் கேட்டதாகச் சொல்லு..'' என்றார்.

''சரிம்மா!'' என்று உற்சாகமாகக் கிளம்புகிற மகனின் முதுகை பொருள் நிறைந்த பார்வையுடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றதை அறியாமல் விசிலடித்துக் கொண்டு காரை எடுத்தான்.

நர்த்தனாவின் வீட்டில் மாதவனும் இருந்தான். நர்த்தனாவின் பெற்றோர்கள் கிளம்பிப் போய் விட்டார்கள். ''கண்டிப்பா.. ரெண்டு நாள் ரெஸ்ட் எடுத்துக்கறேன்...

எனக்கு ஒண்ணும் இல்லே! நீங்க கிளம்புங்க..'' என்று அவள் வற்புறுத்தியதின் பேரில் தான் கிளம்பிப் போயிருந்தார்கள்.

''அதுசரி.. போ..! உனக்குக் காரத்தே தெரியும்னு அவனுங்களுக்குத் தெரியாதில்லே..!'' என்று சிரித்துக் கொண்டிருந்தான் மாதவன்.

''பின்னே! இனிமே நம்மளை அட்டாக் பண்றதுன்னா யோசிப்பாங்க.. இல்லே!'' என்று சிரித்தாள் நர்த்தனா.

அதே நேரம் இளவழகன் உள்ளே நுழைந்தான்!

''வாங்க..!'' என்றும் ''வாப்பா!'' என்றும் இருவரும் உற்சாகமாக வரவேற்றார்கள்.

''அப்புறம்.. என்ன.. ரொம்ப உற்சாகமாக இருக்கீங்க.. முறை மாப்பிள்ளையும் முறைப் பொண்ணும்..'' என்றான் இளவழகன் அமர்த்தலாக.

''என்ன சார்.. நீங்க!'' என்று நர்த்தனா ஏதோ சொல்வதற்குள்ளாக மாதவன் குறுக்கிட்டான்.

''இது வா.. முறைப் பொண்ணு! எப்பப் பாரு.. முறைக்கற பொண்ணு..!'' என்றான் மாதவன்.

இளவழகன் சிரித்தான். அதே நேரம் ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நர்த்தனா.. சொன்னாள்.

''அத்தான்! பொன்னாத்தா.. பாட்டி..!'' என்றாள். ஒரு நிமிடம் அமைதி நிலவிற்று.

ஒருவித சோகம் படிந்த குரலில் மாதவன் சொன்னான்.

''ஆமா! நம்ம முந்தின தலைமுறையோட தப்புக்களின் சாட்சி..!'' என்று.

12

''அப்பா.. பண்ணைக்குப் போயிட்டு வர்றேம்ப்பா..'' என்று கிளம்பினான் இளவழகன்.

இப்போதெல்லாம் தந்தையுடன் இயல்பாகப் பே... ஆரம்பித்திருந்தான். செய்தித் தாளில் மூழ்கியிருந்த திருமலைச்சாமி திரும்பி ''சரிப்பா..!'' என்றார்.

''தம்பி.. இந்த ஹார்லிக்சை குடிச்சுட்டுப் போ..'' என்று வந்தார் காவேரியம்மாள். நின்று வாங்கிக் கொண்டான்.

''ஏம்ப்பா! மறுபடியும் நர்த்தனாவைப் பார்த்தியா?'' என்றார்.

''ம்.. நேத்துப் பார்த்தேன்ம்மா..! சும்மா அலையாதே.. ரெண்டு நாள் ரெஸ்ட் எடுக்கச் சொல்லி அட்வைஸ் பண்ணியிருக்கேன்ம்மா..!'' என்றான்.

''ஆமா..! இனிமே எங்கயும் தனியாக் கூடப் போக வேண்டாம்னு சொல்லு. உடம்பைப் பாத்துக்கச் சொல்லு. நான் கேட்டதாகச் சொல்லு..'' என்றார்.

''சரிம்மா!'' என்று உற்சாகமாகக் கிளம்புகிற மகனின் முதுகை பொருள் நிறைந்த பார்வையுடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றதை அறியாமல் விசிலடித்துக் கொண்டு காரை எடுத்தான்.

நர்த்தனாவின் வீட்டில் மாதவனும் இருந்தான். நர்த்தனாவின் பெற்றோர்கள் கிளம்பிப் போய் விட்டார்கள். ''கண்டிப்பா.. ரெண்டு நாள் ரெஸ்ட் எடுத்துக்கறேன்..

எனக்கு ஒண்ணும் இல்லே! நீங்க கிளம்புங்க..'' என்று அவள் வற்புறுத்தியதின் பேரில் தான் கிளம்பிப் போயிருந்தார்கள்.

''அதுசரி.. போ..! உனக்குக் காரத்தே தெரியும்னு அவனுங்களுக்குத் தெரியாதில்லே..!'' என்று சிரித்துக் கொண்டிருந்தான் மாதவன்.

''பின்னே! இனிமே நம்மளை அட்டாக் பண்றதுன்னா யோசிப்பாங்க.. இல்லே!'' என்று சிரித்தாள் நர்த்தனா.

அதே நேரம் இளவழகன் உள்ளே நுழைந்தான்!

''வாங்க..!'' என்றும் ''வாப்பா!'' என்றும் இருவரும் உற்சாகமாக வரவேற்றார்கள்.

''அப்புறம்.. என்ன.. ரொம்ப உற்சாகமாக இருக்கீங்க.. முறை மாப்பிள்ளையும் முறைப் பொண்ணும்..'' என்றான் இளவழகன் அமர்த்தலாக.

''என்ன சார்.. நீங்க!'' என்று நர்த்தனா ஏதோ சொல்வதற்குள்ளாக மாதவன் குறுக்கிட்டான்.

''இது வா.. முறைப் பொண்ணு! எப்பப் பாரு.. முறைக்கற பொண்ணு..!'' என்றான் மாதவன்.

இளவழகன் சிரித்தான். அதே நேரம் ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நர்த்தனா.. சொன்னாள்.

''அத்தான்! பொன்னாத்தா.. பாட்டி..!'' என்றாள். ஒரு நிமிடம் அமைதி நிலவிற்று.

ஒருவித சோகம் படிந்த குரலில் மாதவன் சொன்னான்.

''ஆமா! .நம்ம முந்தின தலைமுறையோட தப்புக்களின் சாட்சி..!'' என்று.

இளவழகன் கேள்விக் குறியாகப் பார்க்க நர்த்தனா வேதனையுடன் சொன்னாள்.

"பாவம்..! பொன்னாத்தா.. பாட்டி! சொந்தம் விட்டுப் போகக் கூடாதுங்கறதுக்காக முறை மாப்பிள்ளைக்கு பன்னிரண்டு வயசுலயே கல்யாணம் பண்ணி வச்சுட்டாங்க! ஆனா அவரு சீக்கிரமே செத்துப் போயிட்டாரு. அந்த வயசிலயிருந்து பொன்னாத்தா பாட்டி இந்த வீட்டுக்கு உழைச்சுகிட்டிருக்காங்க.." என்றாள்.

மறுபடியும் ஒரு நிமிடம் வருத்தமான மௌனம் நிலவியது. மாதவன் தொடர்ந்தான்.

"அது மட்டும் இல்ல! பொன்னாத்தா பாட்டியை கன்னித் தெய்வம் ரேன்ஜுக்குப் பண்ணி வச்சுட்டாங்க! எப்பப் பாரு.. சாமி.. சாமிம்பாக!" என்றான்.

"ஆமா..! ஒரு வாழ்க்கையைத் தொலைச்சு சாமியாப் பண்ணிட்டாங்க..!" என்றாள் நர்த்தனா.

"அப்படீன்னா.. சாமியார்களா பாவம் பண்ணினவங்கன்னு சொல்றீங்களா!" என்றான் இளவழகன்.

"இல்லே..! அப்படிச் சொல்லலே.. ஆணானாலும் சரி.. பொண்ணானாலும் சரி.. துறவுதான் என்னோட வழின்னு தெரிஞ்சபோது வேற. அது தெளிவு ஆனா.. சமுதாயப் பழக்கங்களுக்காக தனி மனிதர்களுடைய விருப்பு வெறுப்புகளைக் கொல்றது வேற.." என்றாள் நர்த்தனா.

"கரெக்ட்தான்!" என்றான் இளவழகன். "நர்த்தனா ஒரு சாமியார் இதைப் பத்திப் பேசியிருக்காரு தெரியுமா? அவரு சொல்றாரு திருமணம்கறது நம்ம நாட்ல ஒரு சமூகக் கலாச்சாரம் சார்ந்த விஷயம். ஆனா.. மேலை

நாட்டுல அது தனிமனிதன் சார்ந்த விஷயம்னு. உண்மைதான் சமூகக் கலாச்சாரம் திணிக்கப்படும்போது அது சடங்காயிடுது" என்றான்.

நர்த்தனா.. ஒரு பெருமூச்சுடன் சொன்னாள். "இன்றைய வரைக்கும் பொன்னாத்தா பாட்டிகிட்டே வாழ்க்கை பற்றிய உன்னோட கருத்து என்னன்னு யாராவது கேட்டிருப்பாங்களா?" என்றாள்.

மறுபடியும் கனமான மௌனம். மாதவன்தான் சட்டென்று குறுக்கிட்டு,

"சரி.. விடு! இப்ப உன்னை யாராவது கேட்கப் போறாங்களா. உங்க அப்பா, அம்மா விருப்பத்துக்குப் பண்ணிக்குவியா? இல்லே நீயே தேர்ந்தெடுப்பியா?" என்றான்.

நர்த்தனா தனது அத்தானை முறைத்துப் பார்த்தாள். பிறகு சொன்னாள்.

"கண்டிப்பா.. எங்க அப்பா அம்மாவை மதிப்பேன். ஆனா.. என்னோட விருப்பத்தை விட்டுக் கொடுக்க மாட்டேன்.." என்றாள்.

இளவழகன் சிரித்தபடி குறுக்கிட்டான். "நர்த்தனா.. இப்ப விஷயம் என்னன்னா மாதவன் விதவிதமா உங்ககிட்டே பிரபோஸ் பண்றாருன்னு நினைக்கறேன்" என்றான்.

நர்த்தனா இயல்பாகச் சிரித்தாள். பிறகு சொன்னாள்.

"அது சும்மா.. கலாட்டாவுக்காக.. சார்..! நெருங்கின சொந்தங்கள்ல கல்யாணம் செய்யக்கூடாதுன்னு இன்னைக்கு டாக்டர்ஸ் சொல்றாங்கன்னு அத்தானுக்கும் தெரியும்.." என்றாள்.

பார்க்காதவன் போல மாதவன் முகத்தைக் ...
இளவழகன் தன் மனதில் 'குப்' என்று மகிழ்ச்சி ... உணர்ந்த கணத்தில், மாதவன் முகம் இருண்டு ... தையும் அவன் அதை வெளிக் காட்டிக் கொள்ள... விருக்கப் போராடுவதையும் உணர்ந்தான்.

அதற்குப் பிறகு ஓரிரு நிமிடங்களில் மாத... நகர்ந்து விட்டான்.

அவன் போவதைப் பார்த்த இளவழகன் மெல்... குரலில் நர்த்தனாவிடம் சொன்னான்.

''நர்த்தனா! மாதவன் கொஞ்சம் சீரியஸாத்தான் இரு... பான் போல இருக்கு..'' என்று.

நர்த்தனா கட்டிலின் மேல் அமர்ந்திருந்தவள் கட்டி... மெத்தையை வெறித்துப் பார்த்துவிட்டுப் பிறகு சொ... னாள்.

''அதனாலதான் எந்த எண்ணமும் படியறதுக்கு மு... னால சொல்லணும்னு இன்னைக்கு சொல்லிட்டேன்...'' என்றாள்.

''தட்ஸ் குட்!'' என்றான் இளவழகன்.

திருமணம் என்ற பேச்சு வந்த இந்தத் தருணத்தி... தான் சொல்ல வேண்டியதையும் சொல்லிவிடுவோ... என்று யோசித்தான்.

''நர்த்தனா! ஒருத்தர் மேல அன்பு வச்சுட்டோம்னா அதை ஏத்துப்பாங்களா. இல்லே.. மறுப்பாங்களான்னு தவிக்கிற தவிப்பு ரொம்பக் கொடுமையான விஷயம்..'' என்றான்.

''என்ன சார்.. பேசறதைப் பார்த்தா.. உங்க மனசுலயும் யாரோ இருப்பாங்க.. போல இருக்கு..!'' என்றாள்.

தன்னையும் மீறி வார்த்தைகளை வெளியிட்ட பிறகு நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

''சாரி.. சாரி.. என்னை மீறேன்..!'' என்றாள். அவன் மென்மையாகப் புன்னகைத்தான்.

''இல்லல்லே! பிரண்ட்ஸ்னு ஆனப்புறம் ஃப்ரீயா என்னவும் கேக்கலாம். தப்பில்லே..!'' என்றான்.

''தாங்க்ஸ்.. சார்! ஃப்ரெண்டுன்னு ஏத்துக்கிட்டதுக்கு..'' என்றாள்.

''பின்னே..! நம்ம ஊருக்காக சேவை செய்ய வந்தவங்கள்லே!'' என்றான்.

''மறுபடியும் தாங்க்ஸ்!'' என்றாள்.

''எதுக்கு?''

''எங்க ஊருன்னு சொல்லாம நம்ம ஊருன்னு சொன்னீங்களே.. அதுக்கு..! இன்னொரு விஷயத்துக்கு தாங்க்ஸ்'' என்றாள்.

''மறுபடியும் எதுக்கு?'' என்றான்.

''இல்லே! நான் உண்மையாவே சோஷியல் சர்வீஸ் பண்றதுக்குத்தான் வந்தேன்னு ஒத்துக்கிட்டீங்களே.. அதுக்கு..'' என்றாள்.

அவன் நெற்றியில் சிந்தனைக் கோடுகள் படிந்தன. பிறகு சொன்னான்.

''மறுபடியும் சாரி! நீங்க எப்ப ரத்தம் சிந்தற அளவுக்குப் போனீங்களோ.. அப்பவே நான் அந்தக் கருத்தை மாத்திக்கிட்டேன். என்னோட கருத்து என்னன்னா சக மனுஷனுக்கு நாம செய்யறது சேவையில்லே. நம்ம கடமை! அதைக் கொஞ்சமா செஞ்சுட்டு.. பெரிய அளவில் விளம்பரம் செஞ்சுக்கறதுன்னு கல்ச்சர் மாறிகிட்

[illegible] அது கொஞ்சம் வருத்தமான விஷயம்..!" [illegible]
றான்.

"அதை விடுங்க..! என் மேல நம்பிக்கை வந்[illegible]
இல்லையா?"

"வந்துச்ச.. ரொம்பவே வந்துடுச்ச.. எந்த அ[illegible]
குன்னா..'' என்றான்.

அவன் குரலில் தெரிந்த குழைவு அவள் மன[illegible]
ஜில்லென்று இறங்கியது. ஏதோ ஒரு உணர்வு அ[illegible]
னிடம் இருந்து தனக்குள் பாய்வது போல உணர்ந்[illegible]

அவன் பார்வையில் மாற்றம்! அமர்ந்திருந்தவ[illegible]
சட்டென்று எழுந்து நின்றான். அவளை நேராகப் பார்[illegible]
தான். குரல் குழையச் சொன்னான்.

"எந்த அளவுக்கு நம்பறேன்னு கேட்டீங்களே.. ந[illegible]
தனா.. எந்த அளவுக்குன்னா..'' என்று இழுத்தான்.

"நான் எந்த அளவுக்குன்னு கேட்கவே இல்லை[illegible]
என்ற கேள்வி எழுந்து அவள் தொண்டைக்குள்ளே[illegible]
நின்றது. ஏதோ அவன் பார்வையில் வசியம் செய்யப்ப[illegible]
டவள் போல அவனைப் பார்த்தாள்.

அவன் குரலே எழும்பாத ஒரு குரலில் சொன்னா[illegible]

"எந்த அளவுக்குன்னா.. என் வாழ்க்கையை[illegible]
நடத்திக் குடுங்கன்னு.. உங்ககிட்டே ஒப்படைக்கி[illegible]
அளவுக்கு..'' என்றான்.

திகைத்துப் போனாள் நர்த்தனா.. மெல்லத் தன் பின்[illegible]
னாலே அணையாக வைக்கப்பட்டிருந்த தலையணை[illegible]
கள் மேல் சாய்ந்தாள்.

அவன் அவள் முகத்தை ஆழப் பார்த்துக் கொண்டிருந்[illegible]
தான். முதலில் அவள் முகத்தில் "குப்" என்று மகிழ்ச்[illegible]
பொங்கியது.

"என்ன.. என்ன.. சொல்றீங்க?'' என்றான்.

"என்ன.. சொல்றேன்..! என்னுடைய வாழ்க்கைப்
பயணத்துல என்னோட கூட வாங்கன்னு சொல்றேன்''
என்றான் அவன் அதே குழைந்த குரலில்.

"இளவழகன்..?!'' என்றாள் அடங்கிய குரலில்.

"எஸ்..!'' என்றான்.

அவள் முகத்தில் தோன்றிய மாற்றங்கள் எல்லாமே
அவன் இப்படிக் கேட்பானா என்பது போன்ற ஏக்கம்
உள்ளே இருந்ததையே காட்டியது. அவன் இன்னும் ஓடி
வைத்தால் அவன் கைகளுக்குள் அடங்கி விடுகிறாற்
போல ஒரு பாவம் அவள் முகத்தில் தோன்றியது. ஆனால்
அடுத்த கணமே அவளுக்கு வேறு ஏதோ நினைவுக்கு
வந்தாற் போல இருந்தது.

முற்றிலும் முக பாவம் மாறியது. வேதனை பாய்ந்தது.
தவிப்பும், கையாலாகாத்தனமுமாய்.

"இல்லை..! சார்..! அது நடக்காது..!'' என்றாள்.

"ஏன்..? என்றான் அவனும் குழப்பமும், தவிப்புமாய்.
அதற்கு பதில் அவள் வார்த்தையால் சொல்லவில்லை.

தேம்பி அழ ஆரம்பித்தாள். அவன் திகைத்துப் போய்
நின்றான்.

13

"அப்பாடா!'' என்று மூச்சு விட்டு அமர்ந்தான் இள
வழகன்.

இன்றைக்கும் பண்ணையாட்களிடம் ஏகப்பட்ட விஷ
யங்களை நடத்த வேண்டியிருந்தது. கணக்கு வழக்குகள்,
அனுப்ப வேண்டியவை, வர வேண்டியவை என்று

எல்லாவற்றையும் பார்த்து நிமிர்ந்த போது மணி [illegible] விட்டிருந்தது.

வீட்டுக்குக் கிளம்பினான்!

ஜீப்பை ஓட்டிக் கொண்டு போகும் போதுதான் [illegible] மறுபடியும் நேற்றைய நிகழ்வுகளில் மூழ்கியது.

முகத்தில் வேதனையும், மனத்தில் சிந்தனை[illegible] தோன்றியது.

தன் மனத்தில் இருப்பதைச் சொன்ன அந்தக் கண[illegible]தில் நர்த்தனாவின் முகத்தில் மகிழ்ச்சி தோன்றியதாக உணர்ந்தான். இப்படி இளவழகன் கேட்கக் கூடும் என்ற எதிர்பார்ப்பு இருந்தாற்போலத்தான் இருந்தது. நிச்சயமாக மகிழ்ச்சிதான். அதில் எள்ளளவும் இப்போது கூட இளவழகனுக்கு சந்தேகம் வரவில்லை. ஆனால் ஏன் திடீரென்று தேம்பித் தேம்பி அழுதாள்?

இந்தக் குறுகிய காலத்திற்குள் தன் மனத்தில் இப்படி மாற்றங்களை ஒரு பெண் ஏற்படுத்த முடியும். தன்னை அலைக்கழிக்க முடியும் என்று ஆறு மாதத்திற்கு முன் யாராவது சொல்லியிருந்தால் அவன் நம்பியே இருக்க மாட்டான். தான் அவளைத் தப்பாகத்தான் நினைத்தோம். ஆனால் சமூக சேவையைப் பற்றிய அவளது நோக்கம் உண்மையானதுதான் என்று தெரிந்த கணத்தில் இருந்து அவள் மேல் மதிப்புத்தானே தோன்றியது.

வெளிப்படையாக மன்னிப்பும் கேட்டாகியது. பிறகும் ஏன் அழுதாள்? நேற்று மாலையில் இருந்த அந்தக் கேள்வி அவனைக் அலைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தது. அதனால்தான் இன்று காலை முதலே வேலைகள் நிறைய வைத்துக் கொண்டான். அடுத்த வாரத்திற்கென்று திட்டமிட்டு வைத்திருந்த வேலைகளைக் கூட இன்றே முடித்தான்.

வேறு ஏதாவது விதத்தில் பிரதிபலிப்புகள் இருந்திருந்தால் அவனும் ஏதாவது பேசியிருக்க முடியும். அந்த அழுகையில் தெரிந்த வேதனை அவனை மௌனத்தில் தான் ஆழ்த்தியது. கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒரு திரையை அவள் தொங்க விட்டு விட்டாற் போல இருந்தது.

குழைந்து போன குரலில் கேட்டான் இல்லை சொன்னான்.

''நர்த்தனா..! நான் ஏதாவது ஒரு விதத்தில் உங்களை வேதனைப் படுத்தியிருந்தா மன்னிச்சுக்குங்க..! ப்ளீஸ். இதோட பேச்சை விட்ரலாம்..!'' என்றான்.

அவள் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். ''இல்லை யில்லை'' என்பது போலத் தலையாட்டினாள்.

''நீங்க இந்த மாதிரிக் கேட்கறது எனக்கு சந்தோஷம் தான். உங்களோட... தகுதி என்னன்னு எனக்குத் தெரியும். ஆனா..'' என்றாள்.

''ப்ளீஸ்'' நாம இதைப் பத்தி அப்புறம்.. பேசலாம்..! கொஞ்சம் டைம் குடுங்க..!'' என்றாள்.

இளவழகன் தோள்களைக் குலுக்கிக் கொண்டான்.

''ஒகே... நோ.. பிராப்ளம்..!'' என்றான். பிறகு இளகிய குரலில்.

''ப்ளீஸ்! அதுக்காக அழுது சங்கடப்படுத்தாதீங்க. உங்க சந்தோஷம்தான் முக்கியம்'' என்றான்.

மேலும் ஒரிரு நிமிடங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டுக் கிளம்பினான்.

''ஏன்.. அழுதாள்?'' என்று என்ற கேள்வி அவனைக் குடைந்து கொண்டேயிருந்தது.

வீட்டுக்குப் போய் முகம் திருத்திக் கொண்டு நர்த்த னாவைப் பார்க்க வேண்டுமென்று கிளம்பினான்.

போனான்..!

நர்த்தனாவின் வீட்டுக் கதவில் பெரியதாக ஒரு பூட்டு தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

பக்கத்தில் மாதவனின் தாய் கார் சத்தம் கேட்டு வெளியே வந்தார்.

''வாங்க.. தம்பி..! என்னன்னு தெரியலை! நேத்திக்கு சாயங்காலம் நர்த்தனாவோட அம்மா அப்பா எல்லோரும் வந்தாங்க! நர்த்தனாதான் வரச் சொன்னாளாம். ஊருக்குக் கிளம்பிட்டாங்க. இனிமே இங்கே வர மாட்டாங்க போல இருக்கு...'' என்றார்.

இளவழகன் திகைத்துப் போனான்.

''இதுவா.. பதில்..! இவ்வளவு கோழைப் பெண்ணா நர்த்தனா என்ன பதில் இருந்தாலும் நேரில் சொல்றதை விட்டு விட்டு ஏன் இப்படிப் போனாள்?'' என்று மனம் வேதனையில் ஆழ்ந்தது. ஆனால் எதையும் காட்டிக் கொள்ளாமல் ''அப்படீங்களா?'' என்று அந்த அம்மா விடமே மேலும் சற்று நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு வந்தான்.

விடை அடுத்த நாள் கடிதமாக வந்தது.

அன்புள்ள இளவழகன் சாருக்கு!

நீங்கள் நேற்று கேட்ட அந்த விஷயமாகத்தான் இந்தக் கடிதம்!

நேற்றே நீங்கள் கேட்டவுடனே பதில் சொல்லி யிருப்பேன். ஆனால் அதை உங்கள் முகத்தைப் பார்த்துச் சொல்லுகிற துணிவு எனக்கிருக்கவில்லை.

நீங்கள் ஒரு பெண்ணிடம் இப்படிக் கேட்க வேண்டுமென்றால் அந்தப் பெண் பெரிய பாக்கியசாலியாக இருக்க வேண்டும். ஆனால் அந்தப் பாக்கியத்தை அவள் அனுபவிப்பதற்கும் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும். நான் அப்படிப்பட்ட பாக்கியசாலியில்லை. அவ்வளவு தான் இப்போதைக்கு சொல்ல முடியும். நீங்கள் உங்கள் தகுதிக்கேற்ற ஒரு பெண்ணாகத் தேர்ந் தெடுத்து அவளோடு மகிழ்ச்சியாக வாழ நான் என் வாழ்நாள் முழுதும் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருப் பேன்.

அன்புடன்

நர்த்தனா.

ஊருக்குள் இருக்கிற தனது அலுவலக விலாசத்துக்கு வந்த கடிதத்தைப் பற்றி இளவழகன் முகவாய்க் கட்டையை நீவிக் கொண்டு சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான்.

''இந்தக் கடிதத்திலும் நேரடியான மறுப்பு இல் லையே.. பெண்ணே! நேற்று நான் என் மனத்திலிருப் பதை உன்னிடம் சொன்னபோது உன்னையும் மீறி உன் முகம் வேறு விதமான பிரதிபலிப்பையல்லவா செய்தது?'' என்று எண்ணிக் கொண்டான்.

கடிதம் மேஜையின் மேலேயே இருந்தது. இளவழகன் முகத்தில் சொல்ல வொண்ணாத வேதனையும் வருத்த மும் படிந்திருந்தது. அதே நேரம் சண்முகசுந்தரம் உள்ளே நுழைந்தான்.

''இளவழகா!'' என்றான் சிந்தனையுடன்.

''இளவழகன் கடிதத்தை எடுத்து நீட்டினான்.

"பர்ஸனல் மாதிரி இருக்கே...!" என்று [illegible] சண்முகசுந்தரம்.

"பர்ஸனல்தான்! நானே குடுக்கறேன் இப்ப பு[illegible] என்றான். "படிச்சுட்டு என்ன தோணுதோ மறை[illegible] சொல்லு!" என்றான்.

சண்முகசுந்தரம் படித்தான். நீண்டதொரு பெருமூ[illegible] விட்டான்.

"இளவழகா! இது உண்மையான பதில் இல்லை[illegible] என்றான்.

"ஆமா! எனக்கும் அப்படித்தான் தோணுச்சு! அதா[illegible] உன்கிட்டே கொடுத்தேன்."

"இளவழகா! அந்தப் பொண்ணுக்கு உன்மேல் இன்[illegible] ரஸ்ட் இருக்கு. அதை நானே உணர்ந்திருக்கேன். ஆனா, ஏதோ ஒரு விதத்துல உனக்குத் தான் தகுதியில்லேன்னு நினைக்குது.." என்றான்.

இளவழகன் வருத்தத்துடன் பார்த்தான்.

"உங்களை எனக்குப் பிடிக்கலே...! வெறுக்கறேன்னு சொன்னாக்கூட பரவாயில்லை. இது என்ன மாதிரி பதில்டா!"

"எப்ப சொன்னே?"

"நேத்துத்தான்..! எப்ப சொல்லி முடிச்சனோ.. அப்பவே தேம்பித் தேம்பி அழுதா..! சொல்ல முடியாத அளவுக்கு ஏதோ ஒரு வேதனை..! ஆனா.. பதில் இப்படியிருக்கும்ன்னு நான் நெனக்கலே...!" என்றான்.

"இப்ப என்னடா.. செய்யறது?" என்றான் சண்முகசுந்தரம்.

இளவழகன் சண்முகசுந்தரத்தை உறுதியான பார்வையுடன் பார்த்தான்.

"டேய்.. சுந்தர்! அவகிட்டே நான் தோத்துப் போனேன். உண்மைதான்! ஆனா.. நான் வச்ச அன்புலயோ, காதல்லயோ.. தோக்க மாட்டன்டா..!" என்றான்.

அவன் குரலில் தெரிந்த உறுதி பார்த்து சண்முகசுந்தரத்தின் முகத்தில் புன்னகை ஒன்று தோன்றி அகலமாகிக் கொண்டே போனது.

* * *

"பரவால்லே.. விடு! அந்த ஊரை விட்டுட்டு வந்ததுக்கு.. எதுக்கு இப்படிக் கவலைப்படறே! அதான் ஆளை வச்சு அடிக்கற ஊரா இருக்கே" என்று தேற்றிக் கொண்டிருந்தார் சாம்பவியம்மா.

எங்கேயோ கிளம்பிக் கொண்டிருந்தார் மகாதேவன் அதான் லேசான காயத்தோட முடிஞ்சு போச்சே! மேட்டர் இதோட முடிஞ்சுதுன்னு நிம்மதியா இருக்கச் சொல்லு உன் மகளை!" என்று கிளம்பினார்.

போகிற அப்பாவின் முகத்தை வெறித்துப் பார்த்தாள் நர்த்தனா.

"லேசான காயம் இல்லப்பா! மனசுக்குள்ள பெரிய பள்ளமே விழுந்து போச்சு..!" என்று சொல்லிக் கொண்டாள் மனதுக்குள்.

எதிர்பாராத விதமாக மாதவன் நுழைந்தான்.

"நர்த்தனா.. என்னதிது. திடீர்னு கிளம்பிட்டே!" என்றான் உண்மையான வருத்தத்துடன்.

"கேளு..! நல்லாக் கேளு! அடிபட்ட அன்னைக்குக் கூட இதுக்கெல்லாம் பயந்தா வேலையாகுமான்னு

சொல்லிட்டுக் கிடந்தா! இப்ப வேறு என்னமோ போன் பண்ணி என்னையும் அப்பாவையும் வரச் சொன்னா. உடனே கிளம்பிட்டா! இனிமே அந்த ஊருப் பக்கம் போக மாட்டாளாம்! என்னமோ பறி போன மாதிரி கண்ணீரும், கம்பலையுமா இருக்கா..!'' என்றார்.

மாதவன் ஆழ்ந்து பார்த்தான். ''அத்தே..! காபி குடுக்காமயே நாயம் பேசுவியா?'' என்றான்.

''வந்தர்றம்ப்பா..!'' என்று அடுப்படிக்குள் போனார்.

''நர்த்தனா..! ஒரு வேளை நான் கேட்டது புடிக்கல கிளம்பிட்டியோ!'' எனவும் அவள் பதறிக் கொண்டு அவனைப் பார்த்தாள்.

''இல்லல்லே..!'' என்றாள்.

அதே ஆழ்ந்த பார்வையுடன் மாதவன் தொடர்ந்து பார்த்தான்.

''நர்த்தனா! உன்னைப் போல ஒரு பொண்ணு கிடைச்சா நல்லாத்தான் இருக்கும்! ஆனா அது ஜஸ்ட் ஒரு இன்ட்ரஸ்ட்..! அவ்வளவுதான்.. நான் உன்னை காயப்படுத்தியிருந்தா.. மன்னிச்சுக்க..!' என்றான்.

மாதவன் பார்வை இன்னும் ஆழமாகியது.

''அப்ப.. எதுக்காக நர்த்தனா.. இப்படி திடீர்னு புறப்பட்டு வந்தே! எதிலிருந்து தப்பிக்க இப்படி ஓடி வந்தே?'' என்றான்.

''அப்படியெல்லாம்.. ஒண்ணும் இல்லே..!'' என்றாள்.

''நான் புறப்பட்டுப் போனதற்குப் பிறகு வேறு யாரும் கூட உன்னை வந்து பாக்கலே..! இளவழகன்தான் இருந்தான்..'' என்று இழுத்த அவன் சட்டென்று பேச்சை நிறுத்தினான்.

''இளவழகன்.. ஏதாவது..'' என்று இழுத்து நிறுத்தினான். மறுபடியும் அவசரமாக ''இல்லல்லே..!'' என்றாள்.

முதலில் தன்னிடம் சொன்ன ''இல்லல்லே''யில் இருந்த உண்மை இதில் இல்லை என்பது புரிந்தது. அதுவும் தன் முகத்தைப் பார்க்காமல் எங்கோ பார்த்துக் கொண்டு சொல்கிறாள் என்பதும் புரிந்தது.

''நர்த்தனா..!'' என்றான். அவள் அவன் முகத்தைப் பார்க்கவில்லை.

''சரி.. இப்ப வேண்டாம்..! நான் போன்ல கூப்பிடறேன். அப்புறம் சொல்லு..'' என்றான்.

அதற்குள்ளாக காஃபியைக் கொடுத்த அத்தை கோவிலுக்குக் கிளம்பவும் மாதவன் விடுவேனா.. என்று விஷயத்தை அவளிடம் வாங்கினான்.

அவனும் வருத்தத்தில் ஆழ்ந்தான். ''சிக்கல்தான்'' என்றான் முணுமுணுப்பாக.

14

''ஏண்டா.. மாதவா! என்ன யோசனையாவே இருக்கே!'' என்றார் அம்மா.

''ம்..! ஏதோ யோசனை!'' என்றான் மாதவன்.

''என்ன யோசனைன்னு எனக்குத் தெரியும். நர்த்தனா கிளம்பிப் போன வருத்தந்தானே..! விடு.. கழுதையை! என்னமோ புயலாட்டமா வந்தா.. புயலாட்டமா.. போனா..! இரண்டு மாசத்துல நாமளும் விஷயத்தை மறக்கப் போறோம்..'' என்றார்.

''அது அப்படித்தான்!'' என்றான் மாதவன். தொடர்ந்து என்ன இருந்தாலும் நர்த்தனா பக்கத்தி... இருந்தப்ப.. கொஞ்சம் கலகலப்பா இருந்துச்சு.. இ... என்றான்.

''ஆமா..! அதுக்கு என்ன பண்றது? வாழ்க்கை... எத்தனையோ.. நடக்குது. அது மாதிரி அவ வந்து... போனதும்னு நெனச்சுக்க வேண்டியதுதான்'' என்றா...

மாதவன் அதற்குப் பெரிதாக பதில் சொல்லாம... பேச்சை மாற்றிவிட்டான்.

நேற்று நர்த்தனா சொன்ன விஷயம் அவன் மனத்தி... ஓடிக் கொண்டே இருந்தது. நர்த்தனா சொல்றதை... பார்த்தா இளவழகன் ஏதோ சொல்லியிருக்கிறான். ஆனா... அதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாமல் போய் விட்டது போல இருக்கிறதே. என்ற எண்ணம் ஓடியது.

சொல்லப் போனால் நிலைமை தனக்கு சாதகமாக இருக்குது. பாதகமாகவும் இருக்கிறதோ? ஆனால் ஒன்று மட்டும் புரிந்தது. இது ஒரு வாய்ப்பு இதை விட்டால் வேறு வாய்ப்புக் கிடைக்காது.

இது எங்கே போய் முடிகிறது என்று பார்த்து விட வேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டான்.

சிந்தனையோடுதான் அன்றைக்கு அலுவலகம் கிளம்பினான்.

* * *

நர்த்தனா சோர்வாகவே நடமாடிக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தவுடனே அம்மா மனதில் கவலையாகி விட்டது.

மெதுவாகக் கணவரிடம் ஆரம்பித்தார்.

''ஏங்க..! நர்த்தனாவுக்குக் கல்யாணம் பண்ணிர லாம்னு நினைக்கிறேன்'' என்றார்.

''நினைக்கறியா? அதைத்தானே நானும் ஆறு மாசமா ...யாக் கத்திகிட்டிருக்கேன்..'' என்றார்.

''அது சரி.. ஆனா.. உங்க மக ஒத்துக்கலியே! அதுக்கென்ன பண்றது..'' என்றார் சாம்பவியம்மா.

''சரி.. இனிமேலும் விஷயத்தை நீட்ட வேண்டாம். அவகிட்டே பேசு. அவ பாட்டுக்குக் சோஷியல் சர்வீஸ் அது இதுன்னு போறா..! அன்னைக்கு மட்டும் எக்குத் தப்பா அடி பட்டிருந்தா..'' என்றார் மகாதேவன் கவலையுடன்.

''அதான்.. உங்க மக கராத்தே கத்துகிட்டிருக்காளே! இவ விட்ட உதையில அவங்க ஓடினாங்களாமே..'' என்று சிரித்தார் சாம்பவியம்மாள்.

''இங்க.. பாரு.. எப்பவுமே.. இதே மாதிரி நிலைமை இருக்குமானு சொல்ல முடியாது. ஏதாவது நாலைஞ்சு பேரா.. வந்து ஒண்ணாத் தாக்கினா.. என்ன பண்ண முடியும்?'' என்றார் மகாதேவன்.

''உண்மைதான்! என்று சாம்பவியம்மாவிடமும் கவலை தொற்றிக் கொண்டது.

பெற்றோர்கள் இருவரும் பேசிக் கொண்டிருந்ததை அடுத்த அறையில் இருந்து நர்த்தனா கேட்டுக் கொண்டு தான் இருந்தாள்.

ஒரு விதத்தில் அவளுக்கும் கோபமாகவும் கூட இருந்தது. ஆச்சரியமாகவும் இருந்தது.

''என்னதிது. எல்லாருக்கும் தன் திருமணத்தின் மேல் திடீரென்று அக்கறை வந்து விட்டது. ஒரு பக்கம் இள வழகன் ப்ரபோஸ் செய்கிறார். இன்னொரு பக்கம் மாதவன் வேறு ஆர்வம் இருக்கிறாற் போல சொல்லிக் கொள்

கிறார். மாதவனுக்கு ஒரு விதமாக பதில் சொல் யாகியது. ஆனால் இளவழகன்..'' இளவழகன் கண்ணிலும், கருத்திலும் அல்லவா நிலைத்து நிற்கிற இளவழகனிடம் பக்குவமாக மறுத்துச் சொல்லாமல் இப்படி ஓடி வந்தது எந்த வகையில் நியாயம்.

நியாயம்தான்! இப்படி ஓடி வந்திருக்கா விட்டால் வேண்டாம்.. ஓடி என்று வைத்துக் கொள்ள வேண்டாம் விலகி வந்து விட்டோம் என்று வேண்டுமானால் வைத்துக் கொள்ளலாம்.

விலகி வந்திருக்கா விட்டால் இளவழகன் எப்படி யாவது தன்னிடம் பேசி சம்மதிக்க வைத்து விடுவார். கால முழுதும் ஒரு விதமான தன்னம்பிக்கை குறைவோடு வாழ்வதைக் காட்டிலும் ஏழைக்கேத்த எள்ளுருண்டை என்று தேற்றிக் கொண்டு அதற்கேற்றபடி வாழ வேண் டியதுதான்.

வேரோடி வளர்ந்து விட்டால்தான் வெட்டுவது சிரமம். ஆரம்பத்திலேயே கிள்ளி விட்டால்!

நினைத்தது நடக்காதவர்கள் வாழ்க்கையில் செத்தா போய் விட்டார்கள். வேறு வாழ்க்கை வாழவில்லை..?! நாமும் அப்படித் தயாராக வேண்டியது தான்.

அப்படி யாரோ ஒருவரோடு வாழ்வதற்கு மாதவன் அத்தானிடம் சம்மதம் சொல்லியிருக்கலாமே! ஆனால் அவரிடம்தான் இளவழகன் விஷயமெல்லாம் வேறு சொல்லியிருக்கிறோம். அதனால் என்ன? அது தெரிந் தும் அவர் மறுப்பேதும் சொல்லாமல் ஏற்றுக் கொண் டால் நாமும் சரி என்று சொல்லிவிட வேண்டியதுதான்.

அப்படி நினைக்கும்போதே அவள் மனத்துக்குள் வேதனை புயலாக வீசியது. ஆனாலும் பெற்றோர்கள்

இருக்கிறார்களே! அப்பாவின் மேல் கோபம் இருந்தாலும் தான் மறுத்தால் அவருக்குத் தலைகுனிவாகி விடும் என்று யோசித்தாள்.

வருவதை எதிர் கொள்வோம் என்ற முடிவுக்குக் கிட் டத்தட்ட தள்ளப்பட்டாள். அதனால் அம்மா தன் அறைக்கு வந்து பேச்சை ஆரம்பித்த போது எதிர் கொள்வதில் அவளுக்கொன்றும் பெரிய விஷயமாக இருக்கவில்லை.

அப்பா கிளம்பிப் போனதற்குப் பிறகு அம்மா அவளது அறைக்கு வந்தார்.

''என்னடி.. ஊர்ல இருந்து வந்ததிலேயிருந்து ஒரு மாதிரியாவே இருக்கே!'' என்றார்.

உச்சுக் கொட்டினாள் மகள்.

அம்மா மெதுவாக அருகில் அமர்ந்தாள். ''இந்தா பாரீ.. நர்த்தனா..! அப்பா உனக்குக் கல்யாணம் செய்யலாம்னு நினைக்கிறாரு..!'' என்றார்.

நர்த்தனா அமைதியாக இருந்தாள். மகள் சீறி விழப் போகிறாள் என்று நினைத்துக் கொண்டு வந்த அம்மா வுக்கு இது மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

''என்னடி.. பேசாம இருந்தா எப்படி? ஏதாவது ஒரு பதிலைச் சொல்லு..!'' என்றார் சாம்பசிவம்மாள்.

''என்ன..?! என்னத்தைப் பேசறது? பேசினா மட்டும் கேட்றப் போறீகளா? எப்படியோ.. யார் தலையிலயோ கட்றதுன்னு ஆச்சு.. என்னவோ.. செய்ங்க'' என்றாள்.

அம்மா ஆழமாக அவளைப் பார்த்தார்.

''என்னடி.. வெறுப்போட சொல்றியா?'' என்றார்.

''இல்லம்மா..! அப்படி இல்லே! இப்ப எ… பெருசா கல்யாணத்துல இன்ட்ரஸ்ட் இல்லே..! ஆ… எப்படியிருந்தாலும் செய்யத்தானே வேணும்! உ… களையும் யோசிக்கணும்.. இல்லே!'' என்றாள்.

அம்மாவின் முகம் மலர்ந்தது.

''சரிடி! இவ்வளவுக்கு.. யோசிக்கறியே! நல்லதுதான்…'' என்றார்.

மேலும் சற்று நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்… எழுந்த அம்மாவிடம் யதார்த்தமாகச் சொல்வது போல…

''ஏம்மா.. மாதவன் அத்தான்.. கூட நல்ல பை… இல்லே..!'' என்றாள்.

அம்மா நின்றார். மகளைக் கூர்ந்து பார்த்தார்.

''அப்படியா விஷயம்!'' என்பது போல் பார்த்தார்.

''சரிடி! நான் அப்பாகிட்டே பேசறேன்'' என்றார்.

''தாய் அறியாத சூலா'' என்பார்கள். ஆனால் தன் மக… விஷயத்தில் தாய் எதையும் அறிந்து கொள்ளவில்லை… என்று புரியவில்லை.

உற்சாகமாகப் போகிற அம்மாவின் முதுகைப் பரிதாப… மாகப் பார்த்தாள்.

உடனே அப்பாவிடம் பேசுவார். அப்பா உற்சாகமா… ஏற்பாடுகளைச் செய்வார் என்று தெரியும். இளவழக… எதிரில் நின்று ''இது நியாயமா? நர்த்தனா..!'' இப்படி நீ… நடந்து கொள்வதற்கு நான் செய்த தவறு என்ன?'' என்… கேட்பது போல ஒரு தோற்றம் தேன்றியது. ஆனால்… என்ன செய்ய முடியும்?

வாழ்க்கையில் சில தீர்வுகளை இப்படித்தான் செய்ய… வேண்டியிருக்கிறது.

ஒரு மணி நேரம் போயிருக்கும். மாதவன் உற்சாகமாக அவளிடம் தொடர்பு கொண்டான். உற்சாகமாகப் பேசினான். அவளும் உற்சாகம் இல்லையென்றாலும் எதையும் காட்டிக் கொள்ளாமல் பேசினாள்.

''அட்லீஸ்ட் மாதவன் அத்தானைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டாலாவது எதையும் மறைக்கவில்லை என்ற உறுத்தலில்லாத வாழ்க்கையை வாழலாம்'' என்று எண்ணிக் கொண்டே செல்போனை ஆப் செய்தாள்.

* * *

''சரி.. சரி.. அந்த ரேட்லயே முடிச்சடுங்க'' என்று போனை வைத்தார் மகாதேவன்.

மனைவியிடம் இருந்து போன் ''ம்..'' ''ம்..'' என்று கேட்டவர் முகத்தில் மலர்ச்சி.

''அப்படியா? ஒத்துகிட்டாளா..? சரி.. நல்லதாப் போச்சு.. இனி.. ஏற்பாடுகளை ஆரம்பிச்சுர வேண்டியது தான். மாதவன் பேரைச் சொன்னாளா? சும்மா.. பேச்சுவாக்கில சொல்லியிருக்கப் போறா.. நல்லாத் தெரிஞ்சுக்க..! அவதான் என்கிட்டே தெளிவாப் பேசறதில்லையே..'' என்றார்.

அந்தப் பக்கம் சாம்பவி என்ன சொன்னாரோ தெரியவில்லை.

''இத பாரு.. சாம்பவி! இது கல்யாணம் இதுல அவளோட விருப்பம் இல்லாம நாம எதுவும் செய்ய முடியாது. கூடவும் கூடாது. நல்லாத் தெளிவாப் பேசித் தெரிஞ்சுக்க'' என்றார்.

பொதுவாக எல்லா வீடுகளிலும் பெண் குழந்தைகள் நிறைய அப்பாவிடம்தான் பேசுவார்கள் என்பார்கள்.

ஆனால் ஏனோ தங்கள் வீட்டில் தனக்கும் மகளுக்கும் அவ்வளவாகப் பேச்சு வார்த்தை இல்லை என்பது அவருக்கு ஒரு குறைதான். ஆனால் மகள் தன்னைப் பற்றி ஒரு கருத்து வைத்திருப்பாள் என்பது அவர் எதிர்பாராதது.

வீட்டில் மனைவியிடமோ, மகளிடமோ நடந்த பிஸினஸ் விஷயங்களை அவர் பேசுவதில்லை. ஆனால் அதற்கு மகள் இன்னொரு பரிமாணம் வைத்திருப்பாள் என்று அவர் மனத்தில் தோன்றவில்லை.

"சரி..! பொண்ணுக மனசு.. விதவிதமா இருக்கும். நம்ம புள்ளை இப்படி..." என்று எண்ணிக் கொண்டார். யாருடனோ பேசி விட்டு தொலைபேசியின் ரிசீவரை அதன் தொட்டிலில் வைத்து விட்டு நிமிர்ந்தார்.

எதிரே ஒரு இளைஞன் வந்து நின்றான். அவனை எங்கேயோ பார்த்த மாதிரி இருந்தது. "வாங்க.. தம்பி!" என்று வரவேற்றார்.

"சார்! நான் உங்ககிட்டே பேசணும்!"

"சொல்லுங்க..!"

"உங்க பொண்ணு கல்யாண விஷயமா!" என்றான் அந்த இளைஞன்.

அந்த இளைஞன்..!

இளவழகன் அல்ல..!

15

"ஏண்டி நர்த்தனா! என்னமோ க்ளோஸ் ரிலேடிவ்ஸ் கல்யாணம் பண்ணிக்கக் கூடாதுன்னு சொல்லுவே! இப்ப நீயே கல்யாணத்துக்கு க்ரீன் சிக்னல் காட்டியிருக்கே" என்றாள் தோழி சுரேகா.

நர்த்தனாவின் முகத்தில் ஒரு கணம் நிழல் படிந்து மறைந்தது. அவசர அவசரமாகத் தன் முக பாவங்களை மாற்றிக் கொண்டாள்.

"'தெரியாத தேவதையை விட தெரிஞ்ச பேயே மேல்' என்று ஒரு பழமொழி இருக்குல்ல. அதான் மாதவன் அத்தான் ஓரளவுக்கு என்னோட இன்ட்ரஸ்ட்டைப் புரிஞ்சுக்கறார். அதனால லைஃப் நல்லாருக்கும்னு தோணுது" என்றாள் நர்த்தனா.

"அதுவும் சரிதான்!" என்று ஒத்துக் கொண்டாள் சுரேகா.

"எப்படியோ.. பூந்துறை கிராமம் உன்கிட்டே பாதிப்பை ஏற்படுத்திருச்சு.." என்றாள் ஷைலஜா.

"ம்..!" என்று மகிழ்ச்சியாகச் சிரிப்பது போல நடித்தாள் நர்த்தனா. ஆனால் உள்ளுக்குள்ளே 'பாதிப்பா? என் வாழ்க்கையையே புரட்டிப் போட்டுருச்சே..!' என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

"அது சரி..! ஏற்கனவே பார்த்த மாப்பிள்ளைதானே.. அதுக்கப்புறம் எதுக்கு இந்தப் பெண் பார்க்கும் படலம் எல்லாம்.." என்றாள் சுரேகா.

"சொன்னாக் கேட்க மாட்டேங்கறாங்களே.." என்றாள் நர்த்தனா. மேலும் தொடர்ந்து சொன்னாள்.

"இல்லடி! எங்க ஃபேமிலியில ஒரு வழக்கம்..! பெண் பார்த்து முடிச்சாலும் கூட உறவுக்காரங்களாவே இருந்தாலும் கூட நிச்சயத்துக்கு முன்னாடி மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரங்க ஒரு நடை வருவாங்க! அப்புறம் பொண்ணு வீட்டுக்காரங்க ஒரு நடை வருவாங்க..!" என்றாள்.

"ஓஹோ..! எப்படியோ உறவுக்காரங்களுக்… பிரண்ட்ஸ்க்கும் ஓசியில் டிபன் கிடைக்கும். இல்லே… என்று சிரித்தார்கள் தோழிகள்.

விளையாட்டாகப் பேசிக் கொண்டே இருந்தா… நர்த்தனாவின் மனதுக்குள் ஒரு எண்ணம் ஓடிக் கொண்… இருந்தது.

"இருந்தாலும் இந்த விஷயங்கள் இவ்வளவு வேக… நடக்க வேண்டாம். என்னவோ.. தான் எப்போது… வாயைத் திறப்போம். உடனே பையனைப் பார்த்து கா… யத்தை முடித்து விடலாம்" என்பது போல் பெற்றோர்க… இருவரும் வேகமாகக் காரியங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்… விட்டார்கள்.

பத்து நாட்கள் கூட ஆகியிருக்காது. பெற்றோர்க… இருவரும் அடிக்கடி கிராமத்துக்குப் போய் விட்டு வந்… தார்கள்.

கூடி ரகசியமாய்ப் பேசினார்கள். அப்பா இப்போது… ஏனோ மிகவும் சுமுகமாக இருந்தார். அடிக்கடி வந்து… பேசினார்.

"அம்மா...! இருக்கிறதெல்லாம் உனக்குத்தான் ஆனா… கல்யாணத்துக்கு என்ன செய்யறோம்கறது முக்கியம். அதனால உனக்கு என்னென்ன நகை வேணுமோ… வாங்கிக்க.. என்னென்ன துணி மணி வேணுமோ… வாங்கிக்க..." என்றார்.

"சரிப்பா...!" என்றாள்.

மாதவன் அத்தானிடம் சொல்லி மெதுவாகக் கோய… முத்தூருக்கு ஓடி வந்து விட வேண்டும். [illegible]

கிராமத்தில் இருந்தால் எப்படியும் இளவழகனை சந்திக்க வேண்டி வரும். என்ன இருந்தாலும் மனதின் ஓரத்தில் வலிக்கத்தான் செய்யும் என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

"ஏண்டி... ராசாத்தி... இந்த மாட்டலைப் போட்டிருக்கலாம் இல்லே.." என்று வந்தார் சாம்பவி.

"போம்மா! இப்பப் போட்டிகிட்டிருக்கிற நகைகளே கனக்குது. எல்லாம் தெரிஞ்சவங்கதானே. வேண்ணா.. மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரங்ககிட்டே இவ்வளவு நகையிருக்குதுன்னு பொட்டியெல்லாம் எடுத்துக் காட்டிரு..." என்றாள் கடுப்பாக.

"என்னமோ... உன்ற இஷ்டம்" என்று முணுமுணுத்து விட்டுப் போனார் அம்மா.

வீடு கலகலப்பாக இருந்தது. பெற்றோர்களின் மகிழ்ச்சியைப் பார்க்க அவளுக்கும் ஒரு புறம் மகிழ்வாகத்தான் இருந்தது.

"சரி..! எல்லாருக்கும் நினைத்ததெல்லாம் கிடைத்து விடவா போகிறது? இளவழகனுடன் ஒரு விதமான தாழ்வு மனப்பான்மையுடன் வாழ்க்கை நடத்துவதைக் காட்டிலும் மாதவனுடன் நான் இப்படித்தான் என்று வாழ்க்கை நடத்திவிட்டுப் போகலாம்" என்று தோன்றியது.

"ஏய்! மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரங்க வர்றாங்க" என்று உற்சாகமாக வந்தாள் சுரேகா.

நர்த்தனா தனது அறை ஜன்னல் திரை வழியாகப் பார்த்தாள். உள்ளேயிருந்து பார்த்தால் தெரியும் வண்ணமாக இருந்தது. அந்த திரைச்சீலை.

இரண்டு மூன்று கார்கள் ''சர்'' ''சர்''ரென்று வ...
நின்றன.

முதல் காரிலிருந்து மாதவனும் அவனது பெற்றோ...
இறங்கினார்கள்.

இரண்டாவது காரில் இருந்து இறங்கியவர்களை...
பார்த்தவுடன் நர்த்தனாவின் முகம் இருண்டு போனது.

* * *

''அப்பா.. எதுக்குப்பா... நிச்சயதார்த்தத்துக்கே இ...
தடபுடல்'' என்று கெஞ்சினாள் நர்த்தனா.

''இத பாரும்மா! மாப்பிள்ளை யாருன்னு சொன்...
தோட சரி.. உன் வேலை முடிஞ்சுது. அதுக்கப்பு...
கல்யாணம் எப்படி நடத்தறதுங்கறதெல்லாம் எ...
இஷ்டம். நீ சாப்பிட்டு நிம்மதியா இரும்மா...'' என்...
அப்பா.

நிச்சயதார்த்தத்துக்கே ஐநூறு பேருக்கு மேல் அழை...
திருந்தார் மகாதேவன். தொழில் முறை நண்பர்களை...
எல்லாம் அழைத்திருந்தார்.

''அம்மா! இவருதான் கங்காலால் சேட்! நம்ம மும்பை...
ஏஜண்ட். நாம காட்டன் பிஸினஸ்தானே பண்றோம்...
அதுல நமக்கு ரொம்ப முக்கியமானவர்'' என்று அறி...
முகப்படுத்தினார்.

''ஆமாடா பேட்டி! உங்கோ அப்பா.. லேசுப்பட்ட ஆ...
இல்லே! ஃபோன் மேல உட்கார்ந்தே.. பேசி முடிக்கும்...
இப்டி ஒரு ஃபோன்.. அப்டி ஒரு ஃபோன் போட்டா லேக்...
கணக்கா டீலிங் முடிக்கும்..!'' என்று சிரித்தார் கங்கா...
லால் சேட்.

அவர் அந்தப் பக்கம் போனவுடன் ''எம்ப்பா! ஃபோன் மேல உட்கார்ந்தா ஃபோன் உடைஞ்சுராது...'' என்று சிரித்த மகளை ஆழப் பார்த்தார் மகாதேவன். அவரும் சிரித்தார். ''ஃபோன் உடையறது இருக்கட்டும்மா! கங்காலால் சேட் நம்ம தமிழைக் கடிச்சுத் துப்பறதையும் பாத்தியா...'' என்றார்.

''அது சரி....! நம்மாளுங்க டி.வியில உடைக்கிற தமிழை விடவா... மோசமாப் போச்சு...!'' என்றாள்.

''அதானே...!'' என்ற அப்பா இன்னொரு தொழில் முறை நண்பரை அறிமுகப்படுத்தினார்.

நர்த்தனாவுக்குத் தோன்றியது. ''அப்பாவுக்கு தன் சந்தேகம் பற்றி யாரோ சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதனால் தான் நான் தப்பா சம்பாதிக்கலைம்மா! பாரு என் பிஸினஸ் நண்பர்களை'' என்று வரிசையாக அறிமுகப் படுத்துகிறாரோ என்று தோன்றியது. இருந்தாலும் தனக்கு வரவேண்டிய விடை இன்னும் வந்து சேரவில்லை என்று தோன்றியது.

அழகான நீல வண்ணப் புடவையில் ஆங்காங்கே நட்சத்திரம் போல ஜொலிக்க மிக அழகாக நின்றிருந் தாள் நர்த்தனா. முகத்தில் எந்த விதமான வருத்தமும் இருக்கவில்லை. மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தாள்.

மண்டபத்தில் இருந்த மேடையில் ஒரு நாற்காலியில் அவளை அமர வைத்திருந்தார்கள்.

''மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரர் வாங்க!'' என்று அழைத் தார்கள் சடங்குகளை முன்னின்று நடத்திய பெண் மணிகள்.

மாப்பிள்ளை வீட்டார் வந்து புடவையை வைத்து கொடுக்க நர்த்தனாவை அழைத்துப் போய் புட மாற்றி அழைத்து வந்தார்கள்.

இரு வீட்டுப் பெரியவர்களும் இரண்டு பக்கமும் அமர்ந்து வெற்றிலை பாக்கு வைத்து வேடிக்கை பே திருமண நாள் நிச்சயித்தார்கள். அவர்கள் பேசிக் கொ வேடிக்கைப் பேச்சுக்கு எல்லாரும் சிரித்தார்கள்.

நர்த்தனாவின் பார்வை மெல்ல மண்டபம் முழு சுற்றி வந்தது.

சரியாக நான்காவது வரிசையில் சுவற்றோரமாக இ வழகன் அமர்ந்திருந்தான். இந்தப் பக்கம் சண்முகசுந்தரம்

நர்த்தனாவின் பார்வை தன்னையுமறியாமல் அவ முகத்தில் பதிந்து மீண்டது அவனும் அதே போல பார்த்தான். பார்வையை எடுக்க முடியாமல் திணறியவ சட்டென்று தலையைக் குனிய முற்பட்டாள்.

பார்வையைத் திருப்பிக் கொண்ட அந்தக் கணத்தில் இடையில் மாதவன் மேல் பார்வை சென்றது.

அவனும் ஆழப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். மீண் டும் ஒரு முறை நர்த்தனாவின் முகத்தில் தடுமாற்றம்.

''பட்''டென்று தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். சாம்பவியும் மகாதேவனும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

மாப்பிள்ளை வீட்டார் சார்பாக மாப்பிள்ளைக்கு சகோதரி உறவுள்ள ஒரு பெண் பெண்ணின் மடியில் தேங்காய் பழம், வெற்றிலை பாக்கு எல்லாவற்றையும் வைத்து மடி நிரப்பினாள். அதற்கு முன்பாக ஏழு பேர் சுமங்கலிப் பெண்கள் நலங்கு வைத்தார்கள்.

''சரி... எழுந்திரு!'' என்றார்கள். எழுந்தாள். ''சபையைக் கும்பிட்டுக்கோ..!'' என்றார்கள். அந்த மூட்டையைக் கையில் பிடித்தபடியே கும்பிடு போட்டாள்.

சடங்குகளை முன்னின்று நடத்திய பெண்மணிகள் இருவரும் பெண்ணின் பெற்றோர்களிடம் சொன்னார்கள்.

''நிச்சயதார்த்தம் முடிஞ்சுது. இனிமே ரிசப்ஷன் ஏற் பாடுகள்ளாம் பண்ணிக்கலாம்...'' என்று திரும்பி நர்த்த னாவிடம் சொன்னார்கள்.

''நர்த்தனா..! நீயும் ரிசப்ஷன் சாரி வேண்ணாக் கட் டிக்கோ..!'' என்றார்கள்.

நர்த்தனா உள்ளே போய் உடைமாற்றிக் கொண்டு வந்தாள். ஏதோ கனவில் நடப்பதைப் போல நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

''எம்ப்பா! மாப்பிள்ளை... தயாரா..? மாப்பிள்ளையை வரச் சொல்லுங்க...'' என்று குரலெழுப்பினார்கள் பெரியவர்கள் இருவர்.

எல்லாருடைய பார்வையும் மாப்பிள்ளையின் மேல் படிந்தது. ''அதான்.. நாளைக்கு காலையிலேயே கல்யாணமாச்சு..''என்று மாப்பிள்ளை முணுமுணுப்பது தெரிந்தது.

''அதெல்லாம்.. அந்தக் காலம் இப்பத்தான் கல்யாணத் துக்கு முதல் நாளே ஒண்ணா உட்கார வச்சர்றாங்களே.. எழுந்திரப்பா..'' என்றார்கள் நண்பர்கள்.

மாதவன் எழுந்தான். எழுகிற மாதவனை இளவழகன் ஆழமாகவும், அழுத்தமாகவும் பார்த்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தான்...

16

மேடையில் காட்சிகள் மளமளவென்று மாறிக் கொண்டிருந்தன. மணமகனும், மணமகளும் அமர்கிற மாதிரி சேர்கள் கொண்டு வந்து போடப்பட்டன.

எழுந்தான் மாதவன்! நேராக மேடைக்குள் செல்லாமல் வேறொரு இடத்துக்குச் சென்றான்.

"எழுந்திரப்பா.. நீயும் வா!" என்றான்.

"வேண்டாம்ப்பா..! நம்ம கிராமத்துல இதெல்லாம் வழக்கம் இல்லே! அதான் நாளைதான் காலையில் கல்யாணம் நடக்குதே!" என்றான் மாப்பிள்ளை.

"இல்லல்லே... நீ வா!" என்று கையைப் பிடித்து இழுத்தான் மாதவன்.

"ஆமப்பா! எழுந்திருச்சு போ! இத பாரு... நர்த்தனா... ரெடியா வந்தாச்சு..." என்றான் சண்முகசுந்தரம்.

சிரித்துக் கொண்டே எழுந்தான் இளவழகன். ஆம்... இளவழகன்தான்!

நர்த்தனா வாய் கொள்ளாத புன்னகையுடன் தோழிகள் புடைசூழ வந்து கொண்டிருந்தாள்.

இளவழகன் எழுந்து போய் அருகே அமர்ந்தான். "மாலை... மாலை..!" என்று யாரோ குரல் கொடுக்க இரண்டு பேருக்கும் வரவேற்புக்கான மாலை கொண்டு வந்து கொடுத்தார்கள்.

இளவழகன் அமரவும் நர்த்தனா அருகே வந்து அமர்ந்தாள்.

"ஐயே! என்ன ரொம்பத்தான் பிகு பண்றீங்க!" என்றாள் மெல்லிய குரலில்.

"நம்பீட்டியா? அதெல்லாம் சும்மா பாவ்லா... கண்டுக்காதே!" என்றான்.

"அதானே பார்த்தேன்..." என்றாள் நர்த்தனா.

"பின்னே? தப்பிச்சு ஓடலாம்னு பாத்தே! விடுவமான்னு விரட்டியில்லே புடிச்சிருக்கோம்..." என்றான் இளவழகன்.

"உங்ககிட்டேயிருந்து தப்பிக்கறது இருக்கட்டும். என்கிட்டே இருந்தே என்னால தப்பிக்க முடியலை..." என்றாள் நர்த்தனா.

"ஆயுசு கால பந்தம் நர்த்தனா. தப்பிக்கவே முடியாது" என்று முணுமுணுத்தான்.

காதலுடன் அவளைப் பார்த்து சிரித்தான். வீடியோவில் அதை ஃப்ரீஸ் செய்தார்கள். சபையே நமுட்டுச் சிரிப்பு சிரித்துக் கொண்டது.

* * *

சண்முகசுந்தரம் தன்னைச் சந்திக்க வந்தவுடன் கொஞ்சம் திகைத்துத்தான் போனார் மகாதேவன்.

முதலில் நினைவுக்கு வரவல்லை என்றாலும் நர்த்தனா அடிபட்ட அன்றைக்கு எல்லா உதவிகளும் செய்தவன் என்பது நினைவுக்கு வர "வாங்க தம்பி" என்று வரவேற்றார் மகாதேவன்.

சற்று நேரம் பொதுப்படையாகப் பேசிய சண்முகசுந்தரம் விஷயத்துக்கு வந்தான்.

"சார்! உங்க பொண்ணுக்கு மாப்பிள்ளை பாக்கறீங்களாமே..!" என்றான்.

"ஆமப்பா! ஆனா... கிட்டத்தட்ட யாப்பிள்ளை... யான மாதிரித்தான். நம்ம யாதவன்தான்" என்றா... சாகமாக.

"தப்புப் பண்றீங்க... சார்!" என்றான் சண்முகசுந்...

திகைத்துப் போனார் மகாதேவன் "என்னப்பா சொல்றே..." என்றார்.

"ஆமா.. சார்! உங்க பொண்ணு அவனை நினை... கிட்டு ஊரை விட்டு வாலை" என்றான்.

மகாதேவன் திடுக்கிட்டுப் போனார். சுதாரித்துக் கொண்... டார். தனது இத்தனை நாள் தொழில் வாழ்க்கையி... எத்தனை பேரைப் பார்த்திருப்பார். எத்தனை வித... சூழ்நிலைகளை சந்தித்திருப்பார்.

"கொஞ்சம் விவரமாச் சொன்னாத் தேவலை" எ... றார்.

"கண்டிப்பாச் சொல்றேன்..." என்றான். மேலு... தொடர்ந்து சொன்னான்.

"சார்... நம்ம பூந்துறை கிராமத்துல திருமலைச்சா... அய்யாவோட பையன் இளவழகன் இருக்காரில்லே..."

"ஆமா.. ரொம்பப் பெரிய இடமாச்சே...!"

"ஆமா.. சார்! இளவழகனுக்கு உங்க பொண்ணு மே... இன்டரஸ்ட். ரெண்டு நாளைக்கு முன்னாலே உங்... பொண்ணுகிட்டே நேரடியா விஷயத்தைச் சொல்லிட்... டான். அன்றைக்குத்தான் உங்க பொண்ணு ஊரை விட்டுக் கிளம்புச்சு..." என்றான்.

மகாதேவன் ஒருவித மௌனத்துடன் உள்வாங்கிக் கொண்டார். பிறகு மெதுவான குரலில் சொன்னார்.

"ம்...! அப்படின்னா... பொண்ணுக்கு விருப்பமில்லேன்னுதானே அர்த்தம்..." என்றார்.

"அதுதான்.. சார்... இல்லை..! பொண்ணுக்கு ரொம்ப விருப்பம்.. ஆனா.. அதுக்கு ஒரு தாழ்வு மனப்பான்மை..."

"என் பொண்ணுக்குத் தாழ்வு மனப்பான்மையா? என்னப்பா சொல்றே?"

"ஆமா.. சார்! நீங்க நம்பித்தான் ஆகணும். இதைச் சொல்றதுக்கு சங்கடமா இருக்கு. ஆனா... சொல்லித் தான் ஆகணும். நம்ம பூந்துறை கிராமத்துல உங்களைப் பத்தி ஒரு பேச்சிருக்கு..." என்றான்.

மகாதேவன் முகத்தில் எந்த உணர்வையும் காட்டாமல் கவனமாக கேட்கத் தொடங்கினார்.

சண்முகசுந்தரம் தயங்கினான்.

"பரவால்லை சொல்லப்பா..! பேச்சுன்னு வந்தாச்சு. இனித் தயங்கி என்ன ஆகப் போகுது.." என்றார்.

"அதாங்கய்யா! நீங்க.. திடீர்ன்னு ஏதோ கிளம்பி வந்துட்டதாகவும் திடீர்ப் பணக்காரரா ஆன மாதிரியும் அந்தப் பணம் எப்படி வந்த பணமோன்னு ஒரு பேச்சு இருக்கு. ஜனங்களுக்கென்ன.. வாய் புளிச்சுதோ.. மாங்கா புளிச்சுதோன்னு பேசுவாங்க" என்றான்.

.........!

"நம்ம நர்த்தனா.. சிஸ்டருக்குமே அது மாதிரி ஒரு சங்கடம் இருந்திருக்கும் போல."

"ஓ..."

"ஆமங்கய்யா..! இளவழகன் தன்னோட மனசுல நர்த்தனா இருக்கறதைச் சொன்னவுடனே அது "உங்

களுக்கு நான் தகுதியில்லேன்னு'' தான் அழுதிருக்கு இஷ்டமில்லேன்னு சொல்லலே...'' என்றான்.

''ம்..!'' என்றார் மகாதேவன். முகபாவம் தீவிர சிந்தனைக்கு மாறியது. ஒரு நிமிடம் கழித்த பிறகு ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டார். பிறகு ''ஆனா.. அவதானே மாதவனோட பேரையே சொன்னா..'' என்றார்.

''அய்யா..! எங்க ஊர்ல நடந்ததை நான் சொல்றேன். எப்பவும் எங்க ஆபீசுக்கு வரும் என்னை அண்ணான்னு கூப்பிடும். மாதவனோட போன வாரம் வந்தப்ப கூட கலாட்டா பண்ணினேன். என்னம்மா.. மாதவன் முறைப் பையனா.... அப்படீன்னு அதுக்கு என்ன சொல்லுச்சு தெரியுமா. ''சுந்தரண்ணா..! நெருங்கின சொந்தங்கள்ல கல்யாணம் பண்ணக் கூடாது தெரியுமா? எனக்கு மாதவன் அத்தான் மேல அந்த மாதிரி இன்ட்ரஸ்ட் இல்லேன்னு..'' என்றான்.

''ஓஹோ..!'' என்றார் மகாதேவன். பிறகு ''இப்ப என்ன எனக்குப் பணம் எப்படி வந்ததுன்னு தெரியணும். அதானே விஷயம்?'' என்றார்.

''அய்யா.. எனக்கோ.. இளவழகனுக்கோ.. அது தெரியணும்ன்னு இல்லே! ஆனா.. உங்க பொண்ணுக்கு அப்படி ஒரு தேவை இருக்குன்னு நினைக்கறேன்'' என்றான்.

மேலும் சற்று நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டுக் கிளம்புகிற நேரம்.

''தம்பி! இளவழகன் நம்பர் குடு..'' என்றார். சுந்தரத்தின் முகம் மலர்ந்தது.

''அய்யா!'' என்றான்.

''ஆமா... தம்பி! என் பொண்ணு இதுவரைக்கும் கேட்டதெல்லாம் வாங்கிக் குடுத்திருக்கேன். அவ வாழ்க்கை. அதுல போய் விளையாடுவேனா?'' என்றார்.

அடுத்த ஒரு மணி நேரத்திற்குள் இளவழகன் வந்து நின்றான்.

மனம் விட்டுப் பேசினார்கள் இருவரும். பேசி முடிந்த மறுநாளே திருமலைச்சாமியை போய் சந்தித்தார் மகாதேவன்.

மகாதேவன் வரப் போகிறார் என்றவுடனே காவேரியம்மாள் கணவனிடம் பேசினார்.

''என்ன புள்ளே... இப்படிச் சொல்றே? அவங்க வேற ஆளுக... நாம வேற ஆளுக...'' என்றார் அவர்.

''இத பாருங்க! நம்மளுக்குக் கல்யாணமான நாள்லே இருந்து நான் எனக்குன்னு எதுவும் உங்ககிட்டே கேட்டதில்லே. இப்பக் கேட்கறேன். என்ற மகனுக்கு வாழ்க்கையில சந்தோஷம் குடுங்க! ரெண்டு நாளா அந்தப் பொண்ணு ஊருக்குப் போன நாள்ல இருந்து எப்படிக் கருத்தழிஞ்சு போய்க் கிடக்கறான் பாருங்க..!'' என்றார் கெஞ்சுதலாக.

திருமலைச்சாமியும் தான் கவனித்திருந்தார். முதல் நாள் கூட ''என்ன உன்ற மகன் ஒரு மாதிரியா நடமாடிக் கிட்டிருக்கிறான்'' என்றார்.

''என்னவோ தெரியலே'' என்றார் காவேரியம்மாள்.

மகாதேவனிடம் பேசிவிட்டு வந்த மகன் காவேரியம்மாளிடம் சொல்ல வேண்டிய நேரம் வந்து விட்டதை உணர்ந்து அந்த அம்மாளிடம் சொன்னான்.

''அம்மா! எனக்குப் புடிச்ச.. பொண்ணா... மட்டும் இருந்தாப் போதும். அப்பாகிட்டே பேசறேன்னு

சொல்லியிருக்கே..'' என்று பீடிகை போட்டான். நடந்த யெல்லாம் சொன்னான். அதனால்தான் காவேரி மாளும் கணவனிடம் இப்போது பேசினார்.

ஒரு வழியாகத் திருமலைச்சாமி சம்மதம் சொன்ன இதற்கிடையில் மாதவனும் சில வேலைகள் செ திருந்தான்.

நர்த்தனா கல்யாணத்துக்கு சம்மதித்து விட்டா என்றும் ஜாடை மாடையாக தன் பெயரைச் சொல் யிருக்கிறாள் என்று தெரியவும் முதலில் மகிழ்ச்சியா இருந்தாலும் பிறகு யோசித்தான்.

எதற்காக இப்படி அவசரமாக முடிவெடுக்க வேண் டும்? நான் என்ன ஃபில் இன் தி பிளாங்ஸ்'' மாதி இடத்தை நிரப்புகிற ஆளா? நர்த்தனா.. நல்லவள்தா பொருத்தமான நல்ல காரணம் இருந்தால் திருமண செய்து கூட அவளோடு வாழலாம்தான். எத்தனை பே விவாகரத்து முடித்து மறுமணம் செய்து கொள்கிறார்க ஆனால் நர்த்தனாவின் விஷயத்தில் இளவழகனும் நர்த்தனாவும் சேர்வதற்கான வாய்ப்புகள் இருப்பதாகவே தோன்றியது. அதனால் அவனே இளவழகனிடம் போய் பேசினான்.

அதற்குப் பிறகுதான் சண்முகசுந்தரத்தை மக தேவனைச் சந்திக்க அனுப்பினான் இளவழகன். பெண் பார்க்கப் போகிற அந்த நாளில் கூட ஏதோ மாதவன்தான் வரப் போகிறான் என்பது போலவே விஷயங்களை நடத்தினார்கள்.

மாதவனின் தாய்க்கு மட்டும் கொஞ்சம் வருத்த பெரிய இடம் கை விட்டுப் போகிறதே என்று. ஆனா

மாதவன் அமர்ந்து பேசி அம்மாவை ஒத்துக் கொள்ளச் செய்தான்.

சுற்றிலும் பெண்கள் அமர்ந்திருக்க மேலுக்கு சிரித்துக் கொண்டிருந்த நர்த்தனா பெண் பார்க்க மாப்பிள்ளை வீட்டார் வர அந்த நாளில் ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்த போது முதல் காரில் இருந்து மாதவனும் பெற்றோரும் இறங்கினார்கள்.

இரண்டாவது காரில் இருந்து இளவழகன் சண்முக சுந்தரம், அவனுடைய பெற்றோர்களுடன் இறங்கியபோது திடுக்கிட்டுப் போனாள்.

ஊர்க்காரர்கள், பெரியவர்கள் என்ற முறையில் வந் திருக்கிறார்கள் போல இருக்கிறது என்று தான் நினைத் தாள். ஆனால் இளவழகன் தான் மாப்பிள்ளை என்ற போது குழம்பிப் போனாள்.

''அப்பா..!'' என்று அப்பாவிடம் ஏதோ கேட்க முனைந்த போது அப்பா...

''அம்மா...! ஒண்ணும் பேசாதே! அப்புறமா.. மாப்பிள் ளையே எல்லா விளக்கமும் சொல்லுவாரு'' என்றார்.

மாப்பிள்ளையும் புறப்படுகிற போது எட்டிப் பார்த் தான். ஆனால் விளக்கம் எதுவும் சொல்லவில்லை. அவன் அவளைப் பார்த்தான்.

''என்னம்மா.. இந்த முழி முழிக்கறே.. நான்தான் இளவழகன்.. மாப்பிள்ளை!'' என்று அரை வட்டமடித்து தன்னை வேறு காட்டிக் கொண்டான்.

அவள் மலங்க மலங்க விழிக்க.

''முழிக்காதே!'' கல்யாணம் பத்தே நாள்ல! அப்புறம் தேன் நிலவுல வச்சு எல்லா விளக்கமும் சொல்றேன். ஆனா..

ஒன்று நிச்சயம் இனிமே என்கிட்டே.. இருந்து [illegible] முடியாது" என்று மெல்ல அவள் கன்னத்தில் [illegible] விரலால் சுண்டிவிட்டுப் போனான்.

அதே போல விழித்துக் கொண்டு கன்னத்[illegible] தடவிக் கொண்டு நின்றாள் நர்த்தனா.

17

இளவழகன் தனது ஆள் காட்டி விரலாலும் [illegible] விரலையும் வைத்துக் கொண்டு அளவெடுத்தான். "[illegible] ஜாண்.. இரண்டு.. ஜாண்... கிட்டத்தட்ட ஒரு [illegible] இவ்வளவு தூரத்தில் உட்கார்ந்துகிட்டு விளக்கம் கேட்[illegible] என்ன செய்யறது?" என்றான்.

அவள் செல்லமாக முறைத்தாள். "சரி.. அதான் நேற்[illegible] ஃபர்ஸ்ட் நைட் முடிஞ்சாச்சே.. இன்னும் என்ன?"

"இன்னும் என்னவா? எவ்வளவு இருக்கு."

"அதான் வாழ்க்கை பூராவும் கூடத்தானே இருக்க[illegible] போறேன். எனக்குத் தலையே வெடிச்சுடும் போல இருக்கு."

"ஐய்யோ! என் அழகுச் சிலையே! உன் தலை வெடிச்சா என் இதயமே வெடிச்சுடுமே..! இத்தனை பாடு எதுக்கு. கொஞ்சமே.. கொஞ்சம் கிட்டக்க வா.." என்றான்.

சிரித்துக் கொண்டே நெருங்கி அமர்ந்தாள்.

"சொல்லுங்க..ன்னா..!" என்றாள்.

"சரி.. சொல்றேன்.." என்றான். சொன்னான்.

* * *

இளவழகனைப் பார்த்தவுடனே மகாதேவன் மனம் குளிர்ந்து போனார். "எங்கே வராமல் போய் விடுவானோ" என்று நினைத்திருந்தார்.

"தம்பி! எங்க வராம விட்டுடுவீங்களோன்னு நினைச்சேன்.. வந்துட்டீங்க!" என்று வரவேற்றான்.

"வாழ்க்கைப் பிரச்சனையாச்சே! அப்படி வராம விட்டுடுவேனா...." என்று சிரித்தான். அந்தச் சிரிப்பில் அவர் மனமே கொள்ளை போனாற் போல இருந்தது. அந்தப் பழைய நாட்கள் அவருக்குள் ஓடியது.

* * *

மகாதேவனுக்கு திடீரென்று அந்த நள்ளிரவில் ஃபோன் வந்தது எடுத்தான்.

அப்போதெல்லாம் ஊருக்குள் ஒன்றிரண்டு பேரிடம் தான் ஃபோன் இருந்தது. அதிலே அவரும் ஒருவர்.

ஐந்து ஏக்கர் நஞ்சை நிலம் வைத்திருந்தார். அவருக்கு அது போதுமானதாய் இருந்தது. பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முந்திய கதை.

ஃபோன் எடுத்தார். "தம்பி! நான் பஞ்சவர்ணம் பேசறேன்" என்று குரல்.

"அக்கா!"என்று பாசம் பீறிட்டுக் கிளம்பியது. ஆனால் உள்ளே தயக்கமும் கிளம்பியது. காலம் ஓடி விட்டாலும் அக்கா செய்த காரியத்தால் ஊருக்குள் தலை நிமிர்ந்து நடமாட முடியாமல் தவித்ததும் நினைவு வந்தது. அவன் ஃபோனை வைத்து விட முயல்கையில் அவரது தயக்கம் உணர்ந்தாற் போல. பஞ்சவர்ணத்தின் குரலில் ஒரு அவசரம் தெரிந்தது.

"தம்பி! வச்சராதே! ரொம்ப ஆபத்தான நிலைமையில் இருக்கேன். உடனே வா..!" என்றார்.

சொந்த சகோதரியல்லவா! சொந்த இரத்தம் விட்டு விட மனம் வரவில்லை.

"எங்க இருக்கே?" என்றார்.

"இங்க... சாவித்திரி.. வீட்ல..! என் ஃபிரண்டு தெரியில்ல.." என்றார்.

"சரி... வர்றேன்" என்று தனது பைக்கை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பினான்.

பஞ்சவர்ணம் எட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்... விருப்பப்பட்டு திருமணம் செய்து கொள்கிறேன் என்று வீட்டை விட்டு வெளியேறினாள். அதிலும் அவள் திருமணம் செய்து கொண்டது ஏற்கனவே திருமணமான ஆண் ஒருவரை. அதனால் குடும்பத்தவர்கள் வெறுத்தது போல ஒதுங்கிவிட்டார்கள்.

கோயமுத்தூரிலேதான் எங்கோ குடியிருந்தாள் என்று கேள்வி. ஆனால் மகாதேவன் குடும்பத்தில் இருந்த யாரும் தொடர்பு வைத்துக் கொள்ளவில்லை.

இப்போது திடீரென்று இப்படி அழைக்கிறாள். நள்ளிரவில் அப்படிப் போய் இறங்குவதற்கும் கொஞ்சம் கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் வேறு வழியில்லை.

மகாதேவன் போய்ச் சேர்ந்த போது சாவித்திரியும் அவர் கணவரும் கூட விழித்துக் கொண்டு காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"தம்பி!" என்று கண்ணீர் வடித்தாள் பஞ்சவர்ணம். பாசப் பரிமாற்றங்களுக்குப் பிறகு சாவித்திரியின் கணவர் சொன்னார் தியாகராஜன் பஞ்சவர்ணத்தின் கணவர்

"மகாதேவன்.. தியாகராஜன் நமக்கு வேண்டியவர் தான். நல்லவரு. அவருக்கு முதல் வைஃப் சரியில்லை. கிட்டத்தட்ட ராட்சஸி. உங்க சிஸ்டரோட பொறுமை பார்த்துத்தான் அவர் விரும்பியது. நடந்தது நடந்து போச்சு.. விடுங்க.. இப்ப தியாகராஜன் ரொம்ப உடம்பு சரியில்லாம இருக்காரு. என்னைக் கூப்பிட்டுப் பேசினாரு. பஞ்சவர்ணத்துக்கு ஏதாவது ஒரு விதத்துல பண வசதி ஏற்பாடு பண்ணி வைக்கணும்னு நினைக்கறாரு. ஆனா அதனாலேயே தன்னோட முதல் மனைவியால ஆபத்துவருமோன்னு பயப்படறாரு. அவருதான் உன் கிட்டே பேசச் சொன்னாரு.." என்றான்.

மகாதேவன் அமைதியாக உள்வாங்கிக் கொண்டார்.

"பத்து லட்ச ரூபாய் உங்க பொறுப்பில் குடுத்தர்றாராம். பஞ்சவர்ணத்தை காலம் மட்டும் வச்சு காப்பாத்தணுமாம்..." என்றார்.

மகாதேவன் திகைத்துப் போனான். "என்னை நம்பி இவ்வளவு பெரிய தொகையை...?"

"இல்லங்க...! அவரு ஸ்டப்பர்னா இருக்காரு. நீங்க நியாயஸ்தர்னு நம்பிக்கை இருக்காம். நேரடியா பஞ்சவர்ணத்துகிட்டே பணம் குடுத்தா தன்னோட பசங்களே அவளுக்கு இடைஞ்சல் பண்ணிடுவாங்க... அப்படிங்கறாரு. அது மட்டுமில்ல... பணம் பஞ்சவர்ணம் பேரில் இருக்கக் கூடாதாம். நீங்க அதை முதலீடாவே வேற எப்படியோ பயன்படுத்திக்கலாமாம். ஆனா பஞ்சவர்ணத்தை மட்டும் கை விட்றக்கூடாதாம்..." என்றார்.

"பரவாயில்லை! அக்காவின் கணவர்" என்ற நிம்மதி மகாதேவனிடம் தோன்றியது.

''அது மட்டுமில்லை! இது பஞ்சவர்ணத்தோட... யாருக்கும் தெரியக் கூடாதாம். உங்களுக்கு ஏதோ அதிர்ஷ்டம் மாதிரி நீங்க காட்டிக்கணுமாம்...'' என்...

சொன்னது மட்டுமில்லாமல் உள்ளே போய் ... பணத்தையும் ஒரு பெட்டியில் கொண்டு வந்து ... கொடுத்து விட்டார் சாவித்திரியின் கணவர்.

''அது மட்டுமில்ல! பஞ்சவர்ணத்திற்கு உங்க... ஆதரவு இருக்குன்னு தெரிஞ்சாலே யாரும் தொல்... தர மாட்டாங்களாம்...'' என்றார்.

அவ்வளவு பணத்தைப் பார்த்ததும் மகாதேவன் ... வெலத்துப் போனார். ஆனாலும் சூழ்நிலையைக் ... எடுத்துக் கொண்டார்.

அடுத்த நாளே தியாகராஜன் மறைந்துவிட்ட... பஞ்சவர்ணத்தின் சகோதரனாக உடனிருந்து எல்... காரியங்களையும் மகாதேவன் செய்யவே தியாக... னின் முதல் மனைவியின் குடும்பத்தார் பஞ்சவர்... தையும் மரியாதையாகவே நடத்தினார்கள்.

அந்தக் கட்டத்தில்தான் மகாதேவன் ஒரே வார... பூந்துறை வீட்டைக் காலி செய்து விட்டுக் கோய... தூருக்கே வந்து விட்டார். சகோதரியை உடன் அழைத்... கொண்டு வந்துவிட்டார்.

''அக்கா.. உனக்கும் ஒரு வாரிசு இருந்திருக்கலாமே...'' என்று வருத்தப்பட்டார்.

''தம்பி! எனக்கும் குழந்தை பிறக்காதுன்னு டாக்ட... சொல்லிட்டாங்க.'' என்றார் பஞ்சவர்ணம்.

''ஆமா.. தம்பி! அவரு நினைவா ஒரு குழந்... இருந்தா கூலி வேலை செய்தாவது வளர்த்துக்கலாம்...

நினைச்சேன். அதையல தம்பி.. உங்க மச்சான் சொல்ல நல்லவரு. ஆனா.. என்னோட மூத்தானும், பசங்களும் பணத்தாசை புடிச்சவங்க..! அவனைப் போட்டுப் பிடுங்கி எடுப்பாங்க! அப்ப நான் சாவித்திரி வீட்டுக்கு வருவேன் இல்லை... அப்ப என்னைப் பிடிச்சுப் போச்சு...'' என்று பழைய கதைகளை விவரித்தார்.

''அக்கா! பணத்தை என்ன பண்ணணட்டும்? உன் பேர்ல ஒரு வீடு வாங்கவா?'' என்றார் மகாதேவன்.

''வேண்டாம்! எனக்குப் பணமே வேண்டாம். சொத்தும் வேண்டாம். உன் பொண்ணை என் புள்ளையா வளர்க்கறேன். உங்க கூடவே இருக்கேன். பணத்தை நீ என்னவும் செய்..'' என்றார்.

மகாதேவன் அந்தப் பணத்தை முதலீடாக கொண்டு பெரிய அளவிலான ஏஜென்சியை எடுத்தார். அதற்குப் பிறகு தொய்வில்லாத முன்னேற்றம்தான்.

அக்கா அதற்குப் பிறகு கொஞ்ச நாள்தான் இருந்தார்.

''இப்ப அக்கா... இல்லே! ஆனா.. அக்கா பணம் பூராவும் நர்த்தனா பேர்லதான் போட்டிருக்கு'' என்று மகாதேவன் முடிக்கையில் இளவழகன் புன்னகைத்தான்.

''இதை நீங்க உங்க மககிட்டே விளக்கியிருக்க லாமே...'' என்றான்.

''தம்பி! அவ என்கிட்டே நெருங்கினது இல்லே! சில பெண் குழந்தைங்க அப்படி இருக்கும். அப்படித்தான் நான் நினைச்சேன். ஆனா அவ மனசுல இப்படி ஒரு சந்தேகம் இருக்கும்னு எனக்குத் தெரியவே இல்லையே!'' என்றார்.

இளவழகன் பெருமூச்செறிந்தான்.

"அது அப்படித்தான். நீங்க ஏதோ தவறான [illegible] பணம் சம்பாதிச்ச மாதிரியும். அதனால [illegible] இருந்து வெளியே வந்துட்டீங்கன்னும் நர்த்தனா [illegible] ஒரு எண்ணம் விழுந்திருக்க. ஊரெல்லாம் நூதன [illegible] அந்த மாதிரிப் பேச்சு இருக்கு எனக்கு [illegible] "உங்களை புடிக்கலேன்னு நர்த்தனா சொல்லியிருந்தா நான் பாட்டுக்கு விலகியிருப்பேன். ஆனா.. [illegible] உங்களுக்குத் தகுதியில்லேன்னு அழுதப்பத்தான் [illegible] ஒரு மாதிரி கஷ்டமாப் போச்சு..." என்றான்.

"இனிமேல் கிளியர் பண்ணிரலாம்" என்[illegible] தொடர்ந்து.

"வேண்டாம்.. தம்பி! கல்யாண ஏற்பாட்டை [illegible]ணிரலாம். நீங்களே விளக்கம் சொல்லிக்குங்க.. [illegible] என்னன்னு விளக்கம் சொல்லுவது.." என்றார் மகா[illegible]தேவன்.

இளவழகனின் முகம் மலர்வதை அன்புடன் பார்த்தா[illegible]

"அப்ப.. ஒத்துக்கறீங்களா?" என்றான் ஆவலாக.

"பின்னே? அவளுக்குப் பிடிச்ச நகை, துணி பாத்துப் பாத்து வாங்கிக் குடுத்த நான் அவ மனசுக்குப் பிடிச்ச மாப்பிள்ளையைக் கட்டி வைக்க மாட்டேனா?" என்றார்.

உற்சாகமாகச் சொன்னவர் மறு நிமிடம் முகம் வாடி னார்.

"அது சரிதான்.. தம்பி! ஆனா.. இந்த விவரங்கெட்ட புள்ளை திடீர்னு மாதவன் பேரைச் சொல்லி மாதவன் கிட்டே வேற பேசியாச்சே..!" என்றார்.

இளவழகன் அவரை ஆதரவாகப் பார்த்தான்.

"கவலைப்பட வேண்டாம்.. அங்கிள்! மாதவன் என் கிட்டப் பேசினாப்பல. மாதவன் வந்து என்கிட்ட பேசின துக்கப்புறம்தான் நானே புறப்பட்டு வந்தேன்."

"மாதவனுக்கு வருத்தமோ..??" என்றார்.

மாதவன் சொன்ன பதிலைச் சொன்னான் இளவழகன்.

மகாதேவன் பெருமூச்சுவிட்டார். பிறகு சொன்னார். "அது அப்படித்தான்..!" என்று.

நடந்த எல்லாவற்றையும் சொல்லி முடித்த கணவனை நேசம் பொங்கப் பார்த்தாள். நர்த்தனா. "மாதவன் அத்தான் என்ன சொன்னார்" என்று கவலையுடன் கேட்டாள்.

"சொல்றேன்.. ஆனா.. அதுக்கு முன்னாடி நான் கேட்டது கிடைக்கணும்.." என்றான் இளவழகன்.

"நீங்க முதல்ல சொல்லுங்க.. அப்புறம் பாக்கலாம்" என்றாள் நர்த்தனா.

இளவழகன் முறைத்தான்.

18

"நான்தான் தேனிலவப்ப சொல்றேன்னு சொன்னேனே?" என்றான் இளவழகன்.

"அத்தான்... ப்ளீஸ்! எனக்கு அதுவரைக்கும் தாங்காது. தேனிலவுக்கு இன்னும் ரெண்டு மூன்று நாளாகுமாமே" என்றாள்.

இளவழகனது வீட்டின் மாடியில் இருந்தார்கள். "சரி... இப்ப என்ன மாதவன் என்ன சொன்னான்னு தெரியணும்.. அவ்வளவுதானே?"

''ஆமாம்..!'' என்றாள்.

''தெரிஞ்சுக்க...! இப்பக் கொஞ்சம் வருத்தம் இருந்தாலும் வாழ்க்கை பூராவும் இருக்கிற நெருடல் இருக்கில்ல.. அதிலயும் எனக்கென்னவோ என்னைக் காட்டிலும் நீதான் நர்த்தனாவுக்குப் பொருத்தம்னு தோணுது அப்படீன்னு என்கிட்டே வந்து வாதாடினான்'' என்றான். இடக்கையால் மனைவியைத் தன் தோளில் சேர்த்துக் கொண்டான்.

நர்த்தனாவின் முகம் இளகியது. ''உண்மையாலே மாதவன் அத்தான் ரொம்ப நல்லவரு...'' என்றாள்.

''அது உண்மைதான். ஆனா.. உன் மேல எனக்கு கொஞ்ச வருத்தம்தான்'' என்றான்.

''ஏன்?'' என்றாள். முகம் நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தாள்.

''நான் உன்னை உனக்காகத்தான் நேசிச்சேனே தவிர உங்கப்பாவோட பணத்துக்காகவோ.. அல்லது... பேக்கிரவுண்டுக்காகவோ அல்ல..!'' என்றான்.

''தெரியும். ஆனாலும்.. அப்பா திடீர்னு எப்படி பணக்காரரானார்ன்னு எனக்கு ஒரு சந்தேகம். பஞ்சவர்ண அத்தை எங்ககூடத்தான் இருந்தாங்க. ஆனா.. அதுக்கு அவங்கதான் காரணம்னு எனக்குத் தெரியாதே..!'' என்றாள்.

அவன் அவள் மூக்கைப் பிடித்துச் செல்லமாக ஆட்டினான். ''மக்கு!'' என்றான். உடனே அவள் கொஞ்சம் வேகமாக நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தாள்.

''ஆமா..! நீங்க கூடத்தான் என்னைத் தப்பா நினைச்சீங்க?!'' என்றாள்.

அவன் முகத்தில் சற்று தர்ம சங்கடம் நிலவியது. பிறகு சொன்னான். ''ஐ ம் சாரி நர்த்தனா! நான் பல நகரத்துப் பெண்களை பார்த்திருக்கேன். சமூக சேவைன்னு ஒரு பொழுது போக்கு மாதிரிப் பண்ணுவாங்க. பெரியவங்க சொல்றாங்க. சமூகசேவை சமூக சேவைக்காகவே செய்யணுமே தவிர வேறெதற்காகவும் அல்ல! அப்படீன்னு'' என்றான்.

''அப்புறம் எப்படிப் புரிஞ்சுகிட்டீங்க?''

''அதான் நீ.. உன்னுடைய பர்ப்பஸுக்காக ரத்தம் சிந்தவும் தயாரா இருந்தியே... அப்பப் புரிஞ்சுது. இந்தப் பொண்ணும் நம்மைப் போலத்தான். சமூகத்தைப் பற்றி சிந்திக்குதுன்னு...'' என்றான். உடனே சிரித்தாள்.

''ஆனா.. லெட்டர் எழுதி வச்சுட்டு ஓடினயே.. அப்ப நான் நினைச்சேன். என்ன இருந்தாலும் இவளும் கோழைதான்னு...'' என்றான்.

''இல்லை.. கோழைத்தனம்.. இல்லே! உங்க குடும்பம் ஒரு பெரிய குடும்பம். உங்களுக்கு எங்களால தலைக்குனிவு ஏற்படக் கூடாதில்லே..'' என்றாள்.

''அம்மிணி.. எனக்காக இவ்வளவு தூரம் யோசிச்சீங்களோ..! நர்த்தனா.. இதைக் கேளு.. பெண்கள்தான் பொறாமைப் படுவாங்கனு சொல்லுவாங்க.. ஆனா.. நீ சுந்தர்கிட்டே நின்னு அரட்டை அடிக்கும் போதெல்லாம் எனக்குக் கடுப்பா இருக்கும் தெரியுமா?'' என்றான்.

அவள் பெருமையுடன் சிரித்தாள். ''நானும் சுந்தரண்ணாவும் வேணும்னுதானே அப்படிப் பேசினோம்!'' என்றாள்.

''ஓ..! அப்ப சுந்தர்கிட்டே அப்பவே சொல்லிட்டியோ..?!''

''இல்லல்லே! பாரும்மா... நீ அவன்கிட்டே...
லேன்னு அவனுக்குக் காய்ச்சல், கடுப்படிக்கறதுக்...
கொஞ்சம் பேசு அப்படீம்பார்?'' என்றாள்.

இளவழகனுக்குக் கோபம் வரவில்லை. தன் ...
இருப்பதை வெளியே கொண்டு வர வேண்டும் ...
தற்காகவே சுந்தர் அப்படியெல்லாம் செய்திரு...
என்று தோன்றியது.

சிரித்துக் கொண்டான். அவள் திடீரென்று நி...
வந்தாற் போலச் சொன்னாள்.

''சமீபத்துல ஒரு அறிஞரோட பேச்சுக் கேட்டே...
அதுல நம்ம நாட்ல பெண்களை மட்டம் தட்டியே ...
சிருக்காங்கன்னு பேசினார். மேலை நாடுகள்ல அ...
சதம் பெண்கள் தொழிலதிபர்களா இருக்காங்க. ஆ...
நம்ம நாட்லதான் பெண்களை எதுக்கும் ஆகாத...
கன்னு சொல்லியே உட்கார வச்சர்றாங்க.. அப்ப...
கறாரு..'' என்றாள்.

''நான் அப்படியில்லப்பா! உனக்கு எது புடிக்குதோ...
அதைச் செய்யலாம்!'' என்றான்.

அவள் உற்சாகமாக அவன் மார்பில் ஒண்டிக் கொண்...
டாள். சற்று நேரம் அந்த அருகாமையை அனுபவித்...
அமர்ந்திருந்தார்கள். அவள் மேலும் சொன்னாள்.

''ரெண்டு பேரும் ஒருத்தரை ஒருத்தர் அப்படியே...
ஏத்துக்கணும்னு சொல்றாரு...'' என்றாள்.

''ம்..!'' என்றான்.

அவள் நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தாள்.

''ஏங்க..! நம்ம ஊர்ல ராக்காயி, கண்ணம்மா இவங்க...
வாழ்க்கையெல்லாம் பாத்தீங்களா? எப்படிப்பட்ட

எக்ஸ்பிளாயிடட்டேஷன் நடக்குது. அவ்வளவு ஏன்?
எங்க பொன்னம்மா பாட்டி.. பத்து வயசில கல்யாண
மாம். பன்னிரண்டு வயசுல விதவை. அதைப் பாவம்
அப்படியே விட்டுட்டாங்க. இப்ப என்னவோ ''கன்னித்
தெய்வம்'' ரேன்ஜுக்கு சாமியாக்கிட்டாங்க..'' என்றாள்
வருத்தத்துடன்.

இளவழகன் புன்னகைத்தான். ''நர்த்தனா..! நம்ம
பெரியவங்க நிறைய விஷயங்களை வாழ்க்கையை
சிக்கலாக்கிக்காம இருக்கறதுக்காக செஞ்சு வச்சாங்க.
ஆனா.. அதெல்லாம் நாளடைவில் சடங்குகளாயிடுச்சு.
அதுல எந்த சடங்குகள் தேவை. எது தேவையில்லேங்
கறதை தெளிவாய் புரிஞ்சுக்க வேண்டியது நம்ம கடமை''
என்றான்.

குபீரென்று சிரித்தான். சுவர்க் கடிகாரத்தைப் பார்த்
தான். காலை ஐந்தரை மணி.

''என்.. நர்த்தனா... யாராவது ஃபர்ஸ்ட் நைட்டுக்கு
அப்புறமா காலையில உட்கார்ந்துகிட்டு இப்படிப் பேசி
கிட்டிருப்பாங்களா?'' என்றான். சொன்னவன் உடனே
எழுந்தான்.

''எழுந்திரு..! புறப்படு..! ஒரு இடத்துக்குப் போகணும்.
டென்மினிட்ஸ் டைம்'' என்றான்.

நர்த்தனா எழுந்து முகம் திருத்திக் கிளம்பினாள்.
''அம்மா... கொஞ்சம் வெளியே போயிட்டு வர்றோம்''
என்று குரல் கொடுத்து விட்டு அவளைக் கிளப்பிக்
கொண்டு வெளியே போனான்.

இன்னமும் உறவுக்காரர்கள் வீட்டில் நிறைந்திருந்
தார்கள். ஜீப்பை எடுத்தான்.

''நர்த்தனா..! நம்ப வாழ்க்கைப் பயணம் தொடங்குது. நீ உனக்குப் பிடிச்ச காரியங்கள்ல ஈடுபடலாம். நான் என்னோட ஆராய்ச்சியைத் தொடர்வேன். ஆனா.. பொது வான நம்ம கடமைகள்ல இருந்து நாம விலகறதில்லே சரியா?'' என்றான்.

அவள் காதலுடன் அவனைப் பார்த்து தலையாட்டி னாள்.

ஜீப் வேகமெடுத்தது.

''எங்க போறோம்?!'' என்றாள்.

''சொல்றேன்... வா..!'' என்றான்.

ஊரைத் தாண்டி ஓடியது. முதல் முதலாக நர்த்தனா தனது காரை நிறுத்தி விட்டு இறங்கி ரசித்துக் கொண் டிருந்தாளே அந்த இடத்தில் ஜீப்பை நிறுத்தினான்.

''இறங்கு..''என்றான்.

அவள் புன்னகையுடன் இறங்கினாள்.

''நர்த்தனா.. எப்ப உன்னை நான் இந்த இடத்தில் பாத்தனோ.. அப்ப இருந்தே.. தினமும் இதே இடத்துல உன்னோட சேர்ந்து நின்னு ரசிக்கணும்னு நினைச்சப் பேன்..'' என்றான்.

இளங்காலைப் பொழுது!

அன்றைக்கு அவள் பார்த்த நேரம் மாலை நேரம். ஆனால் அதே காட்சி இப்போது காலையிலும்.

சூரியன் தனது மெல்லிய சிவந்த கதிர்களைத் தோப்பில் உள்ள மரங்களினூடே பாய்ச்ச சூரிய காந்திப் பூக்கள் தலையசைத்து ஆட அவர்கள் ஜீப்பை ஒட்டினாற் போல நின்றார்கள்.

அவனது கை அவள் தோளின் மேல் படிந்து இருந்தது. அவள் தலை இளவழகன் தோளின் மேல் சாய்ந்து இருந்தது.

''ஏங்க..'' என்றாள்.

''ம்...!''

''நான் அன்னைக்கு இந்த ஊரை விட்டுக் கிளம்பும் போது இப்படியெல்லாம் நடக்கும், இப்படி மறுபடி உங்களோட நிற்போம்ன்னு நினைக்கவே இல்ல...'' என்றாள்.

''அதுசரி.. போ.. நீ அப்படி ஓடிப் போவேன்னு நான் நினைக்கவே இல்லையே.. நினைச்சிருந்தா.. கண் காணிச்சுகிட்டே இருந்திருப்பேன்.''

''ஓடிப்போனா மட்டும் விட்டுட்டீங்களா.. என்ன? என்னென்னமோ திட்டம் போட்டு மாதவன் அத்தானைக் காக்காய் அடிச்சு.. வெகு வேலை செஞ்சீங்களே..'' என்றாள் நர்த்தனா சிரித்தாள்.

''அப்புறம்.. நீங்க வேண்டாத வேலையெல்லாம் செஞ்சா... நாங்களும் எங்க வேலையெல்லாம் காமிப் போம்.. இல்லே...!''

நர்த்தனா இன்னமும் நெருங்கி நின்று கொண்டாள்.

''வா... அந்தப் பக்கமாப் போய் உட்காருவோம்'' என் றான்.

சூரியகாந்திப் பூக்கள் இருந்த அந்தப் பகுதியில் கடைசியில் ஒரு பம்புசெட் இருந்தது. ''அங்கே போய் உட்காரலாம்... வா!'' என்றான்.

போனார்கள்.

தோட்டத்துக் காவலாளி வந்தவன் இளவழகனைப் பார்த்ததும்,

''அய்யா...!'' என்று கும்பிடு போட்டான்.

''சும்மா.. கொஞ்ச நேரம் இயற்கைக் காட்சி பாக்க லாம்னு'' என்றான் இளவழகன்.

''நல்லா... உட்காருங்கய்யா!'' என்று அவன் சிரிப் புடன் நகர்ந்து விட்டான்.

இரண்டு பேருமாக சூரியன் எழுகிற அந்த அழகை ரசித்துப் பார்த்தார்கள்.

''நர்த்தனா... நாம இயற்கையை விட்டு விலகிப் போய்கிட்டே இருக்கோம்.''

''நாமளா!'' என்றாள். அவள் ஏதோ கேட்க வேண்டும் என்பதற்காக.

''நாமன்னா.. நாம இல்லே! பொதுவா சொல்றேன். இயற்கையோடு இசைந்து வாழ்றது இயற்கையான விவ சாயம். இதெல்லாம்தான் நம்ம கலாச்சாரத்தின் அம்சங் கள். எந்தப் போர்ல வேண்ணா... விட்டுக் கொடுக்க லாம்.. ஆனா... நம்ம கலாச்சாரத்தின் மேல போர் தொடுக்கப்படும் போது விட்டுக் கொடுக்கவே கூடாது. நான் இப்போ இயற்கை விவசாயத்துக்காக விட்டுக் கொடுத்திருக்கற நிலங்களை வேற விதமா கமர்ஷியலா யூஸ் பண்ணினா எக்கச்சக்கப் பணம் கிடைக்கும். ஆனா...'' என்று நிறுத்தினான்.

''இப்ப உங்களுக்குக் கிடைக்கிற ஆத்மதிருப்தி கிடைக்காது. இல்லையா?'' என்றாள் நர்த்தனா. அவனை நேசத்துடன் நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

அவன் அவள் முகம் பார்த்துப் புன்னகைத்தான்.

''ஆமா...!'' என்றான்.

''நீங்க என்ன வேண்ணா.. செய்ங்க.. இளவழகன் சார்..! ஆனா.. அப்பப்ப எனக்கும் டைம் குடுத்திடுங்க..'' என் றாள் நர்த்தனா.

''அது முடியாதே!'' என்றான் இளவழகன்.

அவள் திடுக்கிட்டுப் போனாற் போலப் பார்க்க ''அப்பப்ப.. டைம் குடுக்க முடியாது ஏன்னா... என்னோட எல்லாக் காரியங்களையும் நீயும் கூட இருக்கப் போறியே..!'' என்றான்.

''அப்பாடா..''என்பது போல் அவள் நிம்மதியானாள்.

சூரியன் இந்த ஊருக்கு வாரி வழங்கிய இளஞ்சிவப்பு அவள் கன்னங்களிலும் ஏறியது..!

''ஆகாய மேடை கட்டி'' சூரியன் மட்டுமா அரங் கேறிக் கொண்டிருந்தான். அவர்கள் காதலும்தான். நெருங்கி அமர்ந்து கொண்ட விதத்திலும் எதிர்காலம் பற்றிய கனவுகளில் அவர்கள் ஆழ்ந்தவிதத்திலும் அந்தக் காதல் விரிவாகிக் கொண்டே போக இருக்கிறதே..! அவன் ஆகாய மேடை.. கட்டி.. அதில் தன் காதலை அரங்கேற்றி அவளையும் அந்த மேடையில் குடியேற்ற இருக்கிறான் என்பதை உணர்ந்தாற் போல சூரியகாந்திப் பூக்கள் நடனமாடின. இளமையும் அழகும் சமுதாயப் பொறுப்புணர்வும் நிறைந்த அவன் வாழ்வில் அன்பே நர்த்தனமாட இருக்கிறது என்பதை தினமும் பார்த்து உறுதி செய்து கொள்வேன் என்பது போல எழு ஞாயிறு வானத்தை செம்மையாக்கிக் கொண்டு மெல்ல எழுந்தான். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து சிரித்துக் கொண்டார்கள்!